

BURMESE CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

လမ်းရှင်ခွင်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ထွေးထွေးသိမ်း (မြ-၁၀၀၈၂၇)
ငွေကြေးကြယ်စာပေ၊ အမှတ်-(၅၄၅)၊ ကျောင်းလမ်း
၄/တောင်ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

အတွင်းနှင့်အစုံစုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (မြ-၁၀၀၉၈)
(ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်-၁၇၈၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ။
အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
စာန်စုံ - ၁၀၀ ကျပ်
ပြန်-ချိန် - စိုးလပြည့်စာပေ

အမှတ်- ၂၂၃၊ ၃၅၅၊ ၃၁-လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ရိုင်း - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

ရင်ပြတ်နိုး ၀၉၅၂၀၃
လမ်းဆုံ/ရင်ပြတ်နိုး၊ ရန်ကင်း
ငွေကြေးကြယ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။
(၂၄၀)စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇-၇ စင်တီမီတာ
(၁) လမ်းဆုံဆိုင်

အခန်း (၁)

နောက်ဆုံးပေါ် ကားအကောင်းစားကြီးကို ပြင်ဖို့ရောက်
လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မြင်မြင်ချင်းမှာပဲ နှလုံးသား
တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လို့ကိခါသွားလေအောင် ချစ်မိသွားရ
တယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်က ကိုယ့်လို စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်အတွက်
အရပ်ရပ်ကလူတွေကြားလို့မှ မသင့်တော်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ရသည်။ လှပ
ချောမောအိစက်နုဖတ်နေတဲ့ မိန်းကလေး။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ကားပျက်နေလို့ ကြည့်ပေးနိုင်တဲ့လူရှိလား”

“ဗျာ ...”

“ရှင် မမာစကား မတတ်ဘူးလား ...”

ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စက်ဆီမိမိတွေ ပေကျံညစ်ပတ်နေ

ရှင်မြတ်နိုး

ကာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုမှ နှစ်သက်တတ်၍ အမြင်မတော် အသားကတော့မမဲပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ... ဖုံမှုန်တွေ စက်ဆီတွေနဲ့ အမဲရောင်ကပဲ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းနေသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ကားဂျက်ပါတယ် ကြည့်ပေးမယ့်လူရှိလားလို့ မေးနေတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြည့်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က စက်ပြင်ဆရာပါ။ ကားက ဘယ်မှာပါလဲခင်ဗျာ ...”

“တကယ်ပါပဲ ... အူတူတူနဲ့ ဟိုမှာ ...”

သူမ မျက်ဝန်းတွေက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကိုယ့်ကိုလည်း အထင်သေးတဲ့အရိပ်တွေ ပြည့်နက်နေသည်။

အဖက်မတန်သလို ကားကို ဆောင့်ဆောင့်ဆောင့်လေး လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဧည့်သည်တွေ ထိုင်ဖို့ ဈာထားတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်နေ၏။

ကိုယ်ကတော့ ယောင်ချာချာ မဆီမဆိုင် လက်တွေ ခြေတွေ တုန်ယင်နေသည်။

“အရမ်းချောလိုက်တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... မင်းကို ချစ်မိသွားပြီ၊ မတန်မရာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ ဓန ... မရှိတဲ့ပန်းကို တုံးခုလို့လှမ်းလည်း မရနိုင်ဘူး”

ကိုယ့်စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ဖို့ပဲ လိုအပ်သည်ဟု ထင်သည်။

လမင်ရင်ခွင်

ကိုယ်က စက်ပြင်သမား။

ကျွမ်းကျင်အဆင့် မဟုတ်သေးဘဲ ပညာလာသင်တာပါ။

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးငွေရက ဓနရဲ့ ဦးလေးနှစ်ဝမ်းကွဲ။

နယ်ကနေ ရောက်လာပြီး ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်နေတာ လခက တစ်လ တစ်သိန်း။

အမေ့ကျန်းမာရေးကြောင့် ကြိုတင်ယူထားရတာ ငါးလစာတောင် ရှိနေပြီ။

“သားရယ် ... ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ ဒါမှသားလေး မပင်ပန်းဘဲ နေနိုင်မှာလေ ... အမေသားက လိမ်မာပြီးတော်တယ် ... မောင်ငွေရက ပညာလည်းဆက်သင်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ် ... သား ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက်ပေါ့”

အမေ အထူးမှာတာက မိန်းကလေးကိစ္စတွေ မရှုပ်ဖို့ဘဲ။ မိန်းကလေးကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါနဲ့တဲ့။

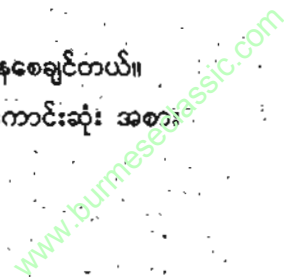
ကိုယ်လည်း မိန်းကလေးတွေနဲ့ လုံးဝကို ကင်းရှင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။

စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး။

အမေ့ကို မသေခင် ချမ်းချမ်းသာသာနေစေချင်တယ်။

အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေ အကောင်းဆုံး အစား

အစာတွေ ကျွေးချင်တယ်။

ရှင်ဖြူမိုး

တဲကုတ်လေးထဲမှာနေထိုင်ရတဲ့ အမေ့ကို တိုက်ခန်းနဲ့ ထားချင်တယ် ... ဒါပဲ ...။

“ဒီမှာ ...”

“ဗျာ ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ကြည့်နေတာ ကားစက်ဖုံးလည်း မဖွင့်ဘူး ရပ်ပြီး ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ... ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူးနော်၊ မလုပ်တတ်ရင်လည်း ပြန်မယ်”

“ဗျာ”

“ဘာဗျာလဲ ... ရှင်ဗမာစကားကိုတောင် ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူးထင်တယ် ... တော်ပြီ ...”

“နေ ... နေပါဦး ခဏလေးပါ ... ကိုယ်က ကားစက်ပြင်ဆရာပါ ... ခဏလေး ...”

“တောက်”

ကိုယ်ကလဲ ကိုယ်ပဲ။

ကားစက်ကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့တောင် မေ့လျော့နေသည်။

ဒုက္ခပါပဲ ...

အချစ်က ကြောက်စရာကြီးပဲ။

ကိုယ် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။

စက်ပြင်ဆရာ အစုတ်အနုတ်ကများ မတန်မရာ ချမ်းသာ

လမင်းရေခွင်

ကြွယ်ဝပြီး ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်မိသွားရ၏။
ကိုယ် သတိထားပြီး ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်သည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“ရှင် တကယ်ရော ပြင်တတ်ရဲ့လား ... ရှင်ကိုကြည့်ရတာ မတတ်သလိုဘဲ ... တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ ကျွန်မကားက အရမ်းအဖိုးတန်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ခင်ဗျာ ... စိတ်မပူပါနဲ့နော်၊ ကိုယ်ပြင်တတ်ပါတယ်”

ကိုယ်တဲ့ ... ဒီစက်ပြင်သမားက စကားပြောတာတော့ ယဉ်ကျေးသားပဲ။

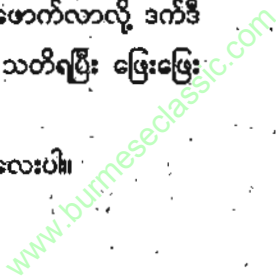
ဒါကြောင့် ဒက်ဒီစိတ်ကြိုက် ဝပ်ရှော့ဖြစ်နေတာ ထင်တယ်။

“လမ်းဘေးက ဝပ်ရှော့ဆိုပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့နော် သမီးဝန်ဆောင်မှု အရမ်းကောင်းတယ် ... စေတနာပါတယ်၊ ကားကောင်းတွေကိုလည်း ပြင်တတ်တယ်”

သခင်လည်း ဒီနားရောက်မှ ကားကဖောက်လာလို့ ဒက်ဒီပြောပြောနေတဲ့ ဝမ်းကောင်းကင် ဝပ်ရှော့ကို သတိရပြီး ပြေးပြေးခြင်းမောင်းလာခဲ့သည်။

ဝပ်ရှော့က လမ်းဘေးမှာ သေးသေးလေးပါ။

မကြိုက် ...

ပွင့်မြတ်နိုး

နှာခေါင်းရှုံ့ချင်သည်။

သခင်နှင့်ရွယ်တူ စက်ပြင်သမားတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေ၏။

စကားပြောတာတွေကတော့ တကယ့်ကို ရိုကျိုးပြီး ဆက်ဆံရေးကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လိုထည့်ပြောနေတာတော့ အပေါ်စီးက ဖြစ်နေသလိုပဲ။

သခင် မျက်နှာကျောကို မာမာနှင့်စူပုတ်ထားသည်။

“စက်က ချေးနဲ့နဲ့ပိတ်ချင်တယ်၊ ကြီးကြီးမားမားပျက်တာတော့ မရှိပါဘူး။ ဟိုမှာ ခဏလေး ထိုင်စောင့်ပေးပါခင်ဗျာ ... ကိုယ် ဆီစစ်ဗူးလဲပေးပါမယ် ...”

“ဒီမှာ မြန်မြန်ပြင်ပေးပါ ... ကျွန်မ အရေးတကြီးသွားစရာ ကိစ္စရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ... ခဏလေးပါ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

မိန်းကလေးကတော့ မာနခဲမလေးပဲ မျက်နှာက မာတင်းခက်ထန်နေတာပဲ။

ကိုယ့်စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေရတယ်။

မတန်မရာ မငမ်းမိဖို့ပဲ။

ကောင်မလေးက ကိုယ်နဲ့ရွယ်တူပဲ။

ဘဝကံကြမ္မာတွေက ကွာလိုက်တာ။

လမင်းရင်ခွင်

မိုးနဲ့မြေပဲ ... ကိုယ် ဆီစစ်ဗူးလဲပေးလိုက်သဖြင့် ကားက မောင်းလို့ ကောင်းသွားသည်။

“ကားက ကောင်းသွားပါပြီ ခင်ဗျာ ...”

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကိုယ်က ကျသင့်ငွေကိုပြောတော့ ဒက်ဒီစာရင်းထဲမှာ ထည့်မှတ်လိုက်တဲ့။

ကျသင့်သလောက်ပဲမှတ်နော် ... ပိုမမှတ်နဲ့တဲ့။

လူတွေက ယုံရတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။

ကားပေါ်တက်သွား၍ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

“ဟ ... ဘာလဲဟ ... ဒက်ဒီစာရင်းမှာ ထည့်ပေါင်းပါဆိုတော့ သူ့ဒက်ဒီက ဘယ်သူလဲ ... ဘာမဟုတ်တဲ့ငွေလေးကိုများပေးမသွားဘူး ... မပေးရင်လည်း သေသေချာချာပြောရမှာပေါ့”

ပြီးတော့လည်း လူကိုများမယုံသင်္ကာနဲ့ ပိုမမှတ်နဲ့တဲ့။

ကိုယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။

အင်းလေ ... ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

သူဌေးသမီးပဲ ဖြစ်နေတာကိုး ... ။

ခက်တာက ဒက်ဒီစာရင်းမှာ ထည့်ပေါင်းဆိုတော့ သူမက ဘယ်သူသမီးလဲ။

“ဟေ့ ခန ... မင်းတစ်ယောက်ထဲရပ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေ

တာလဲ”

“ဟာ ... ဦးလေးငွေ ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ ... ဒီမှာ”

သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဦးလေးအား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... မင်းတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးက ဦးထင်လင်းရဲ့သမီး ဒေဝီသခင်လေ ...”

“ဗျာ ...”

“အဲဒီကောင်မလေးနာမည်က ဒေဝီသခင်တဲ့ ... ဟိုကွာ မင်းကိုခင်တဲ့ သူဌေးကြီး ဦးထင်လင်းလေ ... သူ့သမီးပဲ ... ဒီ ကောင်မလေးက မာနကြီးတယ် ... ဦးလေးငွေတို့ ဝပ်ရှော့ကို မလာဘူး ... ဦးလေးတောင် တစ်ခါလောက်ပဲ မြင်ဖူးတာ”

ကောင်မလေးနာမည်က ဒေဝီသခင်တဲ့လား။

ခနနန့် ခင်မင်နေတဲ့ သူဌေးကြီး ဦးထင်လင်းရဲ့သမီးတဲ့။

ခန တော်တော်လေး စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။

“ဦးထင်လင်း စာရင်းမှာထည့်လိုက် ... နေ့စွဲနဲ့ သေသေချာ ချာမှတ်နော် ... ဦးထင်လင်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့အလို လိုက်ထားတယ်ထင်တယ် ... နည်းနည်းတော့ဆိုးတယ်”

ခနတော့ သွားပြီ။

ဘယ်လိုကြီးလဲ ...

နှလုံးသားတွေ စူးနင့်နာကျင်နေရသည်။

ဒေဝီသခင်ကိုမှ ချစ်မိသွားတာ ကိုယ့်ရဲ့ရူးသွပ်မှုပဲ။

မင်း အရူးထတာပါ။

ဒေဝီသခင် ဖခင်ကတော့ ခနအား ခင်မင်၏။

အကူအညီလိုအပ်ရင် တောင်းနိုင်ကြောင်း အမြဲတမ်းပြော သည်။

“ခနကိုခင်တယ် ... မင်းအင်ဂျင်နီယာဖြစ်ဖို့ နယ်ကနေ တက်လာပြီး ကြိုးစားနေတယ်ဆို ... လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတောင်း နော် ... အန်ကယ်ကူညီချင်တယ်။ ခနတို့လို လူငယ်တွေကို အား ပေးချင်တယ်ကွယ်”

ခနက စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ် အင်ဂျင်နီယာ တက် နေသည်။

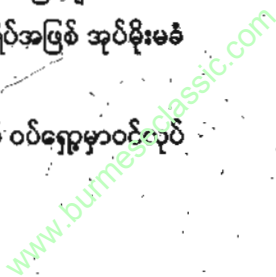
ဦးလေးငွေက ကျောင်းထားပေး၏။

ခနလည်း ပညာသင်ရင်း လုပ်အားပေးနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် တိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစနဲ့ပဲ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

သူ့ပညာရေးအတွက် ဘယ်လိုလူမှ အရိပ်အဖြစ် အုပ်စိုးမခံ လို့ပေ။

ဦးလေးငွေကိုတောင်မှ လုပ်အားခအဖြစ် ဝပ်ရှော့မှာဝင်လုပ် နေခဲ့သည်။

အနုပညာ

သူ့ကျောင်းစရိတ် လုံလောက်၏။

ချိုးခြံချောတာသည်။

“နေ”

“ဗျာ”

“မင်း ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ဆင်တော့လေ ... မင်းကတော့ တကယ်ကိုတာဝန်ကျေပါတယ် ... ဦးလေးငွေက မင်းပညာရေးကို လုံးလုံးတာဝန်ယူချင်တာ ... မင်းက လက်မှတ်မခံတာ”

“ရပါတယ် ... ဦးလေးငွေရယ် ... ကျွန်တော်ပျေသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အဓိက သူ့အမေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ချင်တယ်။

သူ့ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ကြိုးစားတည်ဆောက်လိုသည်။

သူ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်သည်။

ဒေဝီသခင်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ဖယ်ရှားပြစ်ရမယ်။

မောက်မှာ ထောင်လွှားတဲ့ သူဌေးသမီးပဲ။

“မာနမာနက ငွေကြေးချို့တဲ့ပေမယ့် မာနတော့ကြီးတယ်၊ ဒေဝီသခင်တစ်ယောက်ထဲရှိနေရင်တောင် မင်းကိုကျောခိုင်းပြစ် ယယ်”

အမေအတွက်ပဲ ဒီလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူချစ်မိ ခို့ မဖြစ်ဘူး။

အဆင့်အတန်းလည်း ခွဲခြားပြီး ဆိုးဆိုးပေပေ မိန်းကလေး

ရင်ထဲမှာ ဒေဝီသခင်က ဆွေးတစ်ချောင်းလို နှစ်ဝင်နေပေမယ့် ဆွဲ ထုတ်ဖယ်ရှားပြစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

သူ ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့၏။

ဒေဝီသခင်က ဖယ်ရှားချင်ပါတယ်ဆိုမှ သူ့အတွေးတွေထဲ အချိန်မလပ် ဝင်ရောက်နေလေသည်။

“ဘာလဲဟ ... မဆီမဆိုင် မင်းနဲ့အဝေးကြီးပဲ နေ ... စိတ် တူထေ့မှာတောင် မထားနဲ့ ... မင်းဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်နော်”

အတွေးကို ဖြတ်ပြစ်သည်။

ဒေဝီသခင်ရဲ့ မျက်နှာချောချောလေးက ရုတ်တရက် မေ့ပြစ် ထိရှား၍မရ။

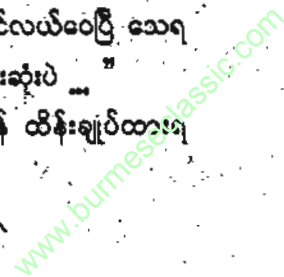
သူ့ချစ်မိသလိုလို စွဲလမ်းနှစ်သက်မိသလိုလို။

ငမ္မင်တေ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကများ ဒေဝီ သခင်ဘက်က အဖက်ပင်မလုပ်။

အထင်သေးအမြင်သေးနှင့် မောက်မောက်မားမား ဆက်ဆံ သည်။

“တော်ပါပြီကွာ ... ဒေဝီသခင်လို မိန်းမမျိုးကို အမေသာ အတော်ရရင် အမေသေတာတောင် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီ သေရ သိမ့်မယ် ... နေဘဝမှာ အမေက အရေးအကြီးဆုံးပဲ ...”

သူ့စိတ် တွေဝေယိမ်းယိုင်မသွားစေရန် ထိန်းချုပ်ထားရ

ရှင်မြတ်နိုး

ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ဖယ်ရီပေါ်မှ ဓနဆင်းလိုက်၏။
ကျောင်းအဝင်အဝတွင် မထင်မှတ်ဘဲနှင့် ကားလေးတစ်စီး
နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“လမ်းဖြတ်ကူးတာ သတိထားပါဦး ... ဘာလဲ မျက်မမြင်
လား”

ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါ
ရန်တွေ့နေသဖြင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒေဝီသခင် ဖြစ်နေ
သည်။

သူ့ကို မမှတ်မိပေ။ စက်ဆီတွေ ပေကျံနေတဲ့ ဓနကို မှတ်မိ
ဖို့မလွယ် ... ဓနက လူချော။

“မေ့ပြစ်ပါမယ်ဆိုကာမှကွာ ... ဟာ ... ဒေဝီသခင်လည်း
စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ တက်တာလား”

ဒေဝီသခင်ကားလေးက ကျောင်းဝင်းထဲအထိ မောင်းဝင်
သွားသည်။

သူလည်း မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း ဒေဝီသခင်နောက်မှ
လိုက်နေမိ၏။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ ... ဒေဝီသခင်နှင့်သူက အခန်းပဲ မတူ
တာပါ။

လမင်းရင်ခွင်

ပထမနှစ် အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသူ ဖြစ်နေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... မေ့ပြစ်ပါမယ်ဆိုကာမှ ...”

ဒေဝီသခင်က သူ့အရှေ့ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

လူကသာ မောက်မောက်မာမာ ဆိုးဆိုးပေပေ ဖြစ်နေတာ

ပညာရေးကတော့ ကောင်းသားပဲ။

ပညာမတတ် ဘာမတတ် ကလေးကချေ ကောင်မလေး

တစ်ယောက် မဖြစ်တာပဲ သူ့ကျေနပ်သလိုလို။

မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဓနရာဟု တွေးပြီး သူ့အခန်းထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။

“မာနနေရေ ... မင်းတော့ သွားပြီ၊ အနောက်အယုက်တစ်ခု
ပဲထင်တယ် ... ဒေဝီသခင်နဲ့မင်းဘဝက မိုးနဲ့မြေထက်တောင် ကွာ
ခြားသွားပြီပဲ ...”

မစဉ်းစားဖို့ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်နေပါ

ခေ ဒေဝီသခင်ကို မေ့ပြစ်နိုင်ခြင်းမရှိ ဒေါသထွက်သည်။

“သခင်က ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း အသက်မပြည့်သူလို့ထင်
စရာမှမရှိတာ ... စိတ်ချ သခင် ရှင်းတတ်တယ် ... သူများမောင်း
တဲ့ကား မစီးချင်ပါဘူး၊ အောက်တယ် ...”

တော်သေးတာပေါ့ ဒေဝီ ... ပြဿနာမတက်လို့၊ စောစော
ကလူကို တွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်သည်။

“သခင်တို့ကျောင်းက ကျောင်းသားပဲထင်တယ် ... ညိုမီ
အသက်က သခင်တို့အရွယ်ပဲထင်တယ်”

“ရှင်ကတော့လေ ဒေါသသာထွက်နေတယ် ... ဒီလူကို
တော်တော်လေး မှတ်သားလေ့လာထားတာပဲ”

“အင်း ... သူကမြင်ရင်တော့ မှတ်မိလွယ်တယ်ဟာ ချော
တယ် ... သန့်တယ် ... အူတူတူပေမယ့် တို့ကျောင်းကပဲထင်တယ်”

“ရှာကြည့်ကြမလား”

“မရှာပါဘူး ... ကြည့်ရတာ အစုတ်အနုတ် ... ဒေဝီသခင်
ချစ်စုန်းထားတဲ့ ယောက်ျားက သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ... သိပါတယ်နော်၊ ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ ပညာ
အထိအရပ်မြင့်မြင့် ... မိဘအသိုင်းအဝန်းက ဂုဏ်သရေရှိရှိ အတော်
အစွမ်းအစတွေနဲ့ ... အမလေး ... ရှေ့ဆက်ပြောရင် အမော
သေနိုင်တယ် ... ရှင်တော့ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးပဲဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်လေ ... အိမ်ထောင်လဲ မကျချင်ပါဘူး ... သခင်

အခန်း (၂)

“သခင်လေ လမ်းမှာနေတစ်ကောင် လမ်းဖြတ်ကူးတာ
ငေးတိငေးငိုင်းနှိုင်းတိုက်မိတော့မလို့ သိလား ... တိုက်မိလို့သေ
သွားရင်လည်း သခင်ပဲအမှုပတ်ဦးမယ် ... တကယ့်ကို အူတူတူနဲ့
သခင် ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံးပေ။

ငေးတိငေးငိုင်းနဲ့ ...

သခင် ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့ပေါ့။

ဒက်ဒီက အသက်မပြည့်သေးဘူး လိုင်စင်လည်းမရှိလို့ သင်္ဘော
ထားမောင်းလို့ အထပ်ထပ် သတိပေးထားသည်။

ဒရိုင်ဘာနှင့်ကျောင်းကို ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် သခင်က
တော့ ကိုယ်တိုင်ပဲမောင်း၏။

ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေဟု အမြဲတမ်း မှာနေတတ်သည်။

“သမီးမှာ လိုင်စင်လည်းမရှိဘူး၊ အသက်လည်း မပြည့်သေး
ဘူး ... ပြဿနာတက်ရင် ရှင်းရခက်တယ်နော်”

ရှင်မြတ်နိုး

က ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ... ပျော်ရွှင်မှုတွေ လွတ်လပ်မှုတွေ အဖြည့်အဝနေချင်တာ ဒက်ဒီတောင် ဆုံးမသွန်သင်လို့ မရဘူး”

“သေသင့်ပြီ ...”

သခင်က ဘယ်လောက်ပဲပျော်ပျော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်တတ်ပါစေ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေတော့ မနေ ထိုင်ခဲ့။ ချစ်သူလည်း မရှိဘူး။

မထားတာပါ ...

သခင် လက်ထပ် မည့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲဖော် က အမြင့်ဆုံး အရည်အချင်းတွေ သတ်မှတ်ထားလို့ သခင်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက် အထင်သေးစေမယ့် အလုပ်မလုပ်မိစေရန် ရှောင်ရှားနေသည်။

“သခင်ရေ ... စာသင်ရတာထက် တို့နှစ်ယောက်အရေမရ အဖတ်မရ စကားတွေပြောပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရလို့ စားသောက်ဆိုင် တွေဘက် သွားမလား”

“အိုကေ ... အစားက တို့နှစ်ယောက်နဲ့တည့်တယ် သွားကြ မယ်”

သခင်နှင့်ညှိမိတို့ အတန်းထဲကနေ ထွက်လာကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ညှိမိ ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာဟာ ... သခင်ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ ငတုံးကောင် ...”

“ဘယ်မှာလဲ”

“တို့အနောက်က အခန်းထဲမှာလေ ... ထိုင်နေတယ်၊ ထမင်းဗူးဖွင့်နေတယ် ... ထမင်းစားမလို့ ထင်တယ်”

“ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားနေလဲ စပ်စုရအောင် ...”

“ကဇွန်းရွက်ကြော် ...”

“ဘာ ...”

“ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“သေသင့်ပြီ”

ညှိမိက တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင် သေသင့်ပြီဆိုတဲ့စကားကို အမြဲတမ်းပြောတတ်သည်။

ဟုတ်တယ် ...

သူ့ထမင်းဗူးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တာ ကဇွန်းရွက် ကြော်ပဲ။

“ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျောင်းလာတက်ရတာ ထင်တယ် ...”

“သွားမယ်ဟာ”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်တွေဆီ ရောက်လာကြ

သည်။

“သခင်”

“ပြော”

“ဆင်းရဲပေမယ့် သူ့ရှုပ်ရည်ကတော့ ရှုပါဖြောင့်တယ်နော်”

ချောတယ်ဟ”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ညိုမိ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဘာ ...”

“အော်လိုက်တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကတောင် လိုက်ကြည့်နေ
ဖြ”

“ရှင်က အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ ဘာဖြစ်လို့ပြောလဲ ... လန့်သွား
တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သခင်ဘဝနဲ့က အရမ်းကွာဟနေပေ
မယ့် ညိုမိဘဝနဲ့ကတော့ နည်းနည်းနီးစပ်နိုင်တယ်လေ ... ညိုမိက
ရုပ်ချောချောကြိုက်တယ် ... ယောက်ျားပီသရမယ် ... ငွေကြေး
ချမ်းသာစရာမှ မလိုတာ ...”

“သေသင့်ပြီ”

“ဟွန်း ... ညိုမိစကားနော် ...”

“ကဲပါ ... ဗိုက်ဆာနေပြီ စားစရာတွေမှာတော့ ...”

“ဒီနေ့ ညိုမိ ကျွေးမယ် ...”

“ဘာအထိမ်းအမှတ်လဲ”

“ချစ်သူကို စတင်တွေ့တဲ့ အမှတ်တရနေ့လေ”

“ဘုရားသခင် ...”

“ကျွန်မ သေသင့်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် ... သေသင့်တယ်၊ အရူးထဲမနေစမ်းပါနဲ့ ...
ငွေကြေးဥစ္စာ မပြည့်စုံရင် ရုပ်ချောတာက အသုံးမဝင်ဘူးနော်”

“သူက ပညာတတ်လေ ... အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့မှာ
အရည်အချင်းက မဆိုးဘူးလေ ...”

“ဒေါ်ညိုမိ ... ရှင်ဟာရှင် ကြိုက်ချင်ကြိုက်ပါ ... မကန့်
တက်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရှင်ရဲ့အမှတ်တရအတွက် ကျပ်ကောင်း
ကောင်းအပ်ပြီ စားရမှာပေါ့လေ”

“စားစေသတည်း ...”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောပြီး စားစရာတွေ မှာကြသည်။
ညိုမိက အရူးထဲပြီး အကောင်းဆုံးတွေမှာကျွေးနေ၏။

သခင်ကတော့ ဒီလောက်အဆင့် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

အထင်လည်း မကြီးဘူး။

သူ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ပါစေဦး ... သူဌေးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အချိန်
တွေအများကြီး ကြိုးစားတည်ဆောက်ရဦးမှာ ဖြစ်သည်။

သခင် စရိုက်နဲ့မဖြစ်ဘူး။

ယောက်ျားက သခင်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မှီခိုစားသောက်
နေထိုင်တာကိုလည်း မကြိုက်ပေ။

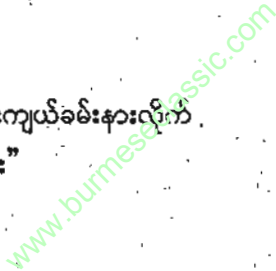
အမြဲတမ်း သခင်ထက် သာနေစေရမယ်။

“ဟဲ့ သခင် ... သူ့နာမည်ဘယ်သူလဲလို့ စုံစမ်းကြည့်ရအောင်

ပါ ... သူ့အခန်းထဲမှာ တို့အသိဆွေဆွေ ရှိတယ်လေ ... ”
 “ရှင်သဘောပဲ ... ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ အဲဒီလောက်
 ကြီး စွဲလမ်းရလား ... ”
 “အချစ်လေ ... ”
 “သေလိုက်”
 “ညိုမို့စကားနော်”
 ညိုမိက အဖြစ်သည်းစွာနှင့် အစားအသောက်တွေကိုပင် ခပ်
 မြန်မြန်စားသောက်စေပြီး သူ့အခန်းဆီ ပြန်ရောက်လာကြသည်။
 “ဟိုမှာ ထမင်းစားပြီးပြီဟာ စာဖတ်နေတယ် ... စာကြိုးစား
 ပုံပဲနော် သခင်”
 သခင် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။
 သူ့ဟာသူ စာကြိုးစားနေလည်း ဘာအထင်ကြီးစရာရှိလို့လဲ
 သခင်တို့ကိုမြင်တော့ ဆွေဆွေထွက်လာသည်။
 အထက်တန်းကျောင်းမှာ တစ်ကျောင်းထဲတက်လာကြပြီး
 ကျောင်းနေဘက်တွေ။
 “ဆွေဆွေ ... ရှင်ကိုမေးစရာရှိတယ်၊ လာ ... တို့အခန်းဘက်
 လိုက်ခဲ”
 “ညိုမို့ ... ဘာတွေအရေးတကြီးဖြစ်လာတာလဲ၊ နောက်
 တစ်ချိန် ကျူတိုရီရယ်ရှိတယ်ဟာ ... စာကြည့်ရဦးမယ်”

“လာစမ်းပါ ... ရှင်ကျူတိုရီရယ်ထက် အရေးကြီးတာရှိလို့”
 ညိုမိက ဆွေဆွေကို ဆွဲခေါ်လာသည်။
 သခင်ကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နောက်မှလိုက်လာ
 ခဲ့၏။
 အတန်းရှေ့မှာ ရပ်သည်။
 “ညိုမိ ဘာမေးမှာလဲဟာ ... မေးလေ ... ”
 “ဆွေဆွေ ... ”
 “ပြော ... ”
 “ဟိုလေ ... ရှင်တို့အခန်းထဲက ယောက်ျားပီသတဲ့သူ
 နာမည်သိချင်လို့ ... ”
 “ဘယ်သူလဲ ... ဆွေတို့အတန်းထဲမှာ အဲဒီလိုလူတွေ အများ
 ကြီးပဲ”
 “အခုတစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတယ်လေ ... ဟိုဟာ ကန်စွန်း
 ရွှယ်ကြော်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့လူ ... ”
 သခင်ဝင်ပြောလိုက်၍ ညိုမိက မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။
 “ဪ ... မာနနေလား”
 “ဘာ ... ”
 “သူနာမည်က မာနနေတဲ့”
 “အောင်မယ်လေး ... နာမည်က ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်
 ဘာ ... ဘာကြီးလဲဟာ ... လူနေခြံကြားလား”

ရှင်မြတ်နိုး

“သခင်ရယ်. နင်ကတော့လေ သူများချစ်သူကို ရှိချိုးမျှစ်ချိုးနဲ့ နှိမ်နှိမ်ချချ ...”

“ဟုတ်တယ် ... မာနနေက လူကတော့ ဝပ်ရှော့မှာလုပ်တာလေ ... နယ်ကပဲ ... ပညာတော်လို့ ဦးလေးဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်က ခေါ်ပြီး ကျောင်းထားပေးတာလေ”

သူမအသိထဲမှာ မနေ့က ဝပ်ရှော့ကောင်လေးကို သတိရသွားသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ဟိုက မဲမဲညစ်ညစ် အဝတ်အစား အစုတ်တွေနဲ့ အရပ်ကတော့ မြင့်၏။

မာနနေတဲ့ မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ တန်ရာတန်ရာ မမှည့်ဘူး။

“ဆင်းရဲတယ် ... ဒါပေမဲ့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မာနကြီးတယ် ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းကင်းနေတယ်၊ ဘယ်သူအရိပ်အမိုးကိုမှ မမှီခိုဘူးတဲ့ ... ဝပ်ရှော့မှာဝင်လုပ်ပြီး ကျောင်းတက်တာဟာ ... အတန်းထဲမှာ စံပြပဲ ...”

“ဟွန်း ...”

သခင်နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

ဘာကောင်လဲ ... ကြီးကျယ်လို့။

သခင်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ယောက်ျားလေးဆို လုံးဝ စိတ်

မဝင်စားပါဘူး။

အထင်သေးတတ်သည်။

“အင်းနော် ... သူ့ကြိုးစားမှုက ဝုဏ်ယူသင့်ပါတယ်ဟာနော်ခွေ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ ... သူ့လိုယောက်ျားမျိုးက မိန်းကလေးတစ်ယောက် မှီခိုအားထုတ်သင့်တဲ့ အရည်အချင်းမရှိပါဘူး ... ညှိမိအဖြစ်သည်းနေတာပါ ... လူနေခြံကြား စိတ်နေဘုံများကို မကြိုက်တာ ...”

“သခင်နော် ... ရှင် မကြိုက်ရင်နေ ညှိမိတော့ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါလား ...”

“ကျုပ်နဲ့လည်း မခင်ဘူး ... သူကလေ ကျောင်းကိုစာသင်ဖို့ တစ်ခုတည်းပဲလာနေတာ ... တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အတန်းထဲမှာလေ သူနဲ့ခင်တဲ့ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထဲရှိတယ် ... ကိုချိုလေ ...”

“ကိုချိုနဲ့ညှိမိ ခင်တယ် ... မိတ်ဆက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုရမယ်အတော်ပဲ ...”

“ညှိမိကတော့လေ အကဲပိုနေပြီနော် ... မုန်းတယ် ... ဘာတော့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုများ သွားပြီးအတန်းထဲဝင်

ရှင်မြတ်နိုး

တော့မယ် ... ဆွေလည်း ပြန်တော့ ... ရှင် စာကြည့်ရဦးမယ် မဟုတ်လားလို့ ... ”

“အေး ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကိစ္စ နောက်မှပဲဆွေးနွေးမယ်” ဆွေဆွေ ပြန်ထွက်သွားသည်။

သခင် နောက်ကနေ ညှိမိ အပြေးအလွှားလိုက်လာ၏။ နောက်ကနေ ဆွဲထားသည်။

“သခင် နေပါဦးဟဲ့ ... ”

“အတန်းရှိတယ်လေ”

“နေပါဦးဟာ ... ဆရာမမှ မလာသေးတာဘဲ”

အတန်းထဲမှာ သခင်ထွက်ပြီးထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။

“သခင်ရာ ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ဟ၊ သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်းပဲလေ ညှိမိနုလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာတယ် ... အချစ်ဆိုတာများလားပဲ ... ”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟား ဟား ... ”

“ဘာရယ်တာလဲဟ”

“ရှင် အရမ်းရယ်ရတယ် ညှိမိ ... အလူးမထစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့တွေ့ခြင်း ဘုမသိ ဘမသိ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာ ရှင်ရဲ့ရှေ့ရေး မကောင်းဘူး ... ရွေးချယ်စမ်း

လမင်းရင်ခွင်

ပါဟာ”

“ညှိမိကတော့လေ မာနနေကိုပဲ ချစ်တယ် ... အမလေး နုလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချစ်မိသွားတာဟာ ... ညှိမိနုလုံးခုန်သံတွေ ဘယ်လောက်မြန်နေလဲ စမ်းကြည့် ... ”

“တော်ပါပြီ ... အင်းလေ ... ဒါက ညှိမိကိစ္စပဲ ... ဒါပေမဲ့ နော် အဆင့်အတန်းကတော့ နိမ့်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ညှိမိ ... အဲဒီထုံးအက ... ”

“သခင်နော် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ညှိမိချစ်သူကို နှိမ်နှိမ်ချချ ပြောစမ်းပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုတာပါ ... ညှိမိကတော့ ရွေးချယ်လိုက်ပြီ”

“ကြိုက်ပါ ... ကြိုက်ပါ ... ရှင်ကြိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

ညှိမိ အလူးအမူးဖြစ်နေတာကို မနှစ်သက်မိ။

သခင် ဘယ်တော့မှ တွေ့တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို

မကြိုက်တတ်ဘူး။

ရုပ် ရည်ရူပကာ ချောမောတာလေးတစ်ခုထဲနဲ့တော့ သခင်

အထင် မကြီးမိ။

သူ စာကြိုးစားလည်း အင်ဂျင်နီယာပဲ ဖြစ်မှာလေ။

သခင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။

ကိုယ့်ထက် ဘာတွေသာမလဲ။

အင်းလေ ...

ပျဉ်ဖြတ်နိုး

ညိုမိကတော့ သူ့ရွေးချယ်မှုပဲ။

ညိုမိက ရုပ်နည်းနည်းဆိုးတယ်။

ရွတ်ကြမ်းရေကြိုပဲ။

ငွေကြေး အသင့်အတင့် ချမ်းသာတာပဲရှိ၏။

မာနနေကို ရွေးချယ်မှာပေါ့။

ညိုမိကတော့ မာနနေအကြောင်း တသံသ ပြောမဆုံးပေ။

ဆွေဆွေလည်း နားညည်းနေသည်။

အခန်း (၃)

ဒေဝီသခင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တို့ ဓနအခန်းရှေ့မှာ ရုပ်နေတာကို တွေ့ရသည်။ ဓန စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေရ၏။ တမင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“မေ့ပြစ်ပါတော့မယ်ဆိုကာမှ တွေ့ဆုံနေရတယ်လို့ကွာ၊ စိတ်ပျက်လိုက်တာ ...”

သူ တမင်အပြင်မထွက်ဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပဲ ဖတ်နေမိ သည်။ သူတို့အတန်းထဲက ဆွေဆွေနှင့်သူငယ်ချင်းတွေ ဒေဝီသခင် ရဲ့ မျက်နှာထားကတော့ တင်းမာနေပြီ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေဝီသခင် အပေါ် စွဲလမ်းလျက် တမြေ့မြေ့ ခံစားနေရသည်။

“ဓန ...”

“ဟင် ကိုချို ...”

“မင်းကိုပြောစရာရှိတယ် ... မင်းကတော့ အရမ်းစန်းတနေ

ရွှေမြတ်နိုး

ပြီထင်တယ်”

“ဘာလဲ ကိုချို ... ဘာတွေ စန်းထနေတာလဲ၊ ကိုယ်က တော့ တခြားဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဒီမှာ ...”

“ပြော ...”

“ဆွေဆွေ သူငယ်ချင်း ညိုမိသွင်က မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့လေ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ကိုချိုရာ ကိုယ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး ... မိန်းကလေးတွေနဲ့ စာင်းကင်းနေချင်တယ်၊ ကိုယ် မာနကြီးတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေအရပါ”

ကိုချိုကတော့ သူ့ဘဝအခြေအနေတွေကို သိနေသည်။

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ ... မိန်းကလေးက တောင်းဆိုတာပဲ၊ စောစောကပဲ ဒေဝီသခင်နဲ့ နှစ်ယောက် လာကြတာ”

“ဒေဝီသခင်”

“ဟုတ်တယ် ... အခန်း(၂)ကလေး၊ ဒေဝီသခင်ကတော့ အရမ်းမာနကြီးတယ်၊ တော်ရုံယောက်ျားလေးအနားကပ်လို့ မရဘူး၊ ကိန်းခန်းကြီးတယ်ကွ ... အပျော်အပါးနဲ့ ဆိုးဆိုးပေပေ နေချင်နေမယ် ယောက်ျားလေးတွေကိုတော့ အရမ်းအမြင့်ကြီးမှန်းတယ်”

ဓနရင်တွေ မွန်းကျပ်နာကျင်ရသည်။ ဒေဝီသခင်က သူ့ကို အစုတ်အနုတ်ကောင်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။ သူမိတ်ဆက်

ချင်နေတာက ဒေဝီသခင်ပဲ။

“ညိုမိသွင်နဲ့တော့ မိတ်ဆက်လိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုအကူအညီ တောင်းနေလို့”

ဓနကို မိတ်ဆက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကများသည်။ သူ့ဘဝနှင့်သူပဲ မိန်းကလေးတွေထက် ပညာရေးက အရေးကြီး၏။ အမေကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပို၍ပင် မပတ်သက်လိုပေ။ ညိုမိအောင်တဲ့ ... ဒေဝီသခင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့ သိပ်တောင် သတ်မထားမိပေ။

“ညနေ အတန်းတွေပြီးသွားရင် တွေ့ကြမယ် ...”

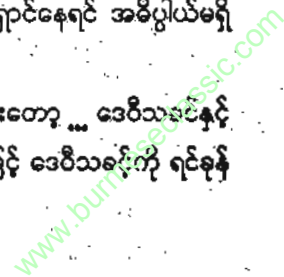
“ဟင်”

“ဓနရာ မိန်းကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်နေရတာလဲ”

သူက မိန်းကလေးတွေကိုကြောက်လန့်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေဝီသခင်ကြောင့်ပါ။ သူမ ပါလာမှာလား။ ရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။ ခက်ပြီ။

“မိန်းကလေးဘက်က တောင်းဆိုတာပဲ ဓန ... ဘာဖြစ်လဲ၊ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လေ မင်း ... အဲဒီလို ရှောင်နေရင် အမိပွယ်မရှိဘူး ... လက်ခံလိုက်ကွာ နော် ...”

ကိုချို ကိုလည်း အားနာမိသည်။ ပြီးတော့ ... ဒေဝီသခင်နှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလိုခဲ့၏။ ထူးဆန်းစွာဖြင့် ဒေဝီသခင်ကို ရင်ခုန်

လှုပ်ရှားနေရသည်။

“ကြုံရင်တော့ လက်ခံပျံ့မယ် ကိုချို ... တမင်ကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ... ကိုယ့် မနေတတ်ဘူး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဓနကတော့ စံပဲကွာ၊ မာနဓန ဆိုတဲ့နာမည်က ကြားလိုက်ရသူ မိန်းကလေးအပေါင်း ရင်ကိုစူးဝင် နေတဲ့ အဆိပ်လူးမျှားတစ်စင်းလိုပဲထင်တယ်”

“တော်ပါတော့ဗျာ ... ”

ညနေအတန်းတွေပြီးတော့ ဓနနှင့်ညိုမိအောင်တို့ သူငယ် ချင်းသုံးယောက်တို့ လမ်းမှာဆိုမိကြသည်။

“အတော်ပဲ ညိုမိ ... ကိုချို သူငယ်ချင်း မာနဓနနဲ့မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ် ... သူက ညိုမိသွင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ ... ”

ညိုမိအပြုံးတွေက ဝင်းလက်သွားပေမယ့် ဒေဝီသခင်မျက် ဝန်းအကြည့်တွေက မာမာထန်ထန် ... ဆွေဆွေကတော့ ဓနရဲ့ အတန်းသူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။

“ညိုမိ ... သူက မာနဓနတဲ့လေ ... အရမ်းရှက်တတ်ပြီး စာမှစာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတောင် မရှိရှာဘူးလေ”

“ဟုတ်ကို တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်နော် ကိုမာနဓန ... ဪ ... နာမည်ကြီးက ခေါ်ရခက်တယ်၊ ဓနလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်မယ်နော် ... ”

“ဟုတ်ကို ခေါ်ပါ ... ရပါတယ်”

သခင်ကတော့ မာနဓနကို သေသေချာချာကြည့်မိမှ ဟိုနေ့ အ သူမကားကို ပြင်ပေးလိုက်တဲ့ ဝပ်ရှော့မှအလုပ်သမားဖြစ် ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သေချာတယ် ... ဟိုကောင်ပဲ။ ဒက်ဒီအမြဲ တမ်း ချီးမွမ်းနေတဲ့ကောင်။ ဟုတ်တယ် ဓနပဲ ... ညိုမိကလည်း သေ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားကိုမှ ကြိုက်ရတယ်လို့ နှစ်လိုက်တာ။ ရှုပါကတော့ မိပါရဲ့ ... အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန့်ညား ချောမောသည်။ ဒါပေမဲ့ မရှိတာမရှိတယ် မာနကြီးက တခွဲသားဖြစ် နေ၏။ သခင် အမြင်ကတ်သည်။

“တစ်ခုခုလိုက်စားပါဦး ဓန ... မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်း အမှတ်ပေါ့ ညိုမိ ကျွေးပျံ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုမိ ... ကိုယ့်မှာအလုပ်ရှိလို့ပါ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ... ကိုယ့်တို့ဝပ်ရှော့မှာ ကားတွေများနေတယ်” ဓနက သူ့ကိုအထင်မကြီးစေရန် ဝပ်ရှော့အလုပ်ပါ ထည့် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်က ကျောင်းစရိတ်အတွက် ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်လုပ်ပါ သာယံ”

“ဟုတ်လား”

“ခွင့်ဖြုတ်ပါဦး”

ဓနကို အထင်မသေးတဲ့အပြင် ညိုမိကတော့ ရိုးသားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားနေသည်။

ပျော်မြေတိုင်း

“သခင် ... တွေ့လား၊ ဘယ်လောက်ရိုးသားလဲ၊ ယောက်ျား
ပီသတယ်ဟာ ...”

“သေသင့်ပြီနော် ... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဘဲ ... ဝပ်ရှောက
အလုပ်သမားကိုများ”

သခင်ကတော့ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့လျှက် ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ် ဝေ
ဖန်ပါသည်။ ဘာမှအထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး။ ဒီကောင်ပဲပေးနေတာ။
သူမ ညှိမိတို့နှင့်ပင် ဆက်မထိုင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဝတ်
အရောက်တွင် သူမကားက ဖောက်လာ၏။ စက်ရုပ်သွားတော့
သည်။

“ဝိုး ... ဝိုး ...”

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဒီကားကလဲ ခဏခဏဖောက်နေတာလဲ ...
ရောင်းပြစ်မယ် လုံးဝပဲ ...”

“ဝိုး ... ဝိုး ...”

“တောက် ...”

ကားကို လမ်းဘေးသို့ထိုးရပ်ပြစ်လိုက်သည်။ ပျက်ပြန်ပြီ
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဒက်ဒီဆီ ဖုန်းဆက်ရင်ကောင်းမလားပဲ။ တစ်
ရှောကောင်ကို လွှတ်ဦးမယ်။ သေပစ်ချင်လိုက်တာ ... အနီးအနား
မှာလည်း ဝပ်ရှောက မရှိပေ။ သခင် စော့ချွေးတွေပင် ပျံလာသည်။

“ဒီမှာ”

“ဟင်”

လမ်းရင်ခွင်

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

နေ မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ သခင်အဖက်လုပ်ပြီး စကားမပြော

ပေ။

“မဒေဝီသခင်ကို အကူအညီပေးမလို့ပါ ... ကိုယ် ဖယ်ရိပေါ်
ကနေ ဆင်းလာတာလေ”

“မလိုပါဘူး ... သွားပါ ...”

“ကိုယ်တို့က မိတ်ဆွေတွေလေ တစ်တန်းထဲသားချင်းတွေ

ပဲ ...”

“မလိုဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီလေ ... ရှင် ဘာလာပြီးရော
ထားလဲ ... သခင်က ညှိမိမဟုတ်ဘူးနော် ... ရှင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့
မိတ်မဝင်စားဘူး”

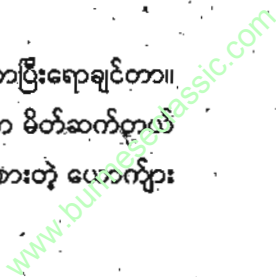
“ဗျာ”

“သွားတော့ ... ကျွန်မဟာကျွန်မ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့မဆိုင်
ဘူး ... ရန်ကုန်မှာ ဝပ်ရှောတွေတောင်လိုပုံနေတယ် ... အရေးကြီး
တာက ငွေရှိဖို့ပဲ ...”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ ... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“သွား ... သွား ...”

သူ ထွက်သွားသည်။ တကယ်ပါပဲ ... လာပြီးရောချင်တာ။
ထိုင်းလိုအဆင့်ကိုယ်လည်း နားမလည်ဘူး။ ညှိမိက မိတ်ဆက်တာယ်
ဆိုပြီး မုန်းလိုက်တာ။ သခင် အထင်ကြီးစိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျား

ပွင့်မြတ်နိုး

က ဘယ်လိုမျိုးလည်းဆိုတာ မာနနေကို ရှင်းရှင်းလင်း လင်းသိစေရမယ်။ သခင်တစ်ယောက်ထဲ ကားကို ပြန်စက်နှိုးကြည့်သည်။

“သေတော့မယ် ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ဒက်ဒီဆီဖုန်းဆက်ရင်လည်း သူ့ကိုပဲ လွှတ်မှာပဲ ... ဓန ... ဓနနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လို့ကို မဆုံးဘူး”

ဝပ်ရှော့ရှာရမယ်။ ဒက်ဒီဆီလည်း မဆက်ချင်ဘူး။ နဂိုကမှ သခင်ကို စိတ်မချဖြစ်နေတာ။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ကားပြင်ပေးမည့်သူ ပေါ်မလာ။ သခင် စိတ်ပူနေသည်။ ဒက်ဒီထံမှ ဖုန်းလာ၏။ သမီး ဘယ်ရောက်နေလဲတဲ့။ သခင်က မွေးနေ့ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုရှိလို့ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အချိန်နဲ့တော့ပြန်နေ အချိန်နဲ့တော့ပြန်နေ သမီး ... အပျော်တွေအရမ်းများ မနေနဲ့နော်”

“ဒက်ဒီပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက်ပါ”

“သခင်”

“ဒက်ဒီပဲ စောစောပြန်ပါ ... သခင်ဘဝကို သခင်ထိန်းကျောင်းနိုင်ပါတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း သမီးဘယ်လောက်ပဲ အပျော်လွန်ပါစေ လမ်းကြောင်းကတော့ တည့်တယ်လေ”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီကိုပဲ ခန့်နေရတာလဲကွာ ... ဒက်ဒီက စိတ်ပူလို့ပါ။ ဒက်ဒီကိုချွဲပြီး သမီးဘဝကိုတော့ ဒုက္ခနဲ့ထဲ ဆွဲနှစ်မဖြစ်ပါနဲ့”

လမင်းရင်ခွင်

“အဟက်”

“သမီး ...”

“ဒါပဲနော် ဒက်ဒီ ... ပွဲကနောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူးလေ ... သိတယ်မဟုတ်လား ချမ်းမြေ့ရဲ့မွေးနေ့လေ ...”

“သခင် ... ဒီချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ ဒက်ဒီမှာထားတယ်လေ”

“ဘာလဲ ... ဒက်ဒီ တိတ်တိတ်ပုန်းရဲ့သားဖြစ်နေလို့လား စိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲ ဖိတ်ပျော်နော် ... ဒေါ်မေသဲနုက သဘောကျမှာပါ”

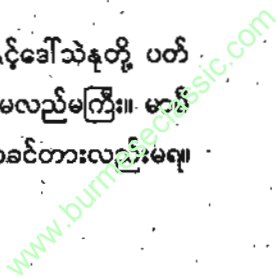
“သခင် ... သမီးလေး ဒက်ဒီရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး”

“တော်ပြီ”

သခင်ပြောနေရင်း ဒေါ်သထွက်လာပြီး ဖုန်းကို ပိတ်ပြစ်လိုက်လေသည်။

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ခေါင်မိုးမလုံလို့ တစ်အိမ်လုံး မိုးရွာတာသိလား ...”

သခင် မကျေမနပ်ဖြစ်ရဆုံးက ဒက်ဒီနှင့်ဒေါ်သဲနုတို့ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေခြင်းပင်။ ဒေါ်မေသဲနုက မိန်းမမည်မကြီး။ မာမာဆုံးပြီးထဲက ဒက်ဒီကိုထွယ်ကပ်နေတာပါ။ သခင်တားလည်းမရ။

ဖွင့်မြတ်နိုး

ဒါကြောင့်ပဲ သခင်အရွဲတိုက်ပြီး ဆိုးဖြစ်နေတာ။ နောက်ဆုံး ဒေါ်မေ သန့်ရှ်သားကိုပင် တွဲဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... အရေးကြီးတာက ကားပြင်ဖို့ စက်နိုးလို့လဲ မရဘူး ... သေချင်လိုက်တာနော်”

ခနကို လက်ခံလိုက်ရင် အကောင်းသားဟု တွေးမိသည်။ သခင်ပဲများသွားတယ်။ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားအဖြစ် အပေါ်စီးကနေ ဆက်ဆံပြောဆိုရမှာကို ချမ်းမြေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ရင်ရော ... ဒက်ဒိုကို သာ သခင်အရွဲတိုက်ပြီး ပြောနေတာ ချမ်းမြေ့ရဲ့အကျင့်စရိုက်ကို မကြိုက်ပေ။ အရက်သမား လူရှုပ်လူပွေပါ။ ဒက်ဒိုကို ရွဲဖြစ်ချင်သည်။

“အရမ်းမှောင်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး ... ခနကတော့ ရိုးသားပုံ ပဲ”

သခင် အခက်တွေ့နေသည်။ ကားကလဲ ဘယ်လိုမှစက်နိုး မရ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေကြတဲ့ ကောင်လေးတွေကလည်း စနောက်ချင်၍ သခင် စိတ်တိုနေသည်။

“အဆင့်မရှိတဲ့ဟာတွေ အောက်တန်းစားတွေ ... ထို့”

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ ... ”

“ပြောတယ်လေ ... နင်တို့က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကူညီဘဲ စနောက်စရာလား”

“ဒါကသဘာဝပဲလေ ... စနောက်တာ မခံချင်ရင် တစ်

လမင်းရင်ခွင်

ယောက်ထဲပဲပေးမနေနဲ့ပေါ့ ... ”

“ဘာ”

“အစ်မကြီးက အရမ်းချောတော့ စချင်တယ်၊ ချစ်ချင်တယ်”

“ဘာပြောတယ် ... အောက်တန်းစားတွေ ... ငါ့ရဲ့ကို ဖုန်း ဆက်ခေါ်လိုက်မှာနော်”

ရဲ့ကိုဖုန်းဆက်ဖို့ လုပ်နေတုန်း သူမဖုန်းကိုဆွဲလှပြီး အနား တပ်လာကြသည်။ သခင် လန့်သွား၏။ သခင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့ ပြင်နေသဖြင့် သခင် ရုန်းဖယ်ရင်း ကယ်တင်မည့်သူလည်းမရှိ လူက ရှင်းနေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ... ဒီမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်နေလို့ တျှန်တော်တို့က ဝိုင်းဖြန့်ဖြေပေးနေတာပါ”

တစ်ယောက်က ဖြတ်သွားသူတွေကို အော်ပြောနေသည်။ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာကြ။ သူမအား တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မည်ကို ကြောက်သည်။

“သခင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်”

ခနလက်ထဲမှာ ကားပြင်တဲ့ ကိရိယာတွေကိုင်၍ ရောက် လာသည်။ သူမအား ဝိုင်းအုံခဲနေတဲ့ ကောင်တွေရှုသွားကြ၏။ ရဲ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီပြော၍ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

“မဒေဝီသခင် ... စောစောကသာ လက်ခံလိုက်ရင် ပြသနာ

ရှင်မြတ်နိုး

က မတတ်တော့ဘူးလေ ... ကံကောင်းလို့နော် ... ကိုယ်ရောက်လာလို့”

“စကားမများနဲ့ ပြင်မှာသာပြင် ... ”

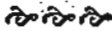
“ကိုယ်က စိတ်ပူနေတာ ... ဒါကြောင့် ထပ်လာကြည့်တာလေ”

“ကားကိုပဲပြင်ပါ ... အပိုစကားတွေပြောမနေပါနဲ့ ဒီလူတွေလည်း မယုံရဘူး ... ရှင်အကွက်ဆင်ပြီး လွှတ်လိုက်တာဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟွန်း”

အချိန်လည်း မရှိတော့၍ ကားကိုသာ ပြင်မေးလိုက်သည်။

အခန်း (၄)

“ကျေးဇူးတော့ တင်ပါတယ်ဟာ ... ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူး ... သူက အရမ်းပဲပေးလွန်းအားကြီးတယ်”

ခနကို သခင်နည်းနည်းတော့ လေးစားသွားရပေမယ့် သူငယ်ချင်းအဖြစ်တော့ အောက်သည်ဟုထင်မိသည်။ ဝပ်ရှော့ပြင်သမားကို ညှိမိက အထင်တကြီးဖြစ်နေ၍ သခင် တားဆီးနေရ၏။ ညှိမိက လက်မခံ။

“ခနက အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ သခင်ရာ ... ကြည့်လေ ကြည့်လေ အရမ်းတည်ကြည်ခန့်ညားတယ်လို့ပဲ ညှိမိထင်လာတယ်”

“သေလိုက်တော့”

“ကျွန်တော်မျိုး သေသင့်ပါတယ် ... သခင် ပေးချင်တဲ့အပြစ်တို့ပေးပါ ... မာနခနကို ချစ်မြတ်နိုးပါတယ်”

“မနိုင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... သခင် ... ရှင်နဲ့ခနက အရင်ထဲကမြင်တွေ့ဘူးတာ လေ ... ရှင်ဒီကားတွေမြင်တဲ့ ဝပ်ရှော့ကပဲ ညိုမိနဲ့ ရင်းနှီးအောင် ဝင်ကူပါနော် ... ”

“ကောင်းပြီလေ သခင်ကူညီပေးမယ် ... သခင်နဲ့က နှစ်ခါ လောက်ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဖူးတယ် ... ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ယောင်းမရယ် ... ဖျော်လိုက်တာ”

ညိုမိက အစွမ်းအစရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ အိမ် ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုသည်တဲ့။

“သခင်”

“ဟင်”

“ရှင်နဲ့မင်းချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့လူရော တကယ်တမ်းပြောရရင် လေ ဒီလူက ချမ်းသာတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုပ်ရည်လည်းချော တယ်၊ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဆိုပေမယ့်လဲလေ ... ”

“တော်ပြီ ... ဒါကသခင်ရဲ့ စံနှုန်းနဲ့ကိုက်ညီတယ်လေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ကို သခင်က အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ် မယ်လို့ ရှင်ထင်လား ညိုမိ။ ဝေးသေးတယ် တမင်တဲ့ပြတာ ... ဒက်ဒီနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ဒေါ်မေသဲနသားဖြစ်နေလို့ပဲ။ ချမ်းမြေ့က

ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပဲ။ သခင်ကိုတော့ လက်ထပ်ဖို့အထိ တောင်းဆိုထားသည်။

“သခင်ကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တယ်၊ သခင်လက်ခံမယ်ဆို ရင် မာမိုကိုခေါ်ပြီး လူကြီးစုံရာနဲ့ စေ့စပ်ပါမယ်”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကထော့ သခင်ကျောင်းပြီးသွားမှပဲ လက်ထပ်မယ် ... ချမ်းမြေ့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့နော်”

ချမ်းမြေ့နဲ့က ချစ်သူရည်းစားလည်းမဟုတ် အဖျော်တွဲနေ တဲ့သဘောပါ။ သခင်ချစ်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ညိုမိပြောသလိုပဲ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေသူကိုတော့ သခင်ဘဝတစ်သက်တာ လုံး လက်တွဲဖော် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အစွမ်းအစနဲ့ ရိုးသားမှုလည်း ပြည့်ဝရမယ်။ အမလေး ... သခင်စံညွှန်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျား တွေ့နိုင်ပါ့မလား။ မတွေ့လည်း အပျိုကြီးပဲလုပ်ဖြစ်မယ်။ ဒေါ်မေ သဲနဲ့ကိုသခင် သဘောမကျတာက လောင်းကစားဝါသနာထုံပြီး ယောက်ျားတွေဆီက ချူစားတာပဲ သတင်းကြီးသည်။

“ဟဲ့ သခင် ... ဟိုမှာ မင်းချမ်းမြေ့လာနေတယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ ရှင်လိုက်သွားမလို့လား ... ဓနနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့က ကားလေးရပ်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းလာနေ သည်။ သူ့နောက်မှာ ဓနနဲ့ကိုချို ... ရုတ်တရက်ကြီး သခင် ဘယ် လမ်းကိုရွေးချယ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ ချမ်းမြေ့ကိုက သခင် ကိုယ်တိုင်ချိန်းလိုက်တာပါ။ ဒက်ဒီနဲ့ဒေါ်မေသဲနတို့ ချိန်းထားတဲ့

စားသောက်ဆိုင်ကို နှစ်ယောက်တွဲပြီးသွားဖို့ဖြစ်၏။ ချမ်းမြေ့က မသိ။ ဒက်ဒီနှင့်သူ့ဓာမီတို့ တွဲနေတာတော့ သိထားသည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“သွားမယ်လေ”

“ဟင်”

ဓနအကြည့်တွေက သူမတို့ဆီ တည့်တည့်မတ်မတ်ရောက်လာသဖြင့် ဘာဖြစ်မှန်းမသိ သခင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရကာ မဆီမဆိုင် ဓနဘယ်လိုထင်သွားမလဲဟု တွေးမိသွားသည်။ တုန့်ဆိုင်းသွားသည်။

“ညိုမိ ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သခင် နေပေးရမလား”

“ရပါတယ် ... သခင် သွားစရာရှိတာ သွားပါဟာနော်”

“ရှင် အဖော်မရှိဖြစ်နေမယ်၊ ဒီနေ့တော့ သခင်နေပေးပျံမယ်ကတိအတိုင်းလေ ...”

သခင် မလိုက်ချင်၍ ပြောနေတာကို ညိုမိက အလိုက်မသိ အတင်းပဲ့သွားခိုင်းနေသည်။

“လာပါ သခင်ရာ ... ကိုယ်လည်းတွေ့ချင်နေတယ်၊ ဘာလဲ မညိုမိ ရည်းစားလား”

“ဟာ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခုမှ စတင်မှာ”

“အိုကေ ... ဆက်လုပ်ပါ။ သခင်ကတော့ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့မှ

ဖြစ်မယ်”

သေချင်သွားသည်။ ဓနတို့ကလဲ ရောက်လာပြီး ရပ်နေကြသည်။ ဓနကတော့ သခင်ကိုယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေနေတဲ့ မိန်းကလေးလို့ထင်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လဲ ... ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားအဆင့်ကို ဂရုစိုက်စရာလား။ စိတ်ကိုတင်းပြစ်လိုက်ပြီး ချမ်းမြေ့နှင့်လိုက်လာခဲ့သည်။

“သခင် ... ပြန်မလာတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မလာတော့ဘူး”

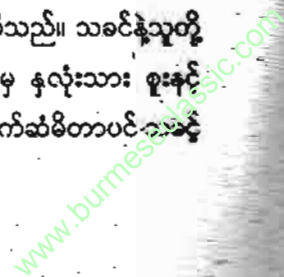
သခင်အစား ချမ်းမြေ့ကဖြေပြီး ကားပေါ်ပွေ့ဖက်တင်ဇာတ်။ ညိုမိ မကျေမနပ်ဖြစ်ရသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို မနှစ်သက်မိ။ သခင်က ဘာတွေအထင်ကြီးနေလဲမသိဘူး။ စိတ်လည်းပူမိ၏။ ဒါပေမယ့် သခင်တို့က ဝုတ်ခြပ်ခြင်းတူသူတွေပါ။ သခင်တို့ကားလေးက ပျောက်သွားသည်။

“ညိုမိ ဘာတွေငေးနေတာလဲ သခင်တော့ ပါသွားပြီလား”

“အင်း”

“သခင်ချစ်သူလားဟင်”

မမေးဘူးဟု တင်းထားပြီးမှ ဓနမေးမိသည်။ သခင်နဲ့သူတို့ ထာ မတူဓတန်ဘူးဟုသိနေပေမယ့် သခင်ကိုမှ နှလုံးသား စူးနှင့်အောင် ဓန ချစ်မိနေ၏။ ညိုမိနှင့်ပတ်သက်ဆက်ဆံမိတာပင် သခင်

သူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ပင်။ ဓန မကြားချင်တဲ့အဖြေကို ညှိမိကပေးသည်။

“သခင်နဲ့မင်းချမ်းမြေ့တို့က ဂုဏ်ဒြပ်ခြင်းလည်း တူကြတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘချင်းတွေလည်း ရင်းနှီးကြတယ်။ ပြီးတော့လေ ... မင်းချမ်းမြေ့က သခင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းတွေနဲ့လည်းပြည့်တယ်”

“တွဲနေကြတာတော့ ကြာပြီကွ သခင်က မာနကြီးတယ်။ သာမန်ဆိုရင် အဖက်တောင်မလုပ်ဘူး ... ပင်မြင့်ထက်က သခင်ပန်းလေ ... မင်းချမ်းမြေ့တို့လို ကားထည့်လဲစီးနိုင်တဲ့ကောင်တွေပဲ ခူးဆွတ်ခွင့်ရှိမယ် ဓနရေ ...”

ဟုတ်ပါတယ် သခင် ... ကိုယ်လိုကောင်မျိုးနဲ့ လားလားရွှေမထိုက်တန်ပါဘူး။ ဓနရင်တွေ နာကျင်နေသည်။ သခင်ကို ချစ်မိနေ၏။ အပြစ်လား ... မတန်မရာ။ ဒေဝီသခင်ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိနေခဲ့၏။ မေ့ပြစ်လို့မရ။ သခင်ကတော့ တကယ့်ကို ဓနမမှီနိုင်တဲ့ ပင်မြင့်ထက် ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။

“သွားကြမယ်လေ ... ဒီနေ့တော့ ကိုချို ကျွေးပျံမယ်”

“ညှိမိ ကျွေးပျံမယ် ... ခင်မင်မှု အမှတ်တရတွေ ဆက်တိုက် ကျွင်းပချင်လို့လေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကိုချိုနှင့်ညှိမိတို့က ရယ်မောနေကြပေမယ့် ဓနအတွေးတွေ

က သခင်နောက်ပြေးလိုက်နေသည်။ ညှိမိက ဓနကို သဘောကျနေတယ်လို့ ကိုချိုက ပြောထားပေမယ့် သခင်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ သခင်အကြောင်းတွေပဲ စဉ်းစားလိုနေသည်။

“ဒီဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ကြမယ် ဓန ... မင်းဘာစားမလဲ”

ဓန အတွေးတွေကြောင့် ကိုချိုတို့ပြောတာကို မကြား။ ညှိမိက သူ့လက်မောင်းကို ဝှက်လိုက်မှ အသိပြန်ဝင်လာသည်။

“ဓန ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ဘာစားမလဲ ပြောလေ ဓနကြိုက်တာပဲ အားလုံးစားမယ် ... ဦးစားပေးတာနော် အဟက်”

“ကျွန်တော်က ဘာပဲစားရ စားရ ကြိုက်ပါတယ် ... မညှိမိသွင် မှာကြပါ ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် မမှာတတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံကို ချိုးခြံချွေတာနေရလို့ တစ်ခါမှအပြင်မှာ မစားဘူး”

“ဓနက အရမ်းပွင့်လင်းတယ်။ ညှိမိ အရမ်းသဘောကျတယ်။ သီလား ... တကယ်ဆိုရင်လေ သခင်နဲ့တွဲနေတဲ့ မင်းချမ်းမြေ့ကို တောင် သဘောမကျမိဘူး။ သခင်ကိုယ်တိုင် အဆင့်အတန်းခွဲနေလို့ ခါ ... မင်းချမ်းမြေ့က မိန်းမချောလေးတွေနဲ့ အရမ်းတွဲနေတာလေ။ ညှိမိကတော့လေ ငွေကြေးမချမ်းသာချင်နေပါစေ ရိုးသားတည်တည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ သဘောကျတယ်။ နှစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ချင်တယ်”

ညှိမိကတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဓနကို ချစ်ခင်နှစ်သက်မိ

ရွှေမြစ်နိမ့်

ထာဝရဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် မျက်နှာပြောင်တိုက်လျက် ပြောပြစ်
လိုက်သည်။ ခနုက ငြိမ်သက်နေ၏။ အကြည့်ချင်းဆုံမိတာတောင်
အေးစက်စက်။ တိုချိုကလည်း ခနုကို စကားလုံးတွေပြစ်သွင်းရင်း
ညိုမိနှင့်နီးစပ်စေရန် ပြောနေသည်။ အစားအသောက်တွေရောက်
လာတော့ ညိုမိက ခနုပန်းကန်ထဲ ခပ်ပေးနေသည်။

“စားနော် ခနု ... အားနာစရာမလိုပါဘူး။ ညိုမိ အရမ်းကျွေး
မွေးပြုစုချင်လို့ပါနော်”

ခနုဘက်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အိုင်တင်ပေးတာ
မဟုတ်။ ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းနေပါစေ ခနုခံတွင်းမတွေ့မိ။
မျိုချရတာပင် တစ်ဆို့နေသည်။ သခင် ... မင်းဘာတွေလုပ်နေလဲ။
ဦးလေးငွေကတော့ မင်းကဖခင်အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးပေတေနေ
တဲ့ကောင်မလေးတဲ့။ နိုက်ကလပ်တွေလည်း ကောင်လေးတွေနဲ့
သွားတတ်တယ်တဲ့။ အပျော်မက်သည်တဲ့။ မင်းသတင်းတွေက
အကောင်းတစ်ခုမှ မရှိပါလားသခင်။

“ခနု”
“ဟင်”

“ခနုကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုတွေ့နေသလိုပဲ ... ညိုမိနဲ့နေရ
တာ စိတ်ညစ်လို့လားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး မညိုမိသွင် ... ဒီလိုစားသောက်နေတာကို
တစ်ခါတလေ ကိုယ်မနှစ်သက်ဘူး ... အကျင့်ပါသွားမှာစိုးလို့ပါ”

လမင်းရင်ခွင်

“တကယ်ပါပဲ ... ဘာမှတွေ့မနေနဲ့၊ ခနုလိုအပ်သမျှ ညိုမိ
အားလုံးဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ပါတယ်နော်”

“ခနုတို့ကတော့ စန်းထတာလား ကံကောင်းတာလား ...
အင်းလေ ရုပ်ရည်ရူပကာမိတာကိုး ... စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်ခနု ...
အမိအရဖမ်းထား”

ခနု မရယ်နိုင်။ သူချစ်နေတာက ဒေဝီသခင်ကိုပါ။ ချမ်းသာ
တဲ့သူဌေးသမီးဆိုတာကို ဘေးဖယ်ထားလိုသည်။ ညိုမိသွင့်နေရာမှ
ဒေဝီသခင် ဖြစ်စေချင်လာ၏။ ခနု နှလုံးသားကို စိုးမိုးလှုပ်ခတ်နိုင်သူ
က သခင်ပါ။ သူ့စိတ်တွေက ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့နေသည်။

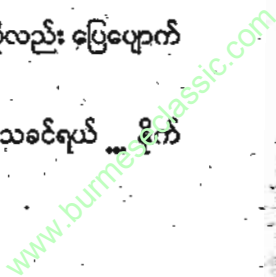
“ကဲ ... ကိုချိုလည်း ကိစ္စရှိလို့ သွားတော့မယ်၊ ခနုနဲ့ညိုမိတို့
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ ... ”

ကိုချိုက ဘယ်သူမှ မတားဆီးနိုင်ခင် ထထွက်သွားသည်။
ခနု မနေတတ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်ထဲ တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမျှ မနေဘူးနဲ့။

ညိုမိသွင်က သူ့စိတ်ကို မစွဲဆောင်နိုင်။
ဒေဝီသခင်ကို သတိရတမ်းတစ်စိတ်တွေကိုလည်း ပြေပျောက်
သွားစေရန် မလုပ်ပေးနိုင်နဲ့။

“မင်းချစ်သူနဲ့ အရမ်းပျော်ရွှင်နေပြီလား သခင်ရယ် ... နိုက်

စွန့်ခွာခြင်း

ကလပ်တွေသွားတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်များပါတယ်”

ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်သူနှင့်သွားပါစေ စိတ်ပူပင်နေသည်။

မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ခန။

အဓိပ္ပါယ်မရှိလိုက်တာ။

အကောင်းဆုံးက မင်းဘေးမှာရှိနေတဲ့ ညိုမီသွင်ပဲ မင်းဘဝကို နားလည်ပြီးစိတ်ထား ဖြူစင်သည်။

ခနမှာ အမေ ရှိသေးတယ်။

တောမှာပါ ဆင်းရဲလွန်း၏။

ခနစိတ်တွေ လွတ်ထွက်သွားလို့မဖြစ်။

ညိုမီနှင့်အတူတူ လမ်းလျှောက်နေပေမယ့် သူ့စိတ်အစဉ်က ဦးတည်ရာမဲ့နေလေသည်။

“ဒေဝီသခင်လို မောက်မားထောင်လွှားပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ မင်းချစ်ရလား ခနရာ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... မင်းကို အဖက်တောင်မှမလုပ်တာဘဲ၊ မေ့ပြစ်လိုက် ... မင်းနှလုံးသားထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ထားလိုက်ပါ”

ခန ရင်တွေပူလောင်နေသည်။

ဒေဝီသခင်ကတော့ အရမ်းပျော်နေမှာပါ။

ဂုဏ်ဒြပ်တူတဲ့ ချစ်သူနဲ့လေ။

ညိုမီသွင်ကတော့ သခင်ရွေးချယ်ထားပေမယ့် တရားဝင် ချစ်သူအဆင့်တော့ မဟုတ်သေးဘူးတဲ့။

မင်းချမ်းမြေ့က အသည်းအသန် လိုက်နေတာတဲ့။

ဒါပေမဲ့လည်း ဒေဝီသခင်က ရွေးချယ်မှာပါပဲလေတဲ့။

“ခန”

“ဟင်”

“ညိုမီတို့အိမ် လိုက်လည်ပါလားဟင်”

“ဟာ ... မလိုက်တော့ပါဘူး ညိုမီ၊ ဝပ်ရှော့မှာ ကားတွေ ဈာနနေလို့ပါ ... ကိုယ်ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ညိုမီလေ ... ခနအကြောင်းတွေကို အိမ်မှာပြောဖြစ်တယ် သိလား၊ အရမ်းတော်ပြီး စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်တယ်လို့ ... ဖေဖေနဲ့ မေမေက ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့ ... ရိုးသားကြီးစားတဲ့သူကို မြောက်စားစရာမရှိတဲ့ ... လေးစားဖို့လည်း ကောင်းတယ်တဲ့လေ”

“နောက်မှပါ မညိုမီသွင်”

“ကြည့် ... ဒီလောက်ခင်မင်နေတာတောင် ညိုမီကို ထလေးတစား မညိုမီသွင်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့၊ ညိုမီလို့ပဲ ခေါ်ပါ ... ဒီမှာ ခဏလေးထိုင်ရအောင်နော် ... အိမ်ကလာကြိုတဲ့ ထား စောင့်ရမယ်လေ”

ညိုမီတို့ကလဲ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်ဆိုတော့ သူဌေးတွေပဲ၊ ခနကတော့ မခံစားရ၊ သူဌေးသမီးကိုလည်း ချစ်သူအဖြစ် မတွဲလိုလေ။

ရှင်မြတ်နိုး

အဖေက ရှိသေးသည်။ အဖေ့ကိုလူတွေက အထင်သေးမှာလည်း မကြိုက်။ အဖေ့ကို အဆင့်အတန်းတစ်ခုနှင့် ထားနိုင်အောင် ခန့်ကြီးစားမည်ဖြစ်သည်။

အခန်း (၅)

ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ချစ်မိသွားတာကိုက ခန့်ရဲ့အားနည်းချက်ပဲ သူသိနေသည်။ သခင်က သူ့လိုအဆင့်အတန်းမျိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မှန်းမှာမဟုတ်။ ခန့် နာကျင်ရသည်။

“ဒေဝီသခင် မင်းနဲ့က ဖူးစာရေစက်ရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ် ချစ်တယ် ... ရင်ထဲမှာ စူးနစ်နေတယ်”

ညှိမီသွင့်ကို မချစ်ပေ။ သာမန်မိတ်ဆွေအဖြစ်လောက်ပဲ ခံစား၍ရသည်။ ညှိမီသွင်က သူ့အပေါ် ရေလာမြောင်းပေးနှင့်အခွင့်အရေးတွေ ပေးနေခဲ့၏။ ဒေဝီသခင်က ဝိုချမ်းသာပြီး ရုပ်ရည်ရှောမောလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သခင်။ ကိုယ့်နလုံးသားတွေကိုက မတန်မရာ မှန်းနေတာပဲဖြစ်သည်။

“ခန့်”

“ဟင် ဦးလေးငွေ ...”

“အခုတလော မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခိုင်းခိုင်းဖြစ်နေလားလို့ ကွာ ... မတက်ကြွသလိုပဲ ... မင်းဘာလိုအပ်လဲ ပြောနော် ... မင်းအဖေအတွက် ငွေလိုလား ... ဦးလေးငွေ ဖုန်းဆက်မေးကြည့် တာတော့ မလိုဘူးတဲ့ ...”

“ငွေမလိုပါဘူး ဦးလေးငွေ ... တစ်ခါတလေ အဖေ့ကိုအရမ်း သတိပြုပြီး စိတ်ပူမိလို့ပါ”

“မင်းအဖေ နေကောင်းပါတယ်ကွ ... ရှေ့လ ရန်ကုန်လာဖို့ ခေါ်ထားတယ်”

အဖေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးငွေရာ။ ဒေဝီသခင် ကြောင့်ပါ။ ဓန ရူးသွပ်မတတ်ဘဲ။ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ပဲဗျာ။ သူ့အပြုံးကို မေ့နေသလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကျောင်းစရိတ်ရော မင်းအဖေ ကျန်းမာရေးအတွက် ရော ငွေကြေးမပူနဲ့ကွ ... မင်းတို့သားအဖက အားနာတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဓန ပြည့်စုံပါတယ်”

ဓနကို ဦးငွေတူအရင်းကဲ့သို့ အားကိုးမိသည်။ လိမ္မာပြီး ကြီး စား၏။ အလုပ်ကိလည်း တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ပေးတတ်သည်။

“ဟောဟိုမှာ မင်းရဲ့ဖောက်သည်ကြီး ဦးထင်လင်း လာနေ တယ်၊ သူ့သမီးပါ လိုက်လာတာပဲ ...”

“ဟင်”

ဦးထင်လင်းရဲ့ကားလေး ထိုးရပ်လာပြီး ဒေဝီသခင်ပါလာ တယ်ဆိုတာနှင့် ဓနတစ်ယောက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနှင့် ပြာ ယာခတ်အောင် တုန်လှုပ်လာရသည်။ ဓနအတွေးတွေထဲမှာ စက္ကန့် ဓလပ် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးမျက်နှာကျောတင်းတင်း နှင့် ကားပေါ်က မဆင်းဘဲ ထိုင်နေသည်။

“ဓန ... အတော်ပဲကွာ ... မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့လာတာကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ် ... ဘာအကူအညီများပေးရ မယ်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အန်ကယ်သမီးကားက ခဏ ခဏပျက်နေတယ် ... ဓန လိုက်ကြည့်ကွာ”

“ဦးလေးငွေ ရှိပါတယ် ... ကျွန်တော်က ဒီလောက်အထိ မကျွမ်းကျင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဓနပဲ လိုက်ခဲ့ပါ ...”

“ဟုတ်တယ် ဓန ... မင်းလိုက်သွား၊ ပြီးတော့ စစ်ဆေး ကြည့် လိုအပ်ရင် ဖုန်းဆက်မေးကွာ ... ဦးလေးငွေ အရေးတကြီး ထိခွဲရှိလို့ မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေဝီသခင်နှင့် မပတ်သက်လိုကာမှ ပတ်သက်ဖို့အကြောင်း တွေက ဖြစ်ဖြစ်လာရတတ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး

ရှင်မြတ်နိုး

ချစ်သူနဲ့ပြောင်တဲ့ပြီး နိုက်ကလပ်တက်တာတော့ ခနဲ မနှစ်သက်မိပေ။ ဦးထင်လင်းကတော့ ခနဲကို အားပေးလျှက် လေးစားချစ်ခင် သူဖြစ်သည်။

“မင်းကားကို မောင်းကွာ ... လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ယူလာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဒရိုင်ဘာအခန်းမှာဝင်ထိုင်သည်။ ဒေဝီသခင်နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံမိသွားစဉ် ... သူ့နှလုံးသားတွေ ဆက်ခနဲ တုန်ခါသွားသလောက် သူမ တည်တည်တင်းတင်း ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားမို့ အဖက်မတန်သလို အကြည့်ကို စိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ် လှဲပြစ်သည်။

“ခနဲ”

“ဗျာ”

“အန်ကယ့်ကုမ္ပဏီကို ခဏဝင်ပါလား ခနဲ ... အန်ကယ်လုပ်ငန်းခွင်က ကားတွေပြင်ဖို့လေ ... မင်းကျောင်းတက်စရာရှိတာ တက်ပါ။ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ အန်ကယ့်ကားတွေ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေး”

“ဦးလေးငွေကိုတော့ ပြစ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် အန်ကယ် ... လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင်တော့ပြောပါ ... ကျွန်တော်လာပါ့မယ်”

ဒက်ဒီကတော့ မာနခနဲဆိုတဲ့ကောင်ကို အရမ်းချီးမွမ်းခန်းဖွင့်

လမင်းရင်ခွင်

ပြီး အထင်တကြီး လေးစားနေသည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခနဲ ... ခနဲနဲ့ သခင် နားကြားမြင်းကပ်နေ၏။ ဆီချေးတွေပေးကျဲနေတဲ့ ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားဝတ်စုံနှင့် ကြည့်မရ၊ ညှိမီသွင့်ကို ပြချင်သည်။

“ရောက်ပြီ ခနဲ ... ဆင်း သမီး ... ကားကိုလိုအပ်သလို ပြင်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး ကားဘာတွေဖြစ်လဲဆိုတာ ခနဲကိုပြောပြလိုက်၊ ဒက်ဒီ အပြင်ခဏသွားဦးမယ် ... ခနဲ မင်းကတော့ အန်ကယ်ပြန်လာမှပြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

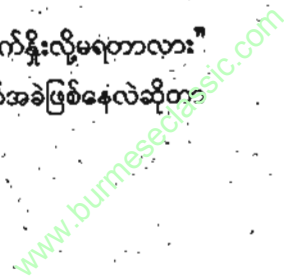
ဒက်ဒီကို တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံနေတော့ ခနဲမှခနဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ သူမနှင့်သူ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကားက ဘာဖြစ်လို့လဲ မဒေဝီသခင် ... ခဏခဏ ပျက်နေတယ်”

“ရှင်က ဝပ်ရှော့သမားပဲ အပြစ်ကိုရှာလေ ... သခင်က ကားစီးဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အဲဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးဘူးလေ ... စက်နှိုးလို့မရတာလား”

“ဘယ်နေရာမှာ မောင်းရတာ အခက်အခဲဖြစ်နေလဲဆိုတာ စီးတဲ့သူပဲသိမယ်လေ”

ရှင်ဖြူမိုး

“ဒီမှာ”

“ပြော ...”

“ကျွန်မ ဒီကားကို မကြိုက်ဘူး၊ အသစ်လဲချင်တယ်၊ ဒက်ဒီကိုပြောပေး ...”

“ဟင် ... ဒါက မဒေဝီသခင်တို့ သားအဖချင်းပြောသင့်ပါတယ်၊ ကိုယ်က မဆီမဆိုင် ...”

“ပြောပေးဆိုရင် ပြောပေးလေ ... ဘာတွေ စောဒကတက်နေတာလဲ၊ ကားကို လဲပြစ်ချင်လို့ ...”

ဟုတ်တယ်လေ ... ကားပျက်အောင် သခင်ပဲ တမင်ဖျက်ပြစ်တာ။ ဒက်ဒီက ဒေါ်မေသဲနုကားကို အသစ်လဲပေးတာ သခင်သိနေသည်။ ချမ်းမြေ့က ပြောတာပါ။ မုန်းတီးမိ၏။ သခင်က ကားလဲပေးဖို့ပြောတာ ဒက်ဒီက လက်မခံ။ အသစ်ကြီးတဲ့ ... သမီးက ဒေါ်မေသဲနု မဟုတ်လို့လားဆိုတော့ ဒက်ဒီလှည့်ထွက်သွားသည်။

“ခန”

“ဟင်”

“ခနပြောရင် ဒက်ဒီက လက်ခံမှာပါ ... အခုတလော ခန ခနနဲ့ အရမ်းချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတာလေ ... မနက်ဖြန် ဒီကားလဲပေးဖို့ပြောပေး ... ရှင်ကို ညှိမိလွင်နဲ့ အောင်သွယ်ပေးမယ်”

“ဘာ ...”

လမင်းရင်ခွင်

“ဘာတွေ အထိတ်တလန့်အော်နေရတာလဲ၊ ညှိမိသွင့်ကို ရှင် သဘောကျနေတာ မဟုတ်လား၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကင်းရှင်းအောင်နေတတ်တဲ့ ရှင်က ညှိမိသွင့်ကိုကျမှ သူငယ်ချင်းအဖြစ် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

မင်းကြောင့်ပဲ ဒေဝီသခင်ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ညှိမိသွင့်နဲ့ မင်းအောင်သွယ်ပေးမှလား။ ကိုယ်ချစ်တာ သခင်ကိုပါ။

“ခန”

“ပြော”

“သခင်တို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံကြမယ်လေ”

“ဟင်”

“လုပ်ပြန်ပြီ ... ကျွန်မပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ ရှင်အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတွေကြီးပဲ ပါနေတာလား”

“မင်းစကားတွေက ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ပဲ ... ဘာအကြံအစည်တွေနဲ့လဲတောင် မသိဘူး”

“ကျွန်မ ကားအကောင်းစားကြီး လဲချင်တယ် ... ရှင်က ထောက်ခံပေးလေ ... ဟုတ်တာရော မဟုတ်တာရော ...”

“မင်းက ကိုယ့်ကို ကလိမ်ကကျစ် လုပ်ခိုင်းနေတာလား”

“ကြီးကျယ်မနေနဲ့ ...”

ခနကို ဒက်ဒီက မွေးစားသားအဖြစ်ပင် မွေးစားဖို့စဉ်းစားနေတာ သခင်သိထားသည်။ သခင်ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့တော့ သခင်

စုန်ပြန်

လုံးဝကန့်ကွက်ထားလို့ ဒက်ဒီ ငြိမ်သက်နေခြင်းပင်။ ဒေါ်မေသဲနု ထက်သာတဲ့ကားကို လဲစီးချင်သည်။

“သမီးငယ်သေးတယ် ... ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ စီးရမယ်၊ အသက်လည်း မပြည့်သေးဘူး ... လိုင်စင်လည်း မရှိဘူး၊ ပြသနာ ဖြစ်သွားရင် ရှင်းရခက်တယ်နော်”

ဒက်ဒီက သခင်ကိုချစ်ပေမယ့် တစ်ခါတရံ သခင်အလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်တတ်သည်။ ခေါင်းမာ၏။ ကြည့်ပါလား ... ဒေါ်မေသဲနု နှင့်တွဲနေတာ။ သခင် အရွဲတိုက်လည်း ဒက်ဒီက တွဲမြဲပင်။ သခင် လုံးဝမကြိုက်။ ဒက်ဒီကို မြူစား ချူစားနေသည်ဟုထင်သည်။

“မင်းကားက ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတမင်ဖျက်နေတာ မဟုတ်လား ... မင်းနဲ့အတော်ပါပဲ ... ကားကို မင်းဘာမှတ်နေလဲ ဒေဝီသခင် ... အန္တရာယ်များတယ်”

“စကားတွေ အရမ်းများမနေစမ်းပါနဲ့ မာနနေ ... ဆရာကြီး လား၊ ဒီကားက မကောင်းတော့ဘူး၊ ကားကောင်းကောင်းလေး လဲသင့်တယ်လို့ ဒက်ဒီကို အကြံပြုပေးပါ ... ညိုမီကို ရှင်ကချစ်နေ တယ်လို့ပြောပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ ...”

ကိုယ်ချစ်တာ မင်းလို့ပြောချင်သည်။ မပြောဖြစ်တော့။ ဒေဝီ သခင်လို အဆင့်အတန်း ခွဲခြားသူကို ခန့်ချစ်နေတာပင် အရူးထတာ ပဲ။ သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဘရိတ်ကို တမင်တကာ ဖြတ်ထားတဲ့ အကြောင်း သိသိကြီးနှင့်ခနဲပြန်၍ ပြင်ဆင်ပေးနေမိသည်။

လမင်းရင်ခွင်

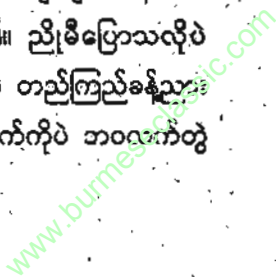
“ဟွန်း ... လာပြီး ဘဝင်မြင့်ပြမနေနဲ့ မုန်းတယ် ...”
ဒေဝီသခင်က နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်မဲ့ရွဲပြကာ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာ သွားထိုင်နေသည်။

“ညိုမီသွင့်လို အဆင့်တောင် စိတ်မဝင်စားသလို ပဲများနေ တယ် ... ဝပ်ရှော့စက်ပြင် အလုပ်သမားကများ”

ညိုမီသွင့်နှင့်အောင်သွယ်ပေးမယ်တော့ ခနဲမငြင်းပယ်တာ ပင် သခင်လုံးဝမကျေနပ်မိ။ သူက မုန်းမှာပေါ့ သခင်တို့လောက် ခမုမ်းသာပေမယ့် ညိုမီသွင့်လည်း ငွေကြေးပြည့်စုံသူပါပဲ။ ခနဲမုန်း မှာပဲလေ ... သခင် စိတ်တိုနေသည်။ ညိုမီသွင့်ကို ခနဲကြိုက် မကြိုက် တဖြည်းဖြည်း သိချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာ၏။ ဘာဖြစ်လို့ မုန်းမသိ ခနဲနှင့် မိတ်ဆွေအဆင့်လောက်တော့ ခင်မင်ပတ်သက်ချင် လာသည်။

“အခြောက်တိုက် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင် ...”

သူမ စိတ်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုရင်း သခင်ကိုများ အထင်သေးသွားပြီလားဟု တွေးမိလာသည်။ ချမ်းမြေ့နောက်ကို သခင်လိုက်သွားမိတာ မဟုတ်လား။ သေသေချာချာ အနီးကပ် ကြည့်တော့လဲ ခနဲက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေ၏။ ညိုမီပြောသလိုပဲ လောကကြီးမှာ ငွေကြေးက အရေးမကြီးဘဲ တည်ကြည်ခန့်ညား ပြီး ရိုးသားကြီးစားတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ ဘဝလက်တွဲ

ဖော်အဖြစ် လက်တွဲသင့်လား။ ချမ်းမြေ့က လူရှုပ်။ မအေရော သားရော လူရှုပ်တွေ။ ဒက်ဒီကို မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်ထားတာကြည့်လေ။ ချမ်းမြေ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် မနှစ်သက်။ သခင်ကို တားဆီးမရလို့သာပါ။

“သမီးကို လူရှုပ်လူပွေ့နဲ့ မပတ်သက်စေချင်ရင် ဒက်ဒီလည်း လူရှုပ်လူပွေ့ လောင်းကစားသမားနဲ့ မပေါင်းနဲ့ပေါ့”

သခင်လည်း တားဆီးမရ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သခင်စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရအောင် ပေတေလေလွင့်ပြစ်ချင်သည်။

“ဟွန်း”

ခနကိုလည်း မကျေနပ်။ ညိုမိသွင့်ကို မှန်းနေမှာပေါ့။ ကြည့်လေ ... မကြိုက်ပါဘူးလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်မငြင်းဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“သခင်က အရမ်းချောတယ်။ ညိုမိထက်လည်း ချမ်းသာတယ်။ ခနချစ်ရင် သခင်ကိုပဲချစ်ရမှာ ... သခင်ကို အဖက်တောင် မလုပ်ဘူး”

သခင် ဘာတွေစဉ်းစားနေရတာလဲ။ ခနလိုကောင်က သခင်အဆင့်ကို မျှော်မှန်းစရာလား။ အောက်တန်းစားကောင်။ စက်ပြင်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကများ မဲမဲသဲသဲအဝတ်အစားတွေနဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အကြောင်း အခုတလော သခင်အတွေးထဲဝင်ရောက်လာနေတတ်သည်။

“သခင်နဲ့တူလို့လား တန်လိုလား ... ညိုမိသွင့်ကိုပဲယူ” စိတ်ကနေ ပြောချင်တာတွေကို မကျေမနပ်ပြောပြီး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေမိတဲ့ သူမအနားသို့ ခနရောက်လာတာ မသိပေ။ အသံပေးလိုက်မှ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒေဝီသခင် ဒီလောက်လည်း ဒေါသတွေနဲ့ပေါက်ကွဲမနေပါနဲ့ ... မင်းနဲ့တန်တာ ဒီကားပဲလေ”

“ဘာပြောတယ်”

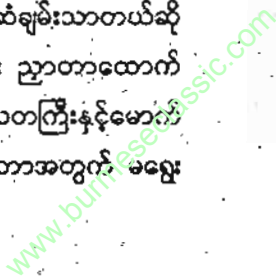
“မင်းအန္တရာယ်အတွက် ပြောပြတာပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်ထင်လင်းကိုတော့ ကိုယ်လိမ်ညာ မပြောနိုင်ဘူး ... ကိုယ်အဲဒီလို အလေ့အကျင့်ကို အမုန်းဆုံးပဲ ... ကားက ကောင်းသွားပါပြီ ဒေဝီသခင် ...”

“ကျွန်မကို ဒေဝီသခင် ... ဒေဝီသခင်နဲ့ နာမည်အရှည်ကြီး ခေါ်ခေါ်မနေစမ်းပါနဲ့ အမြင်ကတ်လိုက်တာ”

“သွားပြီ”

“ဒီမှာ”

သူ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့။ ဒေဝီသခင်အနားကနေ ထွက်သွားလိုသည်။ အလကား ... ဒေဝီသခင် ဝိုက်ဆံချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းလွန်းနေ၏။ ဖခင်အပေါ်လည်း ညှာတာထောက်ထားမှုမရှိ။ ခန ကြိုတွေ့သမျှ ဒေဝီသခင် ဒေါသတကြီးနှင့်မော့မော့မားထောင်လွှားနေသည်။ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် မရွေး

ရှင်မြတ်နိုး

ချယ်သင့်ပေ။ အဖေအတွက် ရွေးမကောင်းမဟုတ်။ ဒေဝီသခင်က ခနကို ရွေးချယ်မှာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် ခနအတွေးထဲကနေ ဖယ်ရှား ပြစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၆)

“မောင်ခန”

“ဗျာ”

“မင်းကပြောတယ်တဲ့ သခင်ကားက အသစ်လဲသင့်တယ် လို့ ...”

“မပြောပါဘူး အန်ကယ် ... မလဲသင့်ပါဘူး၊ ကားက အကောင်းကြီးပါ ... ဒေဝီသခင်က အသစ်လဲပေးသင့်ကြောင်း ထောက်ခံပေးပါလို့ပြောတာ ကျွန်တော် ငြင်းခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ မောင်ခနရယ် ... သခင် ငယ်သေးတယ် အိုင်ဘာနဲ့စီးဖို့ပြောတာလည်း လက်မခံဘူး ... အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ အန်ကယ် စိတ်ပူတယ် ...”

“ဒေဝီသခင်ကို အရမ်းကြီးအလိုမလိုက်သင့်ပါဘူး အန်ကယ်”
ခနလည်း စိတ်ပူသည်။ အခုလည်းကြည့်လေ ခနက

မထောက်ခံပါဘဲနှင့် လိမ်ညာပြောတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေက ကြောက်စရာကောင်း၏။ ဓန မလိမ်မညာချင်။ ဒေဝီသခင် ကြိုက်ချင်ကြိုက် မကြိုက်ချင်နေ အမှန်အတိုင်းပဲပြောပြလိုက်သည်။

“သမီးက အန်ကယ့်ကို ရွဲနေတာပါ ... ဒီလောက် အဆိုး သွမ်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဦးထင်လင်း သိသည်။ မေသဲနုကြောင့်ပါ။ မိမိကလည်း ငယ်ချစ်ဦး သဲနုကို ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပေ။ ငယ်စဉ်က ဆင်းရဲတုံ့သဲနု။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း မကောင်းခဲ့။ ခင်ပွန်းဆုံးသွားပြီးမှ မိမိနှင့်ပြန်ဆုံမိပြီး ထောက်ပံ့ပေးမိသည်။ သမီးက လက်မခံ။ မေသဲနုက နာမည်ပျက်၏။ မိမိနှင့်မဆုံခင်က လောင်းကစားတွေ ဝါသနာထုံသည်။ သူ့သားကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောနေ့ညားသူဖြစ်၏။ မိမိ ထောက်ပံ့မှုနှင့် ဘယ်ကနေပွပေါက်တိုးလာသည်မသိ ချမ်းသာနေသည်။

“သား ချမ်းမြေ့က အစွမ်းအစရှိတယ် ကိုလင်း တွေ့လား ကြီးပွားလာတာ ... ပြီးတော့လေ ကိုလင်းသမီးလေးကို နှစ်သက်နေတယ်ထင်တယ်”

မိမိကသာ မေသဲနုအား သနား၍စောင့်ရှောက်ပေးလိုခဲ့ပေမယ့် သားဖြစ်သူ မင်းချမ်းမြေ့ ... ဒီကောင် မဟုတ်တာတွေ စီးပွားရေးလုပ်နေကြောင်း သတင်းရသည်။ မေသဲနုကို ကားအသစ်လဲပေး

တာကလည်း သူ့သားပါ။ သမီးကိုရှင်းပြလည်း လက်မခံပေ။ မေသဲနုနှင့် ပြိုင်နေသည်။

“သခင်သိတယ် ဒက်ဒီ ... ဒေါ်မေသဲနုတို့သားအမိကို ဒက်ဒီ ဘယ်လောက်အထိ ချီးမြှင့်မြှောက်စားထားတယ်ဆိုတာ”

မင်းချမ်းမြေ့ကိုလည်း မယုံပေ။ သမီးကို မအပ်နိုင်။ သမီးကတော့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်မှန်းထားကြောင်းပြောနေသည်။

“အန်ကယ်လည်း သမီးအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်ခနကို မွေးစားသားအဖြစ် အမွေစားအမွေခံ မွေးချင်တယ်”

“ဗျာ”

“မောင်ခနကို သားတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ အန်ကယ့် စီးပွားရေးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းပေးစေချင်တယ် ... သမီးက မဖြစ်ဘူး၊ စဉ်းစားပေးပါလား ဓန ...”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်ကယ် ... ကျွန်တော်ရဲ့ အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒက အဖေကို အကောင်းဆုံးကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ချင်မိတယ်”

“မင်းအဖေကိုလည်း အန်ကယ်ခေါ်ထားပေးမယ်၊ အန်ကယ်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း မရှိဘူးလေ အစ်ကိုနေရာပေါ့”

မောင်ခနဆိုတဲ့ သူငယ်ရဲ့ ရိုးသားကြိုးစားမှုကို ဦးထင်လင်း နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိနေ၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာရှိသည်။ မိမိနှင့်မေသဲနုတို့က လက်ထပ်ဖို့

ရှင်မြတ်နိုး

အထိ ရည်ရွယ်ထား၏။ မေသဲနုက အတင်းအကျပ်တောင်းဆိုနေ တာပါ။ မိမိလည်း ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်၍ သံယောဇဉ် တွယ်နေခဲ့သည်။

“ဒေါ်မေသဲနုကို ဒက်ဒီလက်ထပ်ရဲလက်ထပ်ကြည့်။ သခင် လည်း မင်းချမ်းမြေ့ကို လက်ထပ်မယ် ... အဲဒါ မကောင်းဘူးလား”

သခင်က ရွဲ့နေတာပါ။ မိမိသဘောမတူနိုင်ပေ။ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ မင်းချမ်းမြေ့က မကောင်းမှုအလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားရှာ နေတဲ့ကောင်။ မူးယစ်ဆေးဝါးရော လောင်းကစားရော စုံနေသည်။

“သခင်နဲ့ခနဲက တစ်တန်းထဲဆို ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ခနဲ စောင့်ရှောက်ပေးပါကွာ အပ်ပါတယ် ...”

သခင်မှာ ချစ်သူရှိတယ်ဟု ခနဲပြောပြချင်သည်။ ဒါတော့ သူနှင့်မဆိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ မပြောပါဘူး။

“သခင်က အန်ကယ်ကို မကျေနပ်တာတွေရှိတယ်ကွ ... တစ်ခါတလေ အရွဲ့တိုက်တတ်တယ်”

သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခနဲကို ရင်ဖွင့်ပြချင်သည်။ ခနဲနှင့်သမီး လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တောင် ခနဲလိုကောင်လေးမျိုးနှင့်သဘောတူ မိနေ၏။ ဒါပေမယ့် သမီးက ခနဲလိုအဆင့်မျိုးကို လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်ပေ။ သမီးနဲ့မင်းချမ်းမြေ့ကို ခွဲပြစ်ချင်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... ခနဲနဲ့တော့ မကြာခဏတွေ့ပြီး ရင်ဖွင့်ချင်တယ် ... အန်ကယ်ကတော့ သားအဖြစ် သတ်မှတ်ထား

လိုက်ပြီ”

ခနဲကတော့ အပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပေမယ့် ဦးထင် ထင်းရဲ့ မွေးစားသားဘဝတော့ မလိုချင်ပေ။ ဒေဝီသခင် ဘယ် လောက်များ ဒေါသထွက်ပြီး ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေလိုက်မလဲ။ ခနဲမှာ အနုရှိသည်။ လုံးဝပဲ ... ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ်ပဲရပ်တည်မယ် ဒေဝီသခင်။

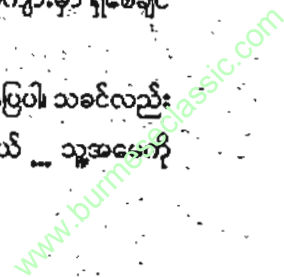
“သမီးကိုအပ်ပါတယ် သမီးဘာတွေလုပ်နေလဲ ... ဘယ် သွားလဲ ... သမီးချစ်သူအခြေအနေကအစ သတင်းပေးပါကွာနော် ခနဲ ...”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် တာဝန်မယူပါရစေနဲ့ အန်ကယ် ဒေဝီသခင်က အရမ်းမာနကြီးပါတယ် ... သတင်းပေးလို့မဖြစ်ပါဘူး ကျွန်တော် မလိမ်ညာချင်လို့ပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ခနဲရာ၊ မင်းအရမ်းတည်ကြည် တဲ့သူပဲ ... အန်ကယ် သဘောကျတာ အဲဒါပဲ”

မိမိလို ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတောင် ကပ် အားတာမျိုးမလုပ်ခဲ့။ သမီးနှင့်လက်ထပ်မယ့်ယောက်ျားမှာ ရှိစေချင် တဲ့အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီလည်း ဒေါ်မေသဲနုနဲ့ ကင်းကင်းနေပြပါ။ သခင်လည်း ဒက်ဒီသဘောကျတဲ့ယောက်ျားကိုပဲ လက်ထပ်မယ် ... သူ့အဖေကို

ရှင်မြတ်နိုး

တော့ ဒက်ဒီက ချစ်မြတ်နိုးနေပြီး သားကျတော့ မနှစ်သက်ဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာဘဲ ... မင်းချမ်းမြေ့ ဘယ်လိုစီးပွားရေးတွေ လုပ်တယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီသိပါတယ်နော် ... ဒက်ဒီပဲ အကြီးအကျယ် ချီးမြှင့်ထောက်ပံ့ခဲ့တာလေ”

မေ့သဲနကို စွန့်လွှတ်ဖို့က မဖြစ်နိုင်ပေ။ မေ့သဲနကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်တောက်ပြစ်လို့ရမည့် မိန်းမလည်းမဟုတ်။ မိမိအား အပိုင်ချုပ်ထားနိုင်သည်။

“ခန”

“ဗျာ”

“စိတ်ထဲမှာ အလေးအနက်ကြီး မထားပါနဲ့ ... သခင်ကို တော့ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... အန်ကယ် လုံးဝမနိုင်ဘူးကွာ”

ခန ကတိမပေးခဲ့။ ဦးထင်လင်း ထွက်သွားသည်။ သားအဖ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မကြေမလည်စရာတွေ ရှိနိုင်၏။ ခန ဝင်မခွပ်လို့ပေ။ မင်းချမ်းမြေ့က သခင်ရဲ့ချစ်သူလည်းမဟုတ်။ နိုက်ကလပ်တွေအထိ တတ်တဲ့သွားလာနေသူ ဖြစ်နေသည်။

“ခနရေ မင်းတော့ ကံထနေတာပဲ ဦးထင်လင်းက သမက်တော်ချင်နေတာကွ”

“ဟာ ဦးလေးငွေကလည်း မဟုတ်တာတွေ ... သားအဖြစ် သဘောထားတာပါ”

လမင်းရေခွင်

“ဦးလေးငွေကို အရိပ်အမြှိတ်ပြောတယ်ကွ ... သူ့သမီးတဲ့ နေတဲ့ကောင်ကို သဘောမကျဘူးတဲ့ ... ခနနဲ့ဆို သဘောတူတယ်တဲ့”

“တော်ပါတော့ ဦးလေးငွေရာ ... အန်ကယ်ထင်လင်းသမီး ဒေဝီသခင်က အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အဆင့်အတန်းလည်းခွဲခြားတယ် ... ခနကိုပိုပြီးတောင် နှိမ်ချဆက်ဆံနေတယ်”

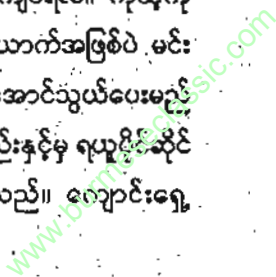
“ဖူးစာဆိုတာ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးကစတာပဲ ... နည်းနည်းတော့ စိတ်ကူးထားနော် ခန”

“တော်ပါပြီဗျာ”

ခန ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ။ ဒေဝီသခင်ကို ခန ချစ်မိနေ၏။ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် မဖြစ်နိုင်။ အဆင့်အတန်းချင်းက ကွာခြားလွန်းနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး အန်ကယ်ထင်လင်းက သဘောတူတာတောင် သခင်က အဖက်မတန်ဘူးဆိုပြီး ...”

သခင်ကို စတွေ့ထဲကပဲ ခန ချစ်ခင်နှစ်သက်စွဲလမ်းသွားရသည်။ ကိုယ့်ရင်တွေ ဘယ်လောက်အထိ နာကျင်ရလဲ။ ကိုယ့်ကို ဝပ်ရှော့အလုပ်သမား အောက်တန်းစားတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မင်းသတ်မှတ်ထားနေတာပါ။ ညှိဖိသွင်နဲ့တောင် အောင်သွယ်ပေးမည်ဟု ပြောနေသေး၏။ ဒေဝီသခင်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ရယူဖို့ဆိုင်ခွင့်မရှိနိုင်ပေ။ ခန ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့သည်။ လျောင်းရှေ့

ပွင့်မြတ်နိုး

ရောက်တော့ သခင်ကားလေးက သူ့ရှေ့မှာ ပိတ်လျက်ရပ်သွား၏။
ဒေါသတကြီးနှင့် ဒေဝီသခင်က ဆင်းလာသည်။

“မာနမန ...”

“ဟင်”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီကို ငါကလိမ်ညာတာပါလို့ ပြောလိုက်
ရတာလဲ”

“ကိုယ် မလိမ်တတ်ဘူး ဒေဝီသခင် ... မင်းကိုပြောထားပြီး
သားပဲ ကားလဲဖို့ ကိုယ်လုံးဝ မထောက်ခံဘူးလို့ ...”

“တောက် ... နင် ... နင် ... ဒက်ဒီအထစ်ကြီးအောင် လာ
လုပ်ပြမနေနဲ့ ... အထင်မကြီးဘူး၊ နင် ထောက်ခံလို့ ငါကားအသစ်
မစီးရတာ ခံပြင်းလိုက်တာ ... ဒက်ဒီက ဒီကောင်ကို ဘာတွေအထင်
ကြီးလေးစားနေလဲ မသိပါဘူး ... ရတယ်လေ ... ငါ့ချစ်သူကို လဲခိုင်း
မယ် ... သူက အရမ်းချမ်းသာတာလေ ...”

ဒေဝီ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုပြီးမှ မှားများသွားပြီလားဟု
စိုးရိမ်မိတ်တွေဝင်လာရသည်။ ကောင်စုတ် ဓန ... နှေးစက်စက်
နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ကျောခိုင်းထွတ်ခွာသွားဖို့ ပြင်လိုက်၏။ ဒေဝီ
ဒေါသတကြီးနှင့် အော်သည်။

“ဟဲ့ကောင် ... ဝပ်ရှော့အလုပ်သမားကများ နင့်ကို ငါ့သူငယ်
ချင်း ညှိမိသွင်း ရည်းစားအဖြစ် ငါသဘောမတူဘူး ... နင် ညှိမိကို
မှန်းမနေနဲ့ မရဘူး မှတ်ထား ...”

လမင်းရင်ခွင်

ကလေးတစ်ယောက်လို ခြေကလေးဆောင့်ပြီး ဒေါသ
တကြီး အော်ဟစ်နေတဲ့ ဒေဝီသခင်ကို စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ဓန ပြုံးမိ
သွားရသည်။ ညှိမိသွင်က ဓနကို မကြိုက်အောင်ပြောရင် ကျေးဇူး
အများကြီးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ချင်၏။ မပြောဖြစ် ... ဒေဝီ
သခင် ကားအသစ်လဲချင်နေတာကို ဓန ဖျက်သလိုဖြစ်သွားတာ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည်။

“မင်းက အရမ်းဆိုးတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါပဲ ဒေဝီ
သခင် ... အန်ကယ်ကို ကိုယ်တိုက်တွန်းပေးရမလား ... မင်းအန္တ
ရာယ်အတွက် ကိုယ်တားဆီးနေတာပါကွာ”

အတန်းတွေပြီးတော့ ညှိမိသွင်နှင့်သူတို့ ဆုံမိသည်။ ဒေဝီ
သခင်လည်း ပါလာ၏။ မျက်နှာထားက စူတင်းနေသည်။

“သခင်ရာ ... ဒီလောက်ကြီး စူပုတ်မထားစမ်းပါနဲ့၊ ဓန
ကြောင့်လား ... ဒါဆို ကိုချိုတို့ တခြားပိုင်းပြောင်းထိုင်မယ်”

“ရပါတယ်”

သခင် ထမသွားချင်။ ညှိမိက ဓနမှဓန။ သခင်စကားကို
နားမထောင်ဘဲ ဓနကိုချစ်သည်တဲ့။ သခင် ဒေါသထွက်နေမိသည်။
ချန်းပြစ်လိုက်စမ်းပါ။ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကတောင် ရပ်ဆိုင်းပြစ်လိုက်ပါ။
ထိုချိုက ရှောင်ထွက်သွားဖို့ စကားစလိုက်တာ သိသဖြင့် အမြင်
ဆတ်ကတ်နှင့် ပေကပ်ထိုင်နေမိသည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“သခင်က အိမ်နဲ့ပြဿနာတက်လာလို့နော် ခန ... ဟို ခန ကို ညှိမိလက်ဆောင်တစ်ခုပေးစရာရှိတယ် ခနလက်ခံနော်”

“လက်ဆောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ညှိမိ ... ကိုယ်လက်မခံပါ ရစေနဲ့”

“မရဘူးကွာ လက်ခံရမယ် ... ဒီလက်ဆောင်ကလေး ဖေဖေ သင်္ဘောထွက်ရင်း အမေရိကားကဝယ်လာတာပါ ... ညှိမိက ယောက်ျားပတ်နာရီမျိုးပဲ ကြိုက်လို့လေ ... အတော်ပဲ ခနကိုပေး မယ် ... ညှိမိစေတနာကို လက်ခံပေးပါ။ မငြင်းပါနဲ့ခနရယ်နော်”

မိညှိမိသွင် ... အဖြစ်ကိုသည်းတယ်။ ခနကိုပေးတဲ့ နာရီက နာမည်ကြီးတံဆိပ် တန်ဖိုးကြီးသည်။ ခန လက်မခံရင် ရှင်ကိုအမှတ် ပေးမယ်။ အတင်းငြင်းပယ်ပြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေတာ ကိုချိုက ဝင်နှောက်၏။ နာရီအား ခနလက်မှာ အတင်းအကြပ်ဝတ်ပေးနေ သည်။

“လက်ခံလိုက်ပါ ခနရာ ... တော်ကြာ ညှိမိ ရှက်သွားပါဦး မယ်။ ကိုချို ဝတ်ပေးမယ် ... မင်းလက်ခံရမယ်”

ခနလက်မှာ ညှိမိပေးတဲ့ နာရီလေးက အရမ်းကိုလိုက်ဖက် ပနာတင့်နေသည်။ သခင် ဆုတောင်း မပြည့်တော့ဘူး။ နင်ကိုယ် တိုင်က လိုချင်နေတာ မဟုတ်လား ခန။ ဟွန်း ... မြင်တောင်မြင် ပူးမှာမဟုတ်ဘူး။ မုန်းလိုက်တာ ... နင်သာ လက်မခံချင်ရင် ခွဲတံ

အတင်းပြန်ပေးလို့ရသားပဲ အလကားကောင် ... တောသား ငှက်တွေ အလုပ်သမားအတွက် မက်မောစရာပဲ။ ညှိမိက အပြုံးတွေဝေနေ သလောက် သခင် ဒေါသထွက်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညှိမိ ... အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေး အဖြစ် ကိုယ်အမြတ်တနိုး ပတ်ထားပါ့မယ်”

“တောက် ...”

“ဟင် ... သခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ဒေါသဖြစ်လို့ဟေ့ ဒေါသဖြစ်လို့ ...”

“သခင်”

သူမ ဆတ်ခနဲ ထထွက်လာခဲ့မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲ ချာလွင့်မျောပါသွားသလိုလို။ ခြေလှမ်းတွေက ဦးတည်ရာမဲ့နေ၏။ သခင်စိတ်ကိုပင် သခင်နားမလည်နိုင်တော့။ ခနနှင့်ညှိမိတို့ ချစ်သူ တွေဖြစ်သွားမှာကို သခင် မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေမိသည်။ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထက်လာနေ၏။ ခန အလကားကောင် ခိုင်းလုံးပဲ။ နင် လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်ပြပြီး မိန်းကလေးဆီက လက်ဆောင်ကို ချူယူတဲ့ကောင်ပဲ။ အောက်တန်းကျတယ်။ ဘာ ခြောက်တယ် ... အမြတ်တနိုး ပတ်ထားပါ့မယ် ဟုတ်လား ... အရှက် ချိုလိုက်တာ။ ခနနှင့်အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားချင်နေမိသည်။

“မာမိက ပိုင်ပါတယ် ... ကိုလင်း လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူးလေ ... အပိုင်ဖမ်းထားတယ်သားရဲ့”

ကိုထင်လင်းက စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အရှက် အကြောက်ကြီးသူပါ။ သဲနုမှာ ကိုလင်းနှင့်အတူတူ အိပ်စက်ခဲ့တဲ့ မိဒီယိုပိုင်တွေရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက စည်းစိမ်တော်တော် များများက ဒေဝီသခင်ရဲ့နာမည်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ ဒီဟာမက မိမိကို လုံးဝမကြည်ပေ။ ပိုင်းလုံးမကြီးဟုပင် သဘောထား သတ်မှတ်နေ သည်။

“ဒေဝီသခင်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက ပိုများတယ်သား ... ကိုလင်း တ လည်တယ်။ သူ့သမီးရှေ့ရေးအတွက် အပြည့်အစုံ စီမံထားတယ် လေ”

“စိတ်ချပါ မာမိရာ ... မင်းချမ်းမြေ့ ဘယ်လိုကောင်မျိုးလဲ ဆိုတာ မာမိ သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်သားရယ် ... ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားမရှာပါနဲ့တော့လား ... ဒေဝီသခင်ကို အရယူပြီး စည်းစိမ်တွေကို တရားဝင် သိမ်းလိုက်စမ်းပါ”

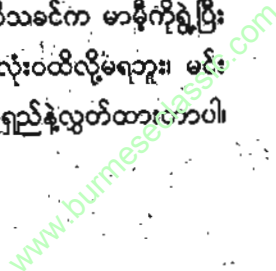
“အိုကေ ... မာမိ ဘာမှမရှိနဲ့။ ဒေဝီသခင်က မာမိကိုပွဲပြီး သားနဲ့တွဲနေတာ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ လုံးဝထိလို့မရဘူး။ မင်း ချမ်းမြေ့ကလည်း ဒေဝီသခင်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လွှတ်ထားတာပါ။

အခန်း (၇)

“သား ချမ်းကို မာမိပြောမယ်နော်၊ ဟိုကောင်မလေးဒေဝီ သခင်ကို အရယူပါ ... သားနဲ့လည်းတွဲနေတာပဲ မဟုတ်လား ... ကိုလင်းက ချမ်းသာတယ်၊ မိဘစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာကြတာ၊ ဒေဝီ သခင် ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အတွင်းစုစည်း စိန်ရွှေရတနာတွေက နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မေသဲနု အသိဆုံးပင်။ ငယ်ငယ်လေးထဲက ကိုထင်လင်း တို့မိသားစု ဘယ်လောက်အထိ ချမ်းသာလည်းဆိုတာ သဲနု အသိ ဆုံးပဲ။ မိမိကိုတောင် မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး သဘောမတူ၍ ဇွတ် အတင်းခွဲပြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ... သူဌေးသမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်၏။ သဲနုရင်တွေ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကြည်းခဲ့ရ သည်။

“မာမိရာ ... အဖိုးကြီးကိုအရယူလေ၊ လက်ငန်းမနေနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ ... အချိုကြီးလွတ်မယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

စောင့်ကြည့်နေ ... မကြာခင် ဒေဝီသခင်ကို သိမ်းပိုက်ပြမယ်”

“အမြန်ဆုံး ကြိုးစားရမယ်သား ... ဒီကောင်မလေးက အကျောတင်းတယ်၊ မာမိုကိုလည်း လုံးဝအထင်သေးနေတယ် ... မပိုင်သေးလို့ သည်းခံနေတာ ... ဒင်းကို အမိဖမ်းပြီး အမှုန်ကြိတ် စက်ထဲ ထည့်ပြစ်ချင်တယ်”

ဒေါ်မေသဲနု ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။ မိမိအပေါ် အထင်သေးစွာ အဖက်မလုပ်တဲ့ဟာမ သားနဲ့တွေ့နေတာလဲ သူ့အဖေကိုရွံ့ပြီး ပတ် သက်ဆက်ဆံနေတာပဲဖြစ်သည်။ သားချမ်းမြေ့ကိုလည်း ကိုလင်း က အထင်သေးနေ၏။ မိမိက သမီးနှင့်လက်ဆက်ဖို့ တောင်းဆိုတာ ငြင်းသည်။

“ဒင်းအဖေကလည်း သားကိုအထင်သေးတယ် ... သူ့သမီး နဲ့တွေ့နေတာကိုလဲ မကြိုက်ဘူး ... ဒါကြောင့် မာမိက သားအဖနှစ် ယောက်လုံးကိုချီပြီး တုတ်ပြီး ရိုက်ပြစ်ချင်တာ”

ချမ်းမြေ့လည်းသိသည်။ အန်ကယ်ထင်လင်း ထောက်ပံ့ငွေ နှင့်သူ ကြီးပွားချမ်းသာလာခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် လုပ်ငန်းတွေနှင့်ဆိုတာ အန်ကယ်ထင်လင်း သိထားပြီး ဒေဝီသခင် နှင့်မတွေ့ဖို့ တောင်းဆိုထားသည်။

“သားသိပါတယ် မာမိရာ ... မင်းချမ်းမြေ့ပဲဟာ သခင်ကို စောင့်ကြည့်နေတာပါ ... ခွင်က မပိုင်သေးလို့ပါ”

လမင်းရင်ခွင်

“ကြိုးစား မြန်မြန်လေးလုပ်ရမယ် ... မာမိလည်း ကိုလင်း နဲ့လက်ထပ်ဖို့ဟာ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုက နည်းနေလို့ ...”

ကိုလင်း လူလည်ကျတာပါ။ သဲနုနှင့်လက်ထပ်ဖို့ သမီးကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ လွှဲပြောင်းထားသည်။ မိမိကို မလွှဲသာမရှောင် သာ လက်ထပ်မှာပါ။ အရေးကြီးတာက သားနဲ့ဒေဝီသခင်တို့ လက် ထပ်နိုင်ဖို့ လိုအပ်နေ၏။ လက်လွတ်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မာမိ သွားမယ် ... သားချမ်းလည်း သတိထားပါနော်”
“သားကိုစိတ်ချပါ ... သခင်ကိုစွဲလည်း မပူနဲ့၊ သားအမြန်ဆုံး ဖမ်းပြမယ် ... သားလက်ခုတ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားစေရမယ်၊ မာမိသား ဝါလျာ”

မာမိ ထွက်သွားမှ မင်းချမ်းမြေ့ အတွေးထဲမှာ ဒေဝီသခင် တာ ဝင်ရောက်လာသည်။

“သခင် ... သခင် ... မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မင်းချမ်းမြေ့ကို အထင်သေးနေတာ မဟုတ်လား ... မင်းဒက်ဒီကိုရွံ့ပြီး ကိုယ့်ကို တွဲပြနေတာပဲ”

မင်းချမ်းမြေ့ စဉ်းစားမိတိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သခင်ကိုလည်း ချမ်းမြေ့ ချစ်နေမိ၏။ လှပချောမောနေတဲ့ သခင် အလှအပတွေကို ယစ်မူးတွယ်တာနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မာမိပြောသလိုပဲ သခင်ကိုအမြန်ဆုံး အဖ် ဖမ်းရမယ် လက်လွတ်မခံနိုင်တော့ဘူး”

စဉ်မြတ်နိုး

မာမိကလည်း အန်ကယ်ထင်လင်းကို အရယူ။ ချမ်းမြေ့ကလည်း ဒေဝီသခင်ကို အရယူမယ်။ ပြီးတော့ ယောက္ခမကြီးရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ဦးစီးရုံပဲလေ။

“သခင်နဲ့ချိန်းထားတယ်။ ဒီညပဲ မင်းလေးကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ အမိအရ ဖမ်းချုပ်သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မယ် သခင် ...”

ကြမ်းဝါးရင်း သခင်တို့ကျောင်းကို ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အဆင်သင့်ပင် သခင်ကို လမ်းဘေးအုတ်ခုံလေးမှာထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သခင်မျက်နှာက မကြည့်မလင် တစ်ခုခုကို ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေပုံရ၏။ ချမ်းမြေ့ အသာအရာပဲ အနားကပ်သွားသည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“တစ်ယောက်ထဲထိုင်ပြီး ဘာတွေမကျေမနပ် ဖြစ်နေရတာလဲကွာ”

သခင်အနား ဝင်ထိုင်ပြီး တပုဂံတယလေး သူမနဖူးပြင်ပေါ်မှာ ဆံနွယ်လေးတွေကို သပ်ပေးရင်း မေးသည်။

“ဖယ်ပါ ... သခင်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မကြိုက်ဘူး”

သခင်က သူ့လက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖယ်ပြစ်သည်။ ချမ်းမြေ့က အပြုံးမပျက်ခဲ့။ မကြာခင် မင်းလေးက ချမ်းမြေ့ရဲ့ ဇနီးမယားအဖြစ် အသုံးတော်ခံရဦးမှာပါ။ မလွဲမရှောင်သာလို့ မင်းချမ်း

လမင်းရင်ခွင်

မြေ့ကို တွဲနေရပေမယ့် သခင်စိတ်ရင်းက အထင်သေးနေတယ်ဆိုတာ ချမ်းမြေ့ သိသည်။

“သခင် ဘာတွေ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ ... ညှိမိရော”

“မသိပါဘူး မုန်းလို့ ...”

“ညှိဖို့ကိုလား”

ဓနကိုဟု ပြောမိတော့မလိုလုပ်ပြီးမှ ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဓနအကြောင်းကို ချမ်းမြေ့ သိလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒက်ဒီကိုခွဲပြီး ချမ်းမြေ့နှင့်တကွတွဲလုပ်နေမိပေမယ့် လုံးဝစိတ်မပါဘူး။ တစ်ခါတရံ ဒိုက်ကာလက်ကဲ့သို့ သွားမိပေမယ့် ဒက်ဒီကိုအရွဲ တိုက်ပြတာလောက်ပဲ ရှိ၏။ အခုတလော ချမ်းမြေ့နှင့်တွဲနေရတာကို စိတ်ပျက်မိနေသည်။

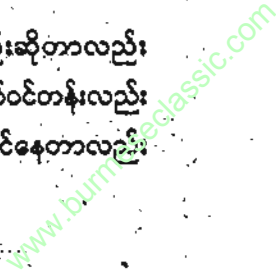
“သခင် ဘယ်သွားမလဲ ... ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဧ”

“သခင်တစ်ယောက်ထဲပဲ နေချင်တယ်။ ဒီနေ့ တစ်လောက ထုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေလို့ ချမ်းမြေ့ မပါစေချင်ရင် သခင်နဲ့အဝေး ဆုံးမှာနေပါ”

“သခင်ရယ် ...”

မင်းချမ်းမြေ့က ဘယ်လိုကောင်မျိုးလည်းဆိုတာလည်း သခင် သိသည်။ သခင်နှင့်သက်တူရွယ်တူ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းလည်း အောင်ပေမယ့် စီးပွားရေးတွေလုပ်ကိုင်အောင်မြင်နေတာလည်း

ရှင်မြတ်နိုး

မရိုးမသားအလုပ်တွေ လုပ်နေတာဖြစ်သည်။ သခင် မပတ်သက်ချင်တော့။ အခုတလော ဓနအထင်လွှဲမှာလည်း သခင်စိတ်တွေ ထိတ်လန့်နေ၏။ မကြာခင် ဓနတို့ထွက်လာတော့မယ်။ မတွေ့စေချင်ပေ။ ဓနက သခင်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိစေချင်ပေ။ သခင် ထလိုက်သည်။

“သခင် အိမ်ပြန်တော့မယ် ... ဒီနေ့တော့ ဆော့ရိုးပဲနော် ချမ်းမြေ့ ... ”

သခင်ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့ကို မုန်းတီးနေမိသည်။ ဒက်ဒိုကို ချူစားနေသည်ဟု ထင်နေ၏။ တစ်ခါတရံပဲ ဒက်ဒိုကိုအရွဲတိုက်ပြီး တွဲပြတတ်သည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကလပ်သွားကကြမလား။ မကြာခင် ကိုယ့်နဲ့သခင်တို့က မလွဲမသွေ ဆွေမျိုးတွေတော်ကြရတော့မယ်လေ ... ကိုယ့်ကိုယ့်ပဲ”

သခင်က သူ့ကိုမကြိုက်ဘူးဆိုတာ ချမ်းမြေ့သိနေသည်။ မင်းကို တမင်လွှတ်ပေးထားတာနော် သခင်။ ဒါကို လျှော့မတွက်နဲ့။ တစ်နေ့တော့ ချမ်းမြေ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်။ ချမ်းမြေ့ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သခင်လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်သည်။

လမင်းရင်ခွင်

“ချမ်းမြေ့နော် ဖယ်ပါ ... သခင် မကြိုက်ဘူးလို့ပြောနေတယ်။ အိမ်ပြန်မှာ ဘယ်မှမသွားဘူး ... ”

သူမကားလေး ရပ်ထားတဲ့နေရာကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ချမ်းမြေ့က နောက်မှကပ်လိုက်လာ၏။ သခင် အိမ်ပြန်မယ်။ ပြီးမှ ထားကိုဖျက်ပြစ်ပြီး ဝပ်ရှော့ကောင် ဓနကိုပြင်ခိုင်းမယ်။ ညိုဖိပေးတဲ့ လက်ဆောင်နာရီကို ယူလိုက်တာ သခင် လုံးဝမကျေမနပ်ဖြစ်နေရ၏။ ဒေါသတွေလည်း ပေါက်ကွဲနေလေသည်။

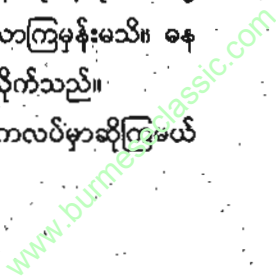
“သခင် ... ခဏနေပါဦးကွာ ... ရုတ်တရက်ကြီး ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ စိမ်းကားသွားရတာလဲ ... ကိုယ့်နဲ့သွားလာနေကျပါ”

သခင် ဘာမှတုန့်ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်သည်။

“ဟင်”

သူမ မျက်စိရှေ့မှာပေါ်လာတာက ဓနနဲ့ညိုဖိတို့ပါ။ ကိုချိုထ အမြဲတမ်း ရှောင်ပေးနေကျ။ နှစ်ယောက်သား စကားတွေလက် ဆုံကျလျက် ပူးကပ်လျှောက်လာကြသည်။ စိတ်တွေရွပ်ထွေး နောက်ကိုသွားရာသလိုပင်။ မခံချင်စိတ်တွေ မနာလိုဝန်တို့စိတ်တွေ ထ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာကြမှန်းမသိ။ ဓနထို မုန်းတီးစွာဖြင့် ချမ်းမြေ့ဘက် လှည့်ပြစ်လိုက်သည်။

“ချမ်းမြေ့ ... ရှေ့ကနေသွားနှင့်ပါ။ ကလပ်မှာဆိုကြမယ်လေ ... သခင် နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့မယ်”

စွန့်ပွဲတိုင်း

“တကယ်လား သခင် ... ကိုယ်အရမ်းဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ အိုကေ ... ကိုယ်စောင့်နေမယ်၊ ကိုယ်တို့ပျော်ပျော်ပါးပါး ကကြမယ် ဘယ်လိုလဲ ... ”

“အင်းပါ”

ဓနနှင့်ညှိမိတို့က သူမနှင့်နီးကပ်စွာ တွဲလျှက်လျှောက်လာ သည်။ သူမကိုတွေ့တော့ ညှိမိက လှမ်းခေါ်၏။ ဓနနှင့်အကြည့်ချင်း ဆုံမိစဉ် သူမ နှုတ်ခမ်းလေးက စုထော်သွားသည်။

“သခင် ... နေပါဦးဟယ်၊ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ စိတ်ကြီးပဲ”

“ငါသွားတော့မယ် ညှိမိ ... နင်တို့ဟာနင်တို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ်သွားကြပါ ... ငါ ချမ်းမြေ့နဲ့ ကလပ်သွားမလို့”

ဒေဝီသခင် ပြောပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ သည်။ သခင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဓနနှင့်ညှိမိကို မနာလိုဝန်တိုမိ ၏။ ဝပ်ရှော့က အလုပ်သမားတစ်ယောက်အပေါ် သူမ သံယောဇဉ် တွယ်နေမိတာ လုံးဝသဘာဝ မကျဘူး။ သခင်မာနတွေ အရည်ပျော် ကျလှ ဖြစ်နေသည်။

“ချမ်းမြေ့နဲ့သွားမယ် ... သခင် အရမ်းစိတ်ရှုပ်ထွေးနေလို့ အပျော်တွေနဲ့ ဆေးကြောရမယ်”

ဒက်ဒိုကို အရွဲတိုက်ပြီး ချမ်းမြေ့နှင့်တွဲနေမိသလို အခုတွဲရ တာက ဓနကြောင့်ပဲ။ နင်ကတော့ ညှိမိနဲ့တွဲနေလို့ ပျော်နေတာ ပေါ့လေ။ ပိုင်းလုံးကောင် ... နာရီလေးတစ်လုံးတောင် မက်မော

လမင်းရင်ခွင်

နေတယ်။ မုန်းလိုက်တာ ... ကလပ်ကို ရောက်လာသည်။

“သခင် မင်းရောက်လာတယ်နော် ... ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ လာပါ ပျော်ပျော်ပါးပါး ကကြမယ်”

သခင် မပျော်ပေ။ အရင်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းမြေ့နှင့်ဟန် ဆောင်တွဲမယ်ဆိုတာတောင် စိတ်ပျော်နိုင်သေးသည်။ ဓနကြောင့် ပဲ ... သူမ နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲနေရသည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“ဘာစားမလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ”

“အအေးတော့ သောက်ပါ”

“ကကြမယ်”

“လာ ... ”

ချမ်းမြေ့က သူမလက်လေးကို ဆွဲလိုက်သည်။ သခင် ရုန်း ဖယ်ဖြစ်လိုက်၏။ ဒါပေမယ့်လည်း ချမ်းမြေ့က တင်းကျပ်စွာ ဆုပ် တိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရုန်းနေတာလဲ သခင် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် က သူစိမ်းတွေလားကွာ”

သခင်ကို အမြန်ဆုံး အပိုင်ချုပ်ကိုင်ဖို့ လိုအပ်သည်။ သခင်က

ရှင်မြတ်နိုး

ချမ်းမြေ့ကို လုံးဝအထင်သေးနေ၏။ မင်းက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ အများကြီး အမွေရမယ့်မိန်းကလေးပဲ။ ချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ကောင် လက် လွတ်အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကပ္ပဲဆီသို့ သခင်လက်လေးကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ အရင်တုန်းက သခင်နှင့်သူ့ ကလပ် တွေ သွားခဲ့ရပေမယ့် ကခုန်တဲ့အထိ အခွင့်အရေးမရ။ သခင်က ငြင်းဆန်သည်။

“သခင် မကချင်ပါဘူး ... ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ အအေးပဲ သောက်မယ် ချမ်းမြေ့ပဲ ကပါ”

ဘယ်လောက်ပဲ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြောပြော ငြင်းသည်။ သခင်က စိတ်မာ၏။ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မှ ချမ်းမြေ့ဆန္ဒတွေကို မလိုက်လျော့ခဲ့။ မင်းကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ဆက်လွှတ်ထားလို့ မဖြစ် တော့ဘူး ဒေဝီသခင်။ အိစက်နေတဲ့ ကောင်မလေး မာနတွေတစ်ခွဲ သားနှင့် ချမ်းမြေ့က မိန်းကလေးတွေနှင့် အထိအတွေ့များလွန်း ကာ အထာနပ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

“မင်းမှာ ဘာတွေများစိတ်သောကတွေရောက်စရာရှိလို့လဲ သခင်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုပြောပြပါလား၊ ကိုယ် ကူညီနိုင်တာရှိမလား လို့ပါ”

သခင် ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘာမှလည်း မတုန်ပြန်ခဲ့။ သူ့ ရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်နားခိုနေတာကိုပဲ ချမ်းမြေ့အတွက် အခွင့်အရေး

လမင်းရင်ခွင်

ဖြစ်နေသည်။

“သခင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ် ... လက်ထပ်ပါရစေကွာ”

“ဟင်”

သခင် အထိတ်တလန့်နှင့် ချမ်းမြေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက် လိုက်မိသည်။ သခင်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်။ ဓနလေ ... ဓန မျက်ရည် တွေက ဝဲချင်နေ၏။ ဓနလိုကောင်ကို သခင် ဘာဖြစ်လို့အောက်ကျ နောက်ကျဖြစ်နေတာလဲ။ သခင်ဆက်ပြီး မကချင်တော့ပေ စိတ် ညစ်လာသည်။

“သခင်”

“ဆောနိုးနော် ချမ်းမြေ့ ... တော်ပြီ သခင်ဆက်ပြီး မက ချင်တော့ဘူး ... ပြန်ချင်တယ်”

“သခင် အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့ဆွေးနွေးကြမယ် ... မပြန်ပါနဲ့ဦးကွာနော်”

ချမ်းမြေ့ လက်တွေက သူမခန္ဓာကိုယ်လေးအား အတင်း အကျပ်ပွေ့ဖက်ထားသည်။

သခင်ရုန်းထွက်ပြစ်လိုက်၏။

ဒါပေမဲ့လည်း အင်အားတွေ ကင်းမဲ့သွားသလို ချမ်းမြေ့ ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျသွားလေသည်။

“သိတယ် ... နိုက်ကလပ်ထဲကို မင်းချမ်းမြေ့ နှုတ်သွားတယ် လို့ သတင်းရတယ် ... ခန လိုက်ခဲ့ပါ”

“အဖော် လိုက်ပေးပါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ကားလိုက် မောင်းပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ခနရယ် ... အန်ကယ်ရင်တွေ မီး တောက်နေပြီ ... မင်းချမ်းမြေ့အကြောင်း အန်ကယ် အသိဆုံးပဲ”

ဦးထင်လင်းကြောင့် သမီးလေးဘဝ ရေတိမ်မှာနှစ်ရတော့ မည်။ သမီးစိတ်ရင်းက ဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက်မဟုတ်။ မိမိနှင့်သဲန တို့ ပတ်သက်ဆက်ဆံခဲ့တာသိပြီး ထင်ရာစိုင်းလာခဲ့သည်။ သဲနရဲ့ သား မင်းချမ်းမြေ့က မကောင်းမှုခုစရိုက်တွေအားလုံးလုပ်သူဖြစ်၏။ အစက မိမိ မသိပေ။ အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးလိုက်မှ မင်းချမ်းမြေ့ ဘာတွေလုပ်နေလည်းဆိုတာ သိလာရသည်။

“သမီးက မင်းချမ်းမြေ့ကို မကြိုက်ဘူးခန ... အန်ကယ် ကြောင့်ပဲ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီး တွဲနေတာလေ”

“ဗျာ”

ခနအား မိမိအကြောင်းတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။ ခနကို ယုံမိ၏။ တည်ကြည်ခန့်သားသည့်ယောက်ျားအဖြစ်ပါ မိမိမှာလည်း အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်စရာမရှိခဲ့။ မိမိလုပ်ရပ်တွေ မှားယွင်းဘူး တာ ရှက်စရာကောင်းနေသည်။

အခန်း (၈)

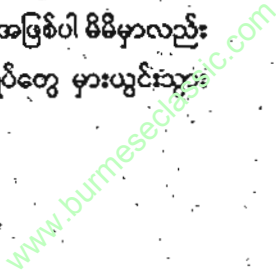
“မောင်ခန ... အန်ကယ်ကို တစ်ခုကူညီပါဦး။ သမီးလေး ဟိုချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ကောင်လေးနောက် လိုက်သွားတယ် ဖုန်းလည်း ပိတ်ထားတယ် ... ရှာပေးပါကွာ ...”

ဒေဝီသခင်နှင့်မင်းချမ်းမြေ့ တွေ့ဆုံကြတာ ခနသိသည်။ ညှိမိနှင့် လမ်းခွဲပြီး ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် သခင်အတွက် ခနစိတ်ပူခဲ့ ရသည်။ ညှိမိပြောတာတော့ ခနကို မပတ်သက်ဖို့တားတာ ညှိမိက လက်မခံလို။ သခင်က ဒေါသထွက်နေသည်ဟု ပြောခဲ့၏။ ဒေဝီ သခင်နောက်သို့ ခန မလိုက်လိုပေ။

“ခနနဲ့ဒေဝီသခင်က လုံးဝပတ်သက်ဆက်ဆံလိုတာ မဟုတ် ပါဘူး အန်ကယ် ... မလိုက်ပါရစေနဲ့နော်”

“အန်ကယ်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေးပါ ခန ... အကူအညီတောင်းတာ ပါ မင်းချမ်းမြေ့ကို အန်ကယ် မယုံဘူး ...”

“ဒေဝီသခင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ အန်ကယ်သိလို့လား”

ရှင်မြတ်နိုး

“မေသဲနကို သမီးက လုံးဝကို မနှစ်သက်တာပါ ... အန်ကယ်ကို တားတယ် ... အန်ကယ်လည်း ငယ်ချစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လို့ ကျွဲသွားမိတယ် ခန ...”

အဖြစ်အပျက်တွေက နောက်ဆုတ်၍မရ ကျွဲနေပြီ။ သဲနက လက်ထပ်ဖို့တောင်းဆိုနေပေမယ့် မိမိစည်းစိမ်ဥစ္စာ အတော်များများကို သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက် စီမံပေးနေ၍ ငြင်းပယ်ထားရသည်။

“သဲနက အရင်ကနဲ့မတူတော့ဘဲ စရိုက်တွေကြမ်းတမ်းလာတယ်။ လောင်းကစားတွေလည်း လုပ်တယ်။ အန်ကယ်ကို အရှက်သိက္ခာမဲ့အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ အန်ကယ်သိတယ် ... အန်ကယ်ကတော့ လက်ထပ်ဖို့စဉ်းစားထားပါတယ်”

သမီးကို ခနလက်ထဲအပ်ဖို့ မိမိဆန္ဒရှိနေသည်။ ခနကို စိတ်ချ၏။ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူပါ။ မဖြစ်ဘူး ... သမီးကိုလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သဲနကို လက်ထပ်ပြီးရင် သမီးဘဝထဲကနေ မိမိထွက်ရမည်ဖြစ်၏။ သဲန လက်ဝါးကြီးအုပ်တာတော့ မိမိလက်ခံနိုင်။ ရင်တွေပူနေသည်။

“ကလပ်ကိုရောက်ပြီး အန်ကယ် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ... ခနပဲ အထဲကိုဝင်ရမလား။ အန်ကယ် နေခဲ့ပါ။ လူကြီးဆိုတော့ မြင်ဖို့ မကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ် ... ခနပဲဝင်ပါ”

လမင်းရင်ခွင်

“အန်ကယ် စိတ်အေးအေးနေပါ။ သခင်ကို ကျွန်တော်အရ ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ခန ကလုပ်ထဲဝင်သွားသည်။ သခင် ဘယ်ရောက်နေလဲ။ တစ်ယောက်ချင်းကြည့်၏။ မတွေ့ ... မီးရောင်မှိန်ပြုပြအောက်မှာ သခင် ဘယ်လိုလှုပ်ရှားသက်ဝင်နေလဲ။ မင်းအရမ်းဆိုးတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ အန်ကယ်ထင်လင်းကို မကျေနပ်လို့ အရွဲတိုက်တာတဲ့။

“အန်ကယ်ကတော့လေ မင်းချမ်းမြေ့ကို တရားစွဲမယ် ... သမီးက အသက်မှမပြည့်သေးတာ၊ ဒီကောင် ယုတ်မာလွန်းတယ်။ သူ့အမေမျက်နှာကိုတောင် မထောက်ဘူး”

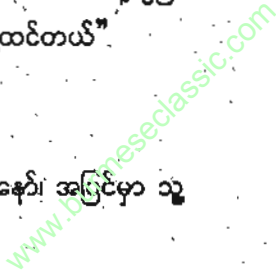
အန်ကယ်ပြောတဲ့စကားတွေအရ မင်းချမ်းမြေ့ကတော့ အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သခင်ဘဝကို ခြေဖွဖျက်ဆီးဝါးမျှပြစ်လိုက်တော့မှာ သေချာသည်။ သူလည်း စိတ်ပူမိနေ၏။ သခင် ဘယ်မှာလဲ။ မင်းချမ်းမြေ့ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ဒီကလပ်ထဲမှာရှိတာမှ ဟုတ်ချဲ့လားလို့ တွေးမိသည်။ သူ ဝိတ်တာကောင်လေးတစ်ယောက် အနားကပ်သွားပြီး စပ်စုမေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကိုမင်းချမ်းမြေ့လား ... စောစောကပဲ ဒေဝီသခင်နဲ့တွဲပြီး ဖြန်ထွက်သွားတယ် ... ဒေဝီသခင် မူးသွားလို့ထင်တယ်”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”

“မောင်ရင်ကူညီပါ ... အရေးကြီးတယ်နော်၊ အပြင်မှာ သူ့

ပိုင်ပြတန်း

အဖေစောင့်နေတယ် ... တော်ကြာ ရဲတွေဘာတွေခေါ်ပြီးရှာရင်
ခကောင်းဘူး ... မင်းချမ်းမြေ့ ဘယ်သွားတတ်လဲ ပြောပြပါ ...
ဒေဝီသခင်အတွက် စိတ်ပူနေကြတယ်၊ မင်းချမ်းမြေ့က ဘယ်လို
ကောင်မျိုးလည်းဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိ ... သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိထားတာကတော့
ဟိုတယ်တစ်ခုကိုပဲ ...”

“ဘယ်ဟိုတယ်လဲ ပြောပါ ...”

ဝိတ်တာကောင်လေးက ဒေဝီသခင်ကို ခေါ်သွားတဲ့
ဟိုတယ်မှာမည်ကို ပြောပြသည်။ ကလပ်ထဲကနေ သူ့ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့ပြီး အန်ကယ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်၏။ ထိန်းပြီးပြော
ရသည်။

“လူသိရှင်ကြားလုပ်လိုတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အန်ကယ်
စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းခဲ့ပါမယ် ... အန်ကယ် ပြန်ပါ”

“ဟင်”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ် ... လူသိရှင်ကြားလုပ်ရင် ဒေဝီသခင်
အရှက်သိက္ခာကို ငဲ့ရပါမယ်၊ အန်ကယ်ပြန်ပါ ... ဓန တာဝန်ယူပါ
တယ်”

အန်ကယ်ထင်လင်းက အငှားကားနှင့်ပြန်ပြီး သူ့ကိုကားပေး
လိုက်သည်။

“သခင် ... မင်းဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲကွာ”

လမင်းရင်ခွင်

သခင် မူးနေတယ်ဆိုတော့ မင်းချမ်းမြေ့ ဆေးခပ်တာထား
ပဲ။ ဓန စိတ်ပူလာသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နေရတာလဲ သခင်
ဗျာ”

သခင်က အလိုတူအလိုပါနှင့် မင်းချမ်းမြေ့နဲ့လိုက်သွားတာ
ထား။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် အဖက်မတန်သလို နှိမ်ချပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်
သည်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းအသက်မှ မပြည့်သေးတာဘဲ။ မင်း
အိပ်ဒီ အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ။ မင်းချမ်းမြေ့ လာတတ်တဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့
မှာ သူ့ကားလေး ရပ်သွားသည်။

“သခင်ကို ကယ်တင်ရမယ် ... အန်ကယ်ထင်လင်း ပြော
တာတော့ မင်းချမ်းမြေ့ကိုတွဲတာ ချစ်သူအဖြစ်မဟုတ်ဘူးတဲ့ သူ့ကို
ခွဲတာတဲ့ ... မင်းမုန်းချင်မုန်း ချစ်ချင်ချစ် ကိုယ်ကတော့ မင်းကို
ဘယ်ရမယ် သခင် ...”

ဓန နှလုံးသားတွေက သခင်ကို စတင်မြင်တွေ့ထဲက နှလုံး
သားထဲမှာ စူးနစ်အောင် ချစ်ခဲ့မိသည်။ သခင်ဘဝ မနစ်မွန်းစေရန်
အကူအညီပေး ဆုံးဖြတ်ပြီး ဟိုတယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ စုံစမ်းရေးမှာ စုံ
စမ်းတော့ ဒေဝီသခင် ရှိနေသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ ဒေဝီသခင်ကို ပြန်ခေါ်သွားရမယ်
... ဘယ်ဆိုင်ရာနဲ့ မဖွင့်ချင်လို့ပါ ...”

ရှင်ပြတ်နိုး

လမင်းရင်ခွင်

ဟိုတယ်မန်နေဂျာက ဖွင့်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။
ဒေဝီသခင်ရှိနေတဲ့ အိပ်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ မန်နေဂျာက တံခါး
ခေါက်လိုက်၏။ မဖွင့်ပေ ... အရေးကြီးလို့ပြောမှ တံခါးကပွင့်လာ
သည်။

“ဟင် ... မင်း ... မင်းဘယ်သူလဲ”

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိစရာ မလိုပါဘူး ... ဒေဝီသခင်
ကို ငါခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

“မခေါ်သွားရဘူး ... မင်းကဘာလဲ ထွက်သွားပါ။
ဒေဝီသခင် နဲ့ငါက ချစ်သူတွေကွ ... ဘာဝင်၍ပဲချင်ရတာလဲ
နာချင်လို့လား”

“အန်ကယ်ထင်လင်း ခေါ်ခိုင်းတာပဲ ... မင်းမယုံရင် ဖုန်း
ဆက်ကြည့်လိုက်လေ ... ဒေဝီသခင်က အသက်မပြည့်သေးဘူး
ပြသနာ မတက်ချင်ရင် အေးအေးဆေးဆေး ထည့်လိုက်ပါ”

“မင်း ... မင်း ... ”

နေကို ဆွဲထိုးဖို့ပြင်နေတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေ အိပ်ခန်းထဲ
ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟင် ... ဒေဝီသခင်”

သူမခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝတ်အစားတွေက ဗလာကျင်းနေ
သည်။ အိပ်ပျော်နေပြီး နေ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ စောင့်နှင့်

တော်၍ သခင်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ပွေ့ချိုထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘာကောင်လဲ သခင်သတိရလာရင်
မင်းကို အသေသတ်လိမ့်မယ် ... သခင်က ငါ့ချစ်သူကွ”

“ဒေဝီသခင်ကို ခေါ်သွားပြီ ... အေးအေးဆေးဆေးနေပါ”
ဒေဝီသခင်ကို သူ့ကားပေါ်သွင်းပြီး လဲလျောင်းနေစေသည်။

အိုဝံအတိုင်းကြီးနှင့် ဖခင်ထံခေါ်ဆောင် မသွားလိုပေ။ သူဖုန်းဆက်
ဆိုက်သည်။

“အန်ကယ် စိတ်အေးပါတော့ ... ဒေဝီသခင် ကားပေါ်
ဆောက်နေပြီ။ ဒေဝီသခင် ဒေါကန်နေလို့ အန်ကယ်ကိုလည်း စကား
ပြောဘူးတဲ့ ... ကျွန်တော် ကားလျှောက်မောင်းပြီး စိတ်ပြေသွား
အောင် ချောချင်ပါတယ်”

“နေသဘောပါပဲ ... သမီးကို နေလက် အပ်ထားတာလေ၊
သမီး ဘာအန္တရာယ်မှတော့ မရှိပါဘူးနော်”

“မရှိပါဘူး ... ကျွန်တော် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမှာတွေ့တာပါ။
နောက်ပြသနာနောက်မှရှင်းဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။
မင်းချမ်းမြေ့ဆီလည်း ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ... မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေး
ပါဠာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... နေရယ် ... မင်းကိုပဲ အားကိုးပါတယ်။
အန်ကယ်အနားမှာနေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

www.burmeseclassic.com

စွဲပြတ်နိုး

သူဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဒေဝီသခင်ကတော့ အိပ်နေပင်။ စောင်ပတ်ထားရတဲ့ အခြေအနေက မကောင်းမှန်း နေသိ၏။ သခင် နိုးလာရင် အန်ကယ်ထင်လင်း အကူအညီတောင်းဖို့ ကူညီရကြောင်း ရှင်းပြရမှာပဲ။ သူမ ဆေးပျယ်တဲ့အထိ ကားထိုးရပြီး အိပ်စက်စေသည်။

“သခင် မင်းသတိရလာရင် ကိုယ့်ကိုရန်လိုစွာပြောဆိုဦးမှာလား ... မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကတော့ ဝင်ရပ်တာမဟုတ်ဘူး မယ့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ လုပ်တာလို့ပဲ သတ်မှတ်တယ်”

အသိတွေကင်းမဲ့နေတဲ့ သခင်မျက်နှာလေးက အပြစ်ထင်စင်နေသည်။ မျက်တောင်ကော့လေးတွေက သိသာစွာ ကော့ထွ်၏။ ဖူးစင်နေတဲ့ မျက်နှာချောချောလေးကို သူငေးမောကြည့်မိသွားသည်။

“သခင်ကလေး ဓနကို အထင်သေးလွန်းတယ် ... ညှိမိလုံးဝမပတ်သက်ရဘူးတဲ့လေ ... လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲတော့တာပဲ”

ညှိမိက ပြောပြခဲ့သည်။ သခင်က ဓနကိုဝပ်ရှော့အထည် သမားအဖြစ် အထင်သေးနေ၏။ ဓန သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုမှ ဆွဲနုတ်လို့ မတော့တဲ့ စူးနစ်နေတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ညှိမိပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို မယူပါရဘူး”

လမင်းရင်ခွင်

ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်လက်ခံပေးပါနော် ... ကိုချိုနုသခင်တို့ သိရော့မလိုပါဘူး ... သူတို့ရှေ့မှာ မငြင်းချင်လို့ ပြန်ပေးတာပါ”

ညှိမိပေးတဲ့လက်ဆောင်နာရီကို ဓနပြန်ပေးလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကနေ ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ မလှူလိုပေ။ တောင်းပန်ပြီး ပြန်ပေးရ၏။ ညှိမိကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ ဓနဆက်ဆံနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သူလမ်းဘေးမှာ ကားရပ်လျှက် အိပ်ပျော်သွား၏။ ဓန သတိရသောအချိန်တွင် သခင်လူးလွန့်နေသည်။

“အင်း ... အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

သခင် နိုးထလာပြီ။ သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ရင်တွေ တာထိတ်ထိတ်တုန်ယင်လာရ၏။

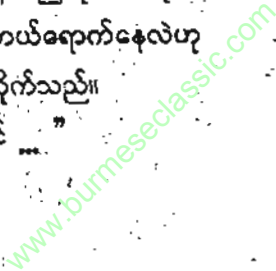
“အား ... အင်း ...”

“ဒေဝီသခင် မင်းသတိရလာပြီလား”

“အင်း”

သခင် အဝေးကြီးကနေပြေးလွှားလာရယင်း အင်အားတွေ တုန်ဆုံးနေသလိုလို မောပန်းနေသည်။ သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် သတိဝင်လာပြီး သခင်အယ်ရောက်နေလဲဟု အလိပ်ဝင်လာပြီး မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင် ... သတိရပြီလား ဒေဝီသခင် ...”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေရတာလဲ”

သူမ အထိတ်တလန့်နှင့်ထလိုက်စဉ် ခြုံထားတဲ့ဆောင်က ကွာကျသွားသဖြင့် သူမ ပြန်ကြည့်ပြီး ရှက်ကြောက်စိတ်တွေနှင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားရသည်။

“နင် ... နင် ခန ... ငါ ... ငါ”

“စိတ်ကိုအေးအေးထားပါ ဒေဝီသခင် ... စောင်ကိုလည်း ဖြန်ပတ်လိုက်ပါဦး”

“ဟင်”

သွားပါပြီ ... သခင်ခန္ဓာကိုယ်က ဖရိုဖရဲနှင့် ရှက်လို့သေ တော့မယ်။ ခနပဲ ... သူ ... သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သခင်အနား ရောက်နေရတာလဲ။ ပြီးတော့ ... ကားက ဒက်ဒီကားပါ။

“မင်းအတွက် အဝတ်အစား သွားဝယ်ရမယ် သခင် ... စိတ် အေးအေးထားပါ။ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး ... အဝတ်အစားလဲပြီးမှ ကိုယ် ရှင်းပြပါမယ်”

သူက ကားကိုမောင်းထွက်သွားသည်။ သခင် ရှက်လို့ထိ တာ။ ဒက်ဒီကြောင့် ခနရောက်လာတာပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘုရားရေ သခင်နဲ့ မင်းချမ်းမြေ့တို့ အသိတွေဝင်လာပြီး သခင် ဆောက်တည် ရာမရအောင် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ချမ်းမြေ့ လူယုတ်မာ ... သခင်ကို ဆေးခတ်ပြီး အအေးကို

လမင်းရင်ခွင်

ဆောက်ခိုင်းတာပဲ”

သူမ ထနေရင်း မူးဝေလာပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျသွားတာ ပဲ သတိရသည်။

“သွားပါပြီ ... သေချင်တယ် ... ခန ဘယ်ကနေ သူမကို ခေါ်လာတာလဲ မမှတ်မိတော့ဘူး”

သခင် ဘယ်အခြေအနေရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ စဉ်းစား ချေ့ ခန ဘာကြောင့်ရောက်လာရတာလဲ။ သခင်ဘဝလျက်ရပြီထင် တယ်။ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ အစော်ကားခံလိုက်ရပြီလား။ သေပြစ်ချင် လောက်အောင် ရှက်နေမိသည်။

ဆရာကြီး လာလုပ်နေသည်။ ရှင့်အပူလားဟု ပြန်မေးပြစ်
လို့ အမှားလုပ်တဲ့သူက သူမ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား။ မျက်
စောင်းလေးပဲ ထိုးပြစ်လိုက်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ ဒက်ဒီက
အပြုံးတွေနှင့် ဆီးကြိုနေသည်။

“သမီးလေးကိုတွေ့မှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ် သခင်ရယ်၊
ဒက်ဒီ ဘယ်လောက်စိတ်ပူနေရလဲ ... မောင်နေကိုလည်း ကျေးဇူး
ဆင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ် ... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ် ... နောက်လည်း သခင်ကို စောင့်
ရှောက်ပါ နေ ... အပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေ ပြန်သွားသည်။ နေရဲ့တည်ကြည်ရိုးသားမှုကို သခင်
အထိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့။ နေပြန်တော့လည်း သခင် ရင်
သွာ ဟာတာတာကြီးပဲ။ ဒက်ဒီကနောက်အချိန်မတော်ကြီး အပြင်
ကနေနေဖို့ တောင်းဆိုနေသည်။

“သမီးလေးအတွက် ဒက်ဒီစိတ်ပူတယ်၊ မင်းချမ်းမြေ့ကို
ဒက်ဒီ မယုံဘူး”

“ဒေါ်မေသဲနုကိုတော့ ဒက်ဒီယုံကြည်တယ်ပေါ့လေ”

“သမီး ... ဒက်ဒီတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ သဲနုကို ဒက်ဒီ

အခန်း (၉)

သခင် အဝတ်အစားတွေလဲသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေကို
တော့ စိတ်ထဲကနေကြိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိနေသည်။ နေရှိနေလို့
ပျော်။ သူမမှာ အားကိုးရာဖြစ်နေရ၏။ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ ယုတ်မာ
ကောက်ကျစ်မှုကိုခံရတာ သခင်ရှက်သည်။

“ဒေဝီသခင် မင်းဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ အန်ကယ်မသိရင်
ကောင်းမယ် ... မင်းအတွက် အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်”

အဲဒါ ဒက်ဒီကြောင့်ပဲ။ သခင် အရွဲတိုက်ယင်း မှားယွင်းသွား
စေသည်။ ဒီလောက်အထိတော့ ဒက်ဒီကို မပြောပြချင်ပေ။

“ပြန်ကြမယ် သခင် ...”

“အင်း”

“လောကကြီးမှာ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်
လေ ဒေဝီသခင် ... ဆင်ခြင်ပါ”

“ဟွန်း”

လမ်းခွဲလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ ဒက်ဒီ ... ငယ်ရည်းစားမို့လို့လား”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ် ... အဟွတ် ... ဟွတ်”

“ဒက်ဒီ”

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

အခုတလော ဦးထင်လင်း ချောင်းတွေ အဆက်မပြတ် ဆိုးနေပြီး ကျောထဲမှလည်း အောင့်သည်။ ချောင်းဟတ်လိုက်တိုင်း သွေးက ပါချင်၏။ သမီးကို မပြောပြချင်။ ဆေးစစ်ဖို့လည်း စိတ်ကူး ရှိပေမယ့် မသွားဖြစ် မော့သည်။

“တော်ပါပြီ ဒက်ဒီ ... မင်းချမ်းမြေ့ကိုလည်း သခင် လုံးဝ မပတ်သက်တော့ဘူး ... အခွဲလည်း မတိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ကျန်တာ ကတော့ ဒက်ဒီသဘောပါပဲ ...”

“သမီး”

“သမီး အနားယူချင်ပြီ”

“ဒက်ဒီပြောစရာရှိတယ် ... အဲဒါက မောင်ခနကို သားအဖြစ် မွေးစားမလို့”

“ဟင်”

ဒက်ဒီကို ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ ခနကို မွေးစားမယ် တဲ့။ ခနကရော လက်ခံလား။ ဒီကောင်က ဒက်ဒီကိုကပ်နေတာ

မျှော်လင့်ချက်တွေကြောင့်ပဲလား။ သခင် လက်ခံချင်နေ၏။ ဒါပေမဲ့ စာနတော့ အထိမခံနိုင်။ ဝပ်ရှော့စက်ပြင်ကလာပြီး ဆရာကြီးလုပ် ချာ မလိုလားနိုင်။ သခင် ငြင်းပယ်ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ဒက်ဒီ ... စက်ပြင်သမား တို့ သခင်က အစ်ကိုတော်ရမှာလား၊ ကန့်ကွက်တယ် မရဘူး”

“ထပ်ပြီးစဉ်းစားပါဦး သမီးရယ် ... ခနဘက်ကလည်း လက် မခံသေးပါဘူး၊ ခနမှာ အဖေရှိတယ်လေ ... ခနက သူ့ခြေထောက် ပေါ်ရပ်တည်ချင်တယ်၊ ငြင်းပြစ်တယ်လေ ...”

“အလကားပါ ... ဒင်းက ဒက်ဒီကိုကပ်နေတာ ရည်ရွယ် ချက်ရှိကပ်တာပါ အထင်မကြီးနဲ့ ...”

“ခနကို ဒက်ဒီအကြာကြီး ခင်မင်ပြီး အနီးကပ်လေ့လာခဲ့တာ ပါ ခနကို ယုံတယ် ...”

“သခင် အနားယူတော့မယ်”

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... အဟွတ်”

“ဒက်ဒီကတော့ အနီးကပ်ပြုစုပေးဖို့ ဘဝလက်တွဲဖော် လို အပ်နေပြီထင်တယ် ... ချောင်းတွေ ဆိုးပြနေတယ်လေ”

“သမီး ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အဟွတ်”

“ဟွတ်”

သမီးက အိပ်ခန်းထဲတန်းဝင်သွားသည်။ မိမိကို ဟန်ဆောင်

ပွင့်ဖြူနိုး

နေသည်ဟု စွပ်စွဲကာ မသိသလိုလုပ်သွား၏။ ဒက်ဒီအမှားပါကွယ်။ မေသဲနဲ့နဲ့ ပြန်ဆက်မိတာ ဒက်ဒီ နောင်တရနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စွန့်ခွာထားခဲ့ဖို့ဆိုတာ ဒက်ဒီအများကြီး ရင်းနှီးပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ မေသဲနဲ့က ကြောက်စရာကောင်းသည်။

“သဲနုသားနဲ့ ဒေဝီသခင်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် အားလုံး အဆင်ပြေမယ်နော် ကိုထင် ... ဘယ်လိုလဲ စီစဉ်ကြရအောင်ပါ။ သဲနုနဲ့ကိုထင်ရော လက်ထပ်ကြမယ်လေ ... သဲနုကို စွန့်ပြစ်မယ်လို့ တော့ မကြံစည်နဲ့နော်၊ သဲနုက ရက်စက်စရာရှိရင် ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်ပြစ်မှာ”

မေသဲနုက ပိုင်းလုံးဖြစ်နေသည်။ ယခင်ကလို မဟုတ်တော့။ မိမိကို အမိအရချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြံစည်ကြိုးစားနေ၏။ မိမိမှာ ရောဂါ တစ်ခုခုတော့ရှိနေပြီထင်တယ်။ အဖျားကလည်း တငွေ့ငွေ့နှင့် ကျောထဲက သိသိသာသာ စူးအောင့်နေသည်။

“မောင်ခနကို တိုင်ပင်ရမယ် ... မဖြစ်ဘူး ... သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ခနလက်ထဲ အပ်ရမယ်”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အဟွတ်”

သမီးအခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ မိမိဆက်နေလို့ မရတော့။ သမီးကို မိမိရောဂါအကြောင်း ဖွင့်မပြောပြချင်။ သမီး ယုံပေးဖို့မလား။ မိမိ သေပြစ်ချင်တယ်။ သမီးရှေ့ရေးအတွက်ပါ။ ခေ

လမင်းရင်ခွင်

သဲနုသိလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ အသက်ရှူလို့မဝ။ ကျောကအောင့်လာသည်။ မဖြစ်တော့ဘူး ... ဆေးခန်းပြမှဖြစ်မယ်။ ဦးထင်လင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မောင်ခနဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်၏။ အန်ကယ်နဲ့ ဆေးခန်းလိုက်ခဲ့ပေးပါဆိုတော့ ချက်ချင်းပဲ လက်ခံသဘောတူသဖြင့် ဦးထင်လင်းကားနှင့် ဝင်ခေါ်ခဲ့သည်။

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

“ဟင် အန်ကယ် ... ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးနေပါလား။ ဖျားနေတယ်ထင်တယ် ... ကိုယ်တွေပူခြစ်နေတယ်”

“ဟွတ် ... အဟွတ် ... အင်း ... ဒါကြောင့် အန်ကယ် ဆေးခန်းပြချင်တယ်”

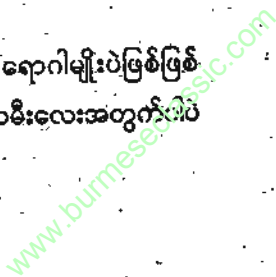
“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ် ... ခနကိုတော့ အားမနာနဲ့ နော်”

အထူးကုဆေးခန်းရောက်တော့ သမားတော်ကြီးက အဆုတ်မှာ အနာဖြစ်နိုင်ကြောင်းပြောပြီး ဆေးစစ်ခိုင်းသည်။

“ခန”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“အန်ကယ်ကို ကူညီပါ ... ဘယ်လိုရောဂါမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်သေရမှာ မကြောက်ပါဘူးကွာ ... သမီးလေးအတွက်ပါပဲ”

ကွာ”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အန်ကယ် ... စိတ်ကိုလျှော့ပါ စိတ်မပူပါနဲ့၊ နေကူညီပါမယ်။ အန်ကယ်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြည့်စွက်ပေးချင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သခင် လက်မခံမှာစိုးရိမ်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်မွေးစားတာအဖြစ် မဟုတ်လည်း အန်ကယ်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးပါမယ် ... အန်ကယ်ဆီက ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပေးတဲ့အတွက်ပါ။”

“ကျေးဇူးပါပဲ နေရယ် ...”

သားဟုခေါ်ချင်မိသည်။ သမီးကိုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပ်ချင်နေ၏။ လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူပါတယ်ဟုပင် ပြောချင်သည်။

“သမီးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... အန်ကယ်ကြောင့်ပါ နေရယ် ...”

မိမိနှင့်မေသနအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ မိမိဘဝမှာ နေပဲ အားကိုးတိုင်ပင်ရာ ရှိနေ၏။ နေက ငယ်ရွယ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ရိုးသားမှု ရှိနေသည်။ မိမိနှင့်ခင်မင်လာတဲ့အချိန်က လာတစ်လျှောက် အခွင့်အရေးယူခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

“မင်းချမ်းမြေ့က လူ့လည်ပဲ ... အရမ်းရွပ်တယ်၊ သမီးနဲ့

လက်ထပ်ပြီး အန်ကယ်စီးပွားရေးတွေကို ချုပ်ကိုင်ချင်တယ် ... မေသနနဲ့ပေါင်းပြီးလေ ...”

နေလည်း မင်းချမ်းမြေ့အကြံပက်စက်မှုကို မပြောပြချင်ပေ။ အန်ကယ်ထင်လင်း နေမကောင်းတဲ့ ကြားမှာ စိတ်သောက ဖျောက်စေလို၍ ဖြစ်သည်။ ဒေဝီသခင်ကတော့ လုပ်ချင်တာ စွတ်လှုပ်တတ်တဲ့ကောင်မလေးပါ။ နေလည်း စိတ်ပူမိ၏။ အန်ကယ် အခြေအနေက မကောင်းပေ။ ဆေးစစ်ချက်ထွက်လာတော့ အဆုတ်ကင်ဆာတဲ့။ နေ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲရလေသည်။

“အန်ကယ် ... စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဘာဖြစ်ချင်လည်း အာလုပ်ချင်လည်းပြောပါ ... ကျွန်တော်တို့ ဆေးကုသမှု ခံယူရင် သက်တမ်းရှည်နိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်ကပြောပါတယ်။”

“နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ...”

“အန်ကယ်ဖြစ်တဲ့ရောဂါကို လျှို့ဝှက်ထားပေးပါ ... သမီးအည်း မသိစေချင်ဘူး၊ အတူးသဖြင့် မေသနပါ ...”

မိမိကို အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ခိုင်းမှာမလိုလားပေ။ မင်းချမ်းမြေ့ကလည်း ရှိသေးသည်။

“နေ သဘောပေါက်ရဲ့လား ... အန်ကယ်စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်မယ် ... နေ ကူညီပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် ... တစ်ခုပဲရှိပါတယ်၊ အန်ကယ်”

ရှင်မြတ်နိုး

ငွေကြေးတွေနဲ့တော့ မပတ်သက်ပါရစေနဲ့ ... ”

“ ခနစ်တံဓာတ်ကို အန်ကယ်သိပါတယ်ကွာ ... အန်ကယ် တောင်းဆိုတာလေးပဲ ဖြည့်စွမ်းကူညီပါ ... ”

ဦးထင်လင်း ရောဂါဝေဒနာက ကျွမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ မိမိ အသိဆုံးပါ။ ပေတေပြီး ဆေးခန်းမပြခဲ့။ မေသဲနုက လိုက်ကပ်နေ၍ ဖြစ်သည်။

“ အန်ကယ် သေချင်ပါတယ် ... မေသဲနုရဲ့ခြိမ်းခြောက်ညစ် ပတ်မှုတွေကြားထဲမှာ အသက်မရှင်ချင်တော့ဘူး၊ ခနက် အန်ကယ်နဲ့ ရဲ့အမွေစားအမွေခံ သားအဖြစ် ရပ်တည်ပေးပါ ... သမီးရှေ့နေ အတွက်ပါကွယ်၊ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ ညစ်ပတ်မှုတို့ကာကွယ်ပေးပါ ”

ရွာကအပေနှင့်ညှိပြီး အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် ရပ်တည် ပေးဖို့ တောင်းဆိုသည်။

“ ခနက် စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ခန့်ညားသူပါ ... သမီးအပေါ် ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ မတရားမလုပ်ဘူးဆိုတာ အန်ကယ်သိတယ် ”

“ အန်ကယ်ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ခနလက်ခံပေးပါ့မယ် ... တခြားဘာအခွင့်အရေးမှ မယူဘူးဆိုတာတော့ အန်ကယ်ယုံကြည် ပေးပါနော် ... သခင်အတွက်လည်း ပါပါတယ် ”

သခင်နှင့်မင်းချမ်းမြေ့တို့ ဘယ်လိုအတိုင်းအတာအထိ ငြိမ်း ခဲ့ကြလည်းဆိုတာ မသိပေ။ မင်းချမ်းမြေ့ အကြံပက်စက်လွန်းသည်။

လမင်းချင်ခွင်

ခန သိနေ၏။ သခင်ရှေ့ရေးအတွက် ခန ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလို သည်။

“ ကိုယ် မင်းဆီကနေ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူချင်ပါဘူးသခင် ရယ် ... မင်းရှေ့ရေးအတွက်ပါ ”

ခန ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် ဖြစ်သည်။

“ ခန ”

“ ပြောပါ အန်ကယ် ”

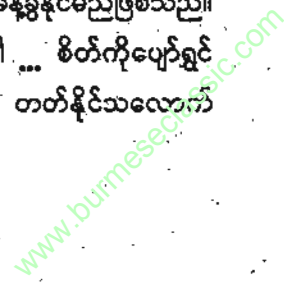
“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် ... မောင်ခန စောင့်ရှောက်ပေး ဝါ အန်ကယ်က သေလူပါ ... သေချာတယ် သမီးလေးက ခေါင်းမာ တယ်၊ ရွဲတတ်တယ် ... ခန သည်းခံပေးပါ ... ”

“ သခင်အတွက် စိတ်ချပါ အန်ကယ် ... ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေပါ ... သခင်ကို ကူညီပါ့မယ် ”

“ ဝမ်းသာလိုက်တာ ... အန်ကယ်အရမ်းစိတ်ချမ်းသာပါ တယ် ... သေပျော်ပါပြီ ”

ဦးထင်လင်း သေပျော်ပါပြီ။ မောင်ခနလို ယောက်ျားတစ် ယောက်ကပဲ မိမိစီးပွားရေးကို ချုပ်ကိုင်စီမံခန့်ခွဲနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

“ အန်ကယ် ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူပါ ... စိတ်ကိုပျော်ရွှင် အောင်နေပါ ... သခင်အတွက် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမှာပါ စိတ်မပူပါနဲ့နော် ”

ရှင်မြတ်နိုး

“အန်ကယ် နားတော့မယ် ... မောင်ခန ပြန်ပါ ... မကြာခင် မောင်ခနကို မွေးစားသားအဖြစ် တရားဝင်ဖြစ်ဖို့ ရှေ့နေတွေနဲ့ အန်ကယ် တိုင်ပင်စီစဉ်မယ်”

“သခင်က လက်ခံပါ့မလား အန်ကယ် ... ကျွန်တော် စိတ်ပူတာက သခင်ဆန္ဒပါပဲ”

သခင်ကတော့ မိမိကို လက်ခံမှာမဟုတ်ပေ။ အထင်သေးလွန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးစုထော်ပြီး ခနကို ရန်တွေ့နေတတ်တဲ့ ဒေဝီသခင်ပါ။ ပြီးတော့လည်း ညှိမိနှင့် အတင်းအကျပ်အောင်သွယ်ပေးနေသေးသည်။

“အန်ကယ် နားပါတော့နော် ... ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်လိုအပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တိုက်ပါရစေ”

အန်ကယ်ထင်လင်းကို သားအဖြစ် ခနစောင့်ရှောက်ပေးစေလိုသည်။ အဖေလိုပဲ သနားနေမိ၏။ သခင်က ခနချစ်ရတဲ့သူပါ။ နှလုံးသားထဲကနေ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိ၏။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကြောင့် မဟုတ်ပေ။

“မင်းဆီကနေ ကိုယ်ဘာမှ လိုချင်ဆန္ဒမရှိပါဘူး ... သခင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးလိုခဲ့တာပါ”

အန်ကယ်ထင်လင်းကို ဆေးတိုက်ပြီး ခနပြန်လာခဲ့သည်။

“မင်းချမ်းမြေ့က မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အားလုံး လုပ်ဆောင်ခဲ့

လမင်းရင်ခွင်

အယ်နေ ... သမီးကိုလည်း ကြိုစည်မှာပဲ”

အန်ကယ်ထင်လင်း ပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားယောင်နေသည်။ အခုပဲ ကြိုစည်ခုံ၏။ သူ့ရောက်သွားပေလို့ပေါ့။ သခင်ရဲ့ကိုယ်ဆုံးတီးပုံကို သူမေ့ပြစ်၍မရ။ သခင် ဘယ်လိုဘဝပဲရောက်ရောက်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမိနေသည်။

“သခင်ရယ် ... ကိုယ်အစွမ်းကုန် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သော့ပါ ... မင်း ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကိုမရွေးချယ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ် ဒီနေပါတယ်”

သခင်ရဲ့အထင်သေး မုန်းတီးနေသေး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒီပွဲငယ်တွေကို ခန နာကျင်စွာ တွေးမိနေသည်။

ခေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ နီးစပ်လာတယ် ... ညှိမိကတော့ ခန့်ရဲ့
သံယောဇဉ်ကို အရယူမယ်လေ”

ခန့် ... နင်မကြိုက်နဲ့နော် ညှိမိကိုချစ်တယ်လို့ လုံးဝမပြော
ဘူး။ သခင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒက်ဒီကတော့ ခန့်ကို မွေးစားလိုနေ
သည်။ အမွေစားအမွေခံသားတဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သခင် ကျေနပ်
သလိုလိုဖြစ်နေရ၏။ ညှိမိ ထွက်သွားသည်။

“ခန့်နော် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ညှိမိနဲ့မတွေ့လိုက်ပါနဲ့ဟယ် ...
သခင် အားငယ်လို့ပါ”

မင်းချမ်းမြေ့နှင့်ကိစ္စက သခင်စိတ်ထဲမှာ အလွန်အကျွံတွေ
ဖြစ်သွားလားဟု စိတ်စနောင့်စနင်း ဖြစ်ရသည်။

“ချမ်းမြေ့ လူယုတ်မာကြီး ... ရှင်တို့သားအမိနှစ်ယောက်
အတူတူပဲ ...”

ဒက်ဒီကို အရွံ့တိုက်ပြီးတွဲရာဇာနေ သခင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့
ကြံစည်လာသည်။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ ... ခန့်ကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။
ကြံတော့လည်း ခန့်ရှေ့မှာ သခင်ခန္ဓာကိုယ်က ဝစ်လစ်စလစ် ဖြစ်
နေသည်။

“ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ခန့်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာချင်း
ဆိုင်ရမလဲ ...”

မုန်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ခန့်။ ဒီလောက်တောင် သနင့်

အခန်း (၁၀)

“သခင်”

“ဟင်”

“ခန့်တို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်။ ခန့်ကို အမြင်ကတ်တယ်ဆိုရင်
သခင်နေခဲ့နော် ... ညှိမိသွားတွေ့မယ်။ ကိုချိုလည်း လိုက်လာမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

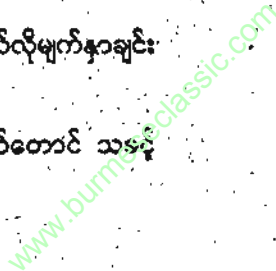
ညှိမိက ပြောသည်။ သခင်စိတ်ထဲမှာ ညှိမိကို မသွားစေ
ချင်ပေ။ ခန့်နှင့်နီးစပ်သွားမှာကို မလိုလားနိုင်ပေ။ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်
နေမိ၏။ ခန့်နှင့်ညှိမိ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီလားပဲ။ လိုက်သွားဖို့
လည်း ခန့်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ မျက်နှာပူနေသည်။

“ညှိမိ”

“ပြော”

“ရှင်တို့က ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီလား”

“ချစ်သူတွေအဆင့်တော့ မရောက်သေးပါဘူး သခင်ရာ ...”

သဘာဝအလှအပတွေကို မြင်တွေ့ရသူက သခင်အပေါ်လုံးဝစိုက်စိတ်မရင်စားဘူး။ နင် ဘာကောင်လဲ ... သခင်ကို အထင်သေးတာလား။ သခင်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ပြီး စိတ်တွေမတည်မငြိမ်နှင့်သူမ ထလိုက်သည်။

“တော်ပြီ ... နင့်အကြောင်း မတွေးချင်ဘူး။ မာနတကြီးနဲ့ နာမည်ကိုကကြည့်ပါလား မာနနေတဲ့ ...”

သူမ နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို တွန့်မဲ့ပြောပြစ်မိသည်။ အခုလောက်ဆိုရင် ဓနနှင့်ညှိမီတွေ့နေပြီ။ ညှိမီကို ချစ်တယ်လို့ပြောနေပြီလားပဲ။ သခင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်လာသလိုပင်။

“သွားမယ် ... စိတ်ညစ်တာ သေတော့မယ်နေရေ ...”

သူမကဲ့သို့ ချောမောလှပလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဓနစိတ်မဝင်စားတာဘဲ ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။

“သခင်ကိုအထင်လွှဲနေတာလား ... မင်းချမ်းမြေ့ လူယုတ်မာက ကြံစည်တာပါ ဓနရယ် ...”

သူမမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေက ပြည့်နှက်လာသည်။

“သခင် စိတ်ပျော့လှချည်လားဟယ် ...”

သူမ ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့သဖြင့် ကားဆီ လျှောက်လာကာ ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သခင်စိတ်တွေ အရမ်းပြောင်းလဲနေတယ် ဓနရယ် ... မင်းချမ်းမြေ့နဲ့ပတ်သက်မိတာ သခင်အရမ်းနှောင့်တရနေပါတယ်”

သူမကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟင် ... ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

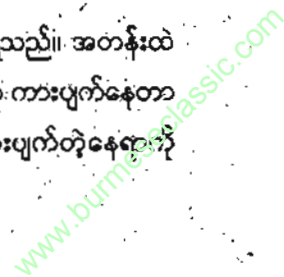
လမ်းတစ်ဝက်တွင် ကားကစက်ရပ်သွားသည်။ နှိုး၍မရတော့။ လမ်းဘေးထိုးရပ်မိလို့တော်ပါသေးရဲ့။ သူမအကြံအစိုက်နေချိန် ဓနဆီ ဖုန်းဆက်ပြန်ရင်လည်း ညှိမီက သူ့တို့ကိုနှောက်ယှက်သည်ဟုထင်ဦးမည်။ သခင် အဲဒါမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ တစ်နေ့နေမှာ ဓနနဲ့သခင်တို့က မောင်နှမတွေအဖြစ် အတူတူနေထိုင်တော့ဗျာပါ။ သခင် အောက်ကျမခံချင်တာလည်း ပါသည်။

“ကားကလည်း ဒုက္ခပါပဲ ... အခုတလော တော်တော်လေးတို့ ဒုက္ခပေးတယ် ... ကားအသစ်လဲမဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရသဖြင့် သခင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဓနဆီပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဓန ... ကူညီပါဦး။ ဓနလာမှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ် ... သခင် ကားပျက်နေပြန်ပြီ”

ဓနနှင့်အတူတူ ညှိမီအသံလည်း ကြားရသည်။ အတန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ဘယ်ကိုသွားတာလဲတဲ့။ ဓနကတော့ ကားပျက်နေတာဘယ်နေရာမှာလည်း မေးနေ၏။ သူမက ကားပျက်တဲ့နေရာကို ပြောပြလိုက်သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“အမြန်လာခဲ့ပါနော် ခန ... အတန်းထဲမှာနေရတာပျင်း
သခင်မြန်လာတာပါ ... ညှိမှီကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ပြီ ... ကိုယ်လာခဲ့မယ် သခင် ...”

“မြန်မြန်လေးနော်”

“အင်းပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ သခင် တမင်တကာဖျက်ဆီးပြစ်လိုက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး ခနရယ်။ ရှင်တို့ကို နောက်ယှက်တာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ညှိမိ တောင်းပန်ပါတယ် ... ခနက တမင်လုပ်တာထက်
မြန်မြန်မလာမှာ စိတ်ပူလာသည်။

“သခင် ...”

“ဟင် ... ချမ်းမြေ့”

“တစ်ယောက်ထဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ခနလာမှာ၊ အခုပဲဖုန်းဆက်ထားတယ်”

ဒီကောင် ခန ... သူ့ကိစ္စမှာဝင်ရှုပ်တာကို ပုံစံပြန်ပေးရမည်
ဖြစ်သည်။ ချမ်းမြေ့ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်။ သခင်ကို အရယူရမယ်
မာမိက မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ ချမ်းမြေ့ပဲ စွမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်စေ
သခင်မျက်နှာက တည်တင်းနေသည်။

“ကားပျက်နေတာလား ထားခဲ့ပါကွာ ... ဝပ်ရှော့
ကောင် လာပြင်မှာပေါ့ ... အခု ကိုယ့်ကားနဲ့သွားမယ်”

“မလိုက်ဘူး ... နင့်အကြံပက်စက်တာ ငါမုန်းတယ်၊ ငါ့

ဆေးခတ်ပြီး နင်မတရားကြံစည်တာ ဘယ်လောက်ယုတ်မာလဲ”

“ကိုယ်ချစ်လို့ပါ ... သခင်ကို အပျော်ကြိတာ မဟုတ်ပါဘူး
ကွာ ... အတည်ပါ ... လက်ထပ်ချင်တယ်။ သခင်ဘက်က ကိုယ့်ကို
မချစ်ပါဘူး ... ဒါကြောင့် ကြိမိကြိရာ ကြိတာပဲ”

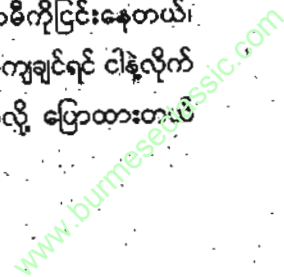
“တော်ပါပြီ ... နင်နဲ့လုံးဝမပတ်သက်ချင်တော့ဘူး ... သွား
ဧကော့ ... ငါ ပြသနာမတက်ချင်လို့ ရဲ့ကိုမတိုင်တာ ... နောက်တစ်
ခါ ထပ်ဖြစ်ရင်တော့တိုင်မယ်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်သခင် ... ဘာမှမလုပ်တော့ပါဘူး
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်၊ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေး
လေးပေးပါ”

“မရဘူး ... နင့်ကိုလည်း မယုံဘူး ထွက်သွားနော် ... ခန
လာတော့မယ် ... ငါဒက်ဒီကိုပဲ နင့်မာမိ အရယူခိုင်းလိုက်လေ ...
ငါကတော့ လုံးဝပဲ၊ နင့်ကို လက်မထပ်ဘူး”

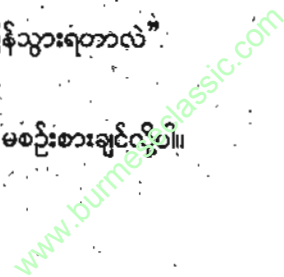
သူမ စိုးရိမ်ပူပန်လာပြီး ခနဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်
သည်။

“ပေးစမ်း ဖုန်း ... နင့်ကိုအေးအေးဆေးဆေးခေါ်ရင် လိုက်
ခဲ့နော် ... နင့်အဖေက လူလည်ကြီးပဲ၊ ငါမာမိကိုငြင်းနေတယ်၊
မရဘူး ... နင့်ဒက်ဒီရော နင်ရော ဝုဏ်သိက္ခာမကျချင်ရင် ငါနဲ့လိုက်
ခဲ့ ... စကား အေးအေးဆေးဆေးပဲပြောမယ်လို့ ပြောထားတယ်”

နော် ... ချမ်းမြေ့စိတ်ကို မဆွနဲ့ ... ”
 “မလိုက်ဘူး ... နင့်ကိုမယုံဘူး၊ နင်နဲ့ ဘာစကားမှလည်း
 ပြောစရာမရှိဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော် ... ထွက်သွား”
 “မင်း သေချင်လို့လား သခင် ... ”
 “ဟင်”
 သူမခါးနားမှာ ချွန်ထက်တဲ့အရာတစ်ခုက လာထောက်
 သည်။
 “နင် ... နင်ယုတ်မာပြန်ပြီလား”
 “သခင်ကို ချစ်လို့ပါကွာ ... မမိုက်မချင်စမ်းပါနဲ့၊ နင်ရဲ့ဝတ်
 လစစ်လစစ်ပုံတွေ ရှိတယ်နော် ... ”
 “ခွေး”
 “သခင်လေးကို ချစ်လို့ပါ ... ကားပေါ်အေးအေးဆေးဆေး
 တက်ပါ”
 သခင် ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍မရတော့။ ဓနကလည်း မလာ
 သေးပေ။ ကြာလိုက်တာ ... ညိုမိနဲ့ကျူနေမှာပေါ့။ ငါသာ တစ်ခုခု
 ဖြစ်ရင် နင့်ကိုအရမ်းမုန်းမိလိမ့်မယ် သခင်။ သူမ ကားပေါ်တက်
 လိုက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။
 “ဒေဝီသခင် ... ဘယ်လဲ”
 “ဟင် ဓန ... ”

ဓနနှင့်အတူတူ ကိုချိုပါ လိုက်လာ၍ သခင် အားတက်သွား
 သည်။
 “တောက် ... လာရှုပ်ပြန်ပြီ၊ ဒီကိစ္စတွေ လုံးဝဖွင့်မပြောနဲ့
 နော် ... နင့်ကောင် ဓနကိုပါ သတ်ပြစ်မယ်၊ နင့်အဖေကိုလည်း
 ထောင်ထဲထည့်ပြစ်မယ် မှတ်ထား ... ”
 သခင်ကိုထားခဲ့ပြီး သူ့ကားပေါ်ပြန်တက်၍ မောင်းထွက်
 သွားသည်။ အခုမှ သခင် သက်ပြင်းမောကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပြစ်လိုက်
 ရုနာ။ ချမ်းမြေ့ အကောက်ကြံတွဲကိစ္စ ဓနကို ဖွင့်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်
 ထားသည်။
 “ချမ်းမြေ့က ဘာလာလုပ်တာလဲ ဒေဝီသခင်”
 “သူတွေ့သွားတာပါ ... ရှင်ဓလာတော့ဘူး ထင်လို့ပေါ့”
 “မင်းကား ဘာဖြစ်တာလဲ ... ”
 မင်း မမှတ်သေးဘူးလား သခင်ဟု ပြောမလို့ ကိုချိုရှိနေ
 တာနှင့်မပြောဖြစ်။ သူတို့က ချစ်သူတွေလားဟုတွေးပြီး ဘာမှ
 မပြောတော့ဘဲ ကားကိုကြည့်သည်။
 “ညိုမိရော ကိုချို ... ”
 “ကျန်ခဲ့တယ် ... သခင် ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားရတာလဲ”
 “ပျင်းလို့ ... ”
 ဓနနှင့်ညိုမိအကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီး မစဉ်းစားချင်လို့ပါ။
 ဓနက ချက်ချင်းပင် ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“ရပြီ သခင် ... မင်းကို ကားအသစ်လဲဖို့ အန်ကယ်ကို ထောက်ခံပေးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ် ခန ... အရမ်းကောင်းတာပဲ၊ ဒီကားက သခင်ကို အရမ်းဒုက္ခပေးနေပြီ”

“ကိုချို ပြန်တော့လေ ... ဖယ်ရီဗိုသေးတယ် မဟုတ်လား ဒေဝီသခင်ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ... ကားမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ် ခန ... ကိုယ်သွားပြီ”

ကိုချို ထွက်သွားတော့ ခနနှင့်ဒေဝီသခင်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ သခင်ကို အထင်သေးတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ မကြည့်နဲ့နော် ...”

“ဒေဝီသခင်”

“သခင်လို့ပဲခေါ် ...”

“မင်းအမှတ်မရှိဘူးလား ... ဘာဖြစ်လို့ မင်းချမ်းမြေ့ ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိထားသင့်တယ် ... ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့ချစ်သူလား”

“ဘာ”

“အန်ကယ်ကပြောတယ် ... မင်းချမ်းမြေ့က လူရှုပ်တဲ့ မင်းနဲ့လုံးဝသဘောမတူဘူးနော် သခင် ...”

“သခင်ကလည်း ဒက်ဒီနဲ့မင်းချမ်းမြေ့အမေနဲ့ လုံးဝသဘော

မတူဘူး”

“ဒါက လူကြီးတွေကိစ္စပါ ထားလိုက်တော့ ... အရေးကြီးတာက မင်းပဲ”

“ဆရာကြီးလာမလုပ်နဲ့ ... ဟွန်း ...”

ခနက သူမကားမောင်းတဲ့နေရာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သခင် ကျေနပ်သွားရပေမယ့် မာနကို မချနိုင်။ နှုတ်ခမ်းစုထော်ထော်နှင့် ဘုကြည့်ကြည့်ပြစ်လိုက်၏။ တကယ်တော့ သခင်တစ်ယောက်ထဲ ပြန်ဖို့ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

“သခင်”

“ပြော”

“မင်းချမ်းမြေ့နဲ့က ...”

“ရှင် ထင်ချင်သလိုထင်”

“မရွံ့ပါနဲ့”

“ရှင်နဲ့ညှိမိကရော”

“သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟွန်း ...”

သခင်အတွက် ခန ဘယ်လောက်အထိ စိတ်တွေပူပင်နေရလဲ။ ခနလည်း မလွဲသာမရှောင်သာလို့ မင်းချမ်းမြေ့နှင့်လိုက်သွားရတာကို သိနေသည်။

“မင်းကို မင်းချမ်းမြေ့က ခြိမ်းခြောက်တာတွေလုပ်ရင်

လုံးဝ မကြောက်နဲ့နော် ... ကိုယ့်ကိုပြောပြ ... ”

နေကို ရင်ဖွင့်တိုင်ပင်ချင်ပေမယ့် မင်းချမ်းမြေ့က ကြောက်စရာကောင်းသည်။ လူဆိုးလူမိုက်တွေနှင့်လည်း ပတ်သက်နေကြောင်း သခင်သိထား၏။ ဒက်ဒီရော ဒေါ်မေသဲနုနှင့်အရှက်သိက္ခာမဲ့စရာအကြောင်းတွေ ရှိနေမလားဘဲ။ သခင်အနားမှာ နေကိုရှိနေစေချင်သည်။

“မင်းတို့ချစ်သူတွေ မဟုတ်တာတော့ ကိုယ်သိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

“သခင်”

“ပြော”

“ကိုယ် ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးမယ် ... အန်ကယ်ကိုလည်း ကိုယ် သနားတယ်”

“လုပ်ပေး ... ”

သခင်က လက်ခံ၍ နေပျော်သွားရသည်။ “အန်ကယ် ထင်လင်းမှာ ကင်ဆာရောဂါရှိနေတာ ပြောပြချင်၏။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ်ထင်လင်းက ခွင့်မပြုခဲ့။ ပြသနာတွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြေရှင်းနေသည်။

“တကယ်တော့လေ ... သခင်က ဒက်ဒီကိုရှုပြီး တွဲဖြစ်တာပါ ... ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင် ရွေးချယ်မယ့်လက်တွဲဖော် ချစ်သူက မွေးတောင်မမွေးသေးဘူးထင်တယ် နေ ... ”

“ဟင်”

“အရမ်းချောရမယ် ... အရပ်ရှည်ရမယ် ... ပညာတတ်ရမယ် ချမ်းသာရမယ်၊ မိဘမျိုးရိုးကလည်း အထက်တန်းစားတွေ ဖြစ်ရမယ်”

သခင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံတွေက နေနှင့်လုံးလုံး မကိုက်ညီနိုင်ပေ။ သခင်မာန ဘယ်လောက်အထိ ကြီးလည်းဆိုတာ နေသိထားသည်။

“ဒက်ဒီကြောင့်ပေါ့ ... ဟိုမိန်းမကြီးကိုချစ်နေတာ မြတ်နိုးတာကို သခင်လုံးဝမကြိုက်ဘူး ... ဖြတ်ပါဆိုတာ မဖြတ်ဘူး။ ဒက်ဒီ စိတ်ညစ်အောင်ပါ ... ”

“ဆက်ပြီးမတွဲနဲ့တော့ သခင် ... အန်ကယ် စိတ်သောကရောက်မယ့်အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွာ နော် ... ”

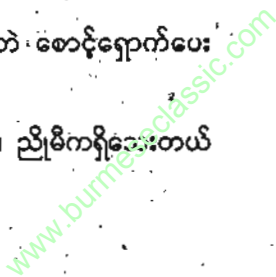
သခင်လည်း မလုပ်တော့ပါဘူး။ မင်းချမ်းမြေ့ကို ရွံသည်။

“ဒက်ဒီကိုလည်း ပြောပေး ... ”

“လူကြီးတွေကိစ္စတွေထဲမှာ ဝင်မပါနဲ့တော့ ... အရေးကြီးတာက သခင်ဘဝပဲ ... ”

“ဒါဆို ကျွန်မကို အနားကနေမခွာဘဲ စောင့်ရှောက်ပေးလေ ... ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဘယ်ရမလဲ၊ ညိုမိကရှိသေးတယ်လေ”

ရှင်မြတ်နိုး

နေ ဘာမှတုန့်ပြန်မပြောတော့။ ကိုယ်ချစ်တာက မင်းပါလို့ ပြောချင်သည်။ မပြောဖြစ် ... သခင်က လုံးဝလက်ခံမှာမဟုတ်တာ သူ့သိနေ၏။ ဒါပေမယ့် သခင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်သည်။

အခန်း (၁၁)

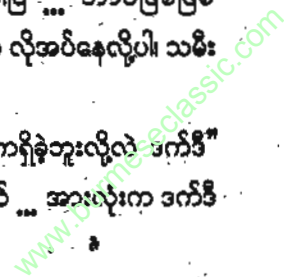
“ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ အသည်းကွဲနေတာလား ... ဒေါ်မေသိနုကို သခင်ကခွင့်မပြုလို့လား ... လူမမာရုပ်ပေါက်နေပြီ နော်”

ဦးထင်လင်း သမီးကို မိမိရောဂါအကြောင်း ပြောမပြုလိုပေ။ သမီးအားငယ်မှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ ပြီးတော့လည်း မေသဲနု မသိစေချင်။ အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားလာနိုင်၏။ မောင်နေအား မွေးစားသားအဖြစ် တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုနိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“သမီး ဒက်ဒီလည်း အသက်ကြီးပါပြီ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာင်နေကို မွေးစားရမယ် ... ဒက်ဒီအတွက် လိုအပ်နေလို့ပါ။ သမီး ကြည်ကြည်သာသာ လက်ခံပေးပါ”

“သခင်သဘောအတိုင်း ဘယ်တုန်းကရှိခဲ့တုန်းလို့လဲ ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် ... အားလုံးက ဒက်ဒီ

ပျက်စီးခြင်း

အမှားတွေပါပဲလေ ... မေသဲနုကို ဒက်ဒီပတ်သက်မိလိုက်တယ်၊ ဒက်ဒီက လက်ထပ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရင် ဒက်ဒီမကြီးမငယ်နဲ့ ထောင်ထဲရောက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“အဲဒီမိန်းမကြီးကို လက်ထပ်မယ့်အစား ဒက်ဒီထောင်ထဲပဲ သွားနေလိုက်တော့”

“သမီး”

သမီး ထွက်သွားသည်။ မိမိကတော့ သမီးကိုရှင်းမပြချင် တော့။ တစ်နေ့နေ့ သမီး နားလည်သွားမှာပါ။ မောင်ခနနှင့်တိုင်ပင် ပြီး မိမိ လုပ်စရာတွေ လုပ်နေသည်။ ဒီနေ့ မောင်ခနအဖေ ရောက် လာမည်။ မိမိလည်း မိသားစုရှေ့နေအား ခေါ်ထားသည်။

“အန်ကယ်”

“ဟင် မောင်ခန ... မင်းကျောင်းသွားမလို့လား၊ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ ...”

“ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး အန်ကယ် ... သခင်ကို ကားမောင်းဖို့ မလို့ပါ။ မင်းချမ်းမြေ့ရန်က ရှိတယ်”

“ကောင်းလိုက်တာကွယ် ... အန်ကယ် စိတ်ချမ်းသာတယ် အခုပဲ သခင်က အန်ကယ်ကိုရန်တွေ့သွားတယ်”

“သခင်ကို လွှတ်ထားပေးပါ အန်ကယ် ... တဖြည်းဖြည်း နားချပေးပါမယ်၊ ခန့်ကို သူမအနားမှာနေပေးဖို့ပြောနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... အန်ကယ်ကတော့ သေလူပါ။ လုပ်စရာရှိ တာလုပ်ရမှာပဲ ခန့် ... မနက်ဖြန် စာချုပ်ချုပ်ကြမယ်”

“အန်ကယ် အနားယူပါ ... ခန့်လည်း အနီးကပ်ပြုစုချင်ပါ တယ်၊ တခြားဘာမှအလိုမရှိပါဘူး ... ခန့် တောင်းဆိုချင်တာက ခန့်အတွက် အခွင့်အရေးမပေးဖို့ပါ”

“အေးပါကွယ်”

သခင် ထွက်လာရာ၌ ခန့် ကျောင်းသွားဖို့

ဖြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်း မောင်းမလား သခင် ...”

“ခန့်ပဲ မောင်းပါ ...”

သခင် ကားမောင်းချင်တော့။ စိတ်တွေမအေးနိုင်။ မင်း ချမ်းမြေ့ရန်ကလည်းရှိသေးသည်။ သခင်ကို အရှက်ခွဲမှာလား။ ခါး ခြစ်ခြင်းခြောက်တဲ့အထိ ပြစ်လာသည်။

“ခန့်”

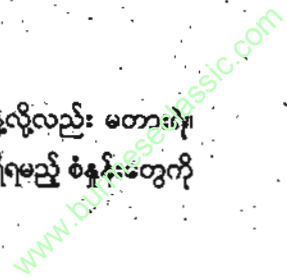
“ဟင်”

“ညိုမိနဲ့တွေ့မှာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး သိချင်လို့ ...”

သခင် မနာလိုဖြစ်မိနေသည်။ မတွေ့နဲ့လို့လည်း မတား။ နောင်တရနေမိတာက သူမရဲ့ ချစ်သူမှာရှိရမည့် စံနှုန်းတွေကို

ရှင်မြတ်နိုး

ပြောလိုက်မိ၏။ ခနနဲ့ လုံးဝမကိုက်ညီခဲ့။ သခင်ကလည်းသခင်ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ခနကို သူ့မအထင်ကြီးမိလာသည်။ သူ့မက မာနနှင့်ပါ။ မာနခနကို ခပ်တင်းတင်းပဲ ဆက်ဆံနေခဲ့သည်။

“သခင်လေ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိပါဘူး ... ခနရှိနေရင် အားရှိနေသလိုပဲ ... မင်းချမ်းမြေ့ထပ်ရောက်လာမှာ ကြောက်တယ်”

သခင်အသံလေးက ပထမဆုံးအကြိမ် အားအင်ချိန်လျှက်၊ နာနာကျင်ကျင်လေး ပြောလိုက်သည်။ ခနနဲ့လုံးသားထိ စူးနစ်တိုးဝင်သွား၏။ ကိုယ့်နဲ့ညှိမိတို့က မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူ့ချစ်မြတ်နိုးရတာက သခင် ... ဖွင့်ပြေခွင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ မကြာခင် သခင်အစ်ကိုနေရာမှာ ခနဝင်ရောက်ရမည် ဖြစ်သည်။

“ခနရော ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားလဲဟင်”

“ကိုယ် လုံးဝစဉ်းစားထားတာမျိုး မရှိသေးဘူး သခင် ... ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေအရ အဖေ့အတွက်ပဲ ကိုယ်စဉ်းစားတယ် ကိုယ်တို့က ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်လေ ... အဖေ့ကို ပြည့်စုံအောင်ထားဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားနေတယ်”

မင်းက ကိုယ်နဲ့မတန်ပါဘူး သခင်။ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ လည်း ဖွင့်ပြောမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက ကိုယ့်ညီမပါ။ မင်းချမ်းမြေ့ရန်ကလည်း ကာကွယ်ပေးချင်သည်။ သူနဲ့သခင်တို့ နီးစေရန် မင်းချမ်းမြေ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်၏။ သခင်မျက်နှာ

လေးက ညှိုးနွမ်းနေသည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“မင်းချမ်းမြေ့ကြောင့်လား ... သခင် အရမ်းကြောက်နေတာလား”

“အင်း”

“ကိုယ်ရှိပါတယ် ... မင်းကို အကူအညီပေးစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ သခင် ...”

“ညိုမိကရော”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ ... ဒီထက် မပိုပါဘူး သခင် ... မကြာခင် မင်းရဲ့အစ်ကိုနေရာ ရောက်လာတာပါ”

သခင်အနားမှာ ခနရှိနေမှ သူမမိတ်ဆွေ လုံခြုံနေသည်။ ညိုမိနှင့်တတ်တဲ့ မလုပ်စေချင်တော့။ နင့်ဆီတနေ ခနကို လူယူရဖို့မယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ ညိုမိက သူ့မအား ခနနှင့်တွဲလာတာကို အံ့သြနေသည်။

“ကိုယ်သွားပြီနော် သခင် ...”

ညိုမိကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ခန ထွက်သွား၍ သခင်အား သွားသည်။

“သခင်”

ရှင်မြတ်နိုး

“ပြော”

“ဘာလဲဟ ... ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ...”

“မကြာခင် သခင်အစ်ကိုနေရာ ခနရောက်လာတော့မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

သူမ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“တကယ်”

“အင်း”

“သခင် ...”

“ပြော ...”

“ယောင်းမ ... အားကိုးပါတယ်ဟယ်နော် ... ခနနဲ့ညှိမိင် အောင်သွယ်ပေးပါ”

“နင့်ဟာနင် ကြိုးစားပေါ့”

သခင် ဒေါသထွက်လာသည်။ ဘာယောင်းမလဲ။ သခင်အား က ခနရိုနေမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ညှိမိ ဆောရီးနော် ... လုံးဝပဲ။

“ညှိမိလေ ... ခနကိုချစ်တယ်၊ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် ... ခနက သူဌေးသားဖြစ်သွားလို့ ညှိမိအရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ပျော်တယ် ရှင်ကတော့ ခနကို လုံးဝအထင်သေးတာ မဟုတ်လား”

သခင် မဖြေမိ။ ခနကို သခင်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ။ ညှိမိကိုတော့ အားနာပါတယ်နော်။ ညှိမိက တစ်ချိန်လုံး ခနအကြောင်းတွေ့

ပြောနေသည်။

“ယောင်းမ ဘာစားမလဲ ... ကျွေးမယ်နော် အားမနာနဲ့”

“တော်ပါပြီဟာ ... သခင်တောင် ဒက်ဒီကြောင့် မလွဲသာ ရှောင်သာလို့ ခနကို အစ်ကိုတော်ရမှာဟဲ့ သိလား ...”

ခနအကြောင်းတွေကို မကြားချင်။ ညှိမိနှင့်ခန ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားမှာလည်း သခင်တားဆီးချင်သည်။ ခနကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းချမ်းမြေ့နှင့်သခင်တို့ အလွန်အကျွမ်းမဖြစ်ခဲ့ကြဘူးဆိုတာ သခင် အသိထဲမှာရှိနေ၏။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခန ယုံပါ့မလား။ သူမ မျက်နှာပူမိ နေသည်။

“သခင်”

“ဟင်”

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငေးတိငေးပိုင်နဲ့ ...”

“ဒက်ဒီကြောင့်ပါ”

ဒက်ဒီမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငြိစွန်း၍ သခင်မနှစ်သက်ဘူး ဆိုတာ ညှိမိက သိနေသည်။

“ဟဲ့ ... မင်းချမ်းမြေ့နဲ့ရော ...”

“တော်ပြီဟာ ... သခင် ဘာမှမကြားချင်ဘူး စိတ်ညစ်လို့”

“ခနတို့နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

“သွား”

“လိုက်ခဲ့ပါ ယောင်းမရယ် ... နည်းနည်းပါးပါးလေး တွန်းအားပေးစမ်းပါ။ ဓနက ရှင့်အဆင့်နဲ့မမှီဘူးဆိုပေမယ့် ညှိမိနဲ့တော့ လုံးဝကိုက်ညီတယ်လေ”

သခင်တစ်ယောက်ထဲလည်း မနေခဲ့ချင်ပေ။ ဓနနှင့်ညှိမိတို့ ငြိစွန်းသွားမှာ ကြောက်နေမိသည်။ လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူမထလိုက်လာခဲ့၏။ ကိုချိုက ညှိမိနှင့်ဓနကို အောင်သွယ်နေ၍ ဒေါသဖြစ်မိနေသည်။

“ဟယ် ကိုချို လာတာကိုး ... ညှိမိက မအားဘူးထင်နေတာ”

“ဒီကောင် ခေါ်လို့လေ ... တကယ်တော့ ညှိမိတို့နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောကြပါ ... ကိုချိုတို့က အရှုပ်တွေပဲ ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သခင် ...”

“ဒါဆိုလည်း သခင်တို့ထွက်သွားပေးသင့်ပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အလိုက်သိကြ”

ညှိမိကပါ ဝင်ပြောနေသည်။ ဓန ... နင်အရမ်းကျေနပ်ပီတိတွေဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သခင်အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ထလိုက်သည်။

“အားလုံးထိုင်ကြပါ ... ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့ ... ရှောင်ပေးစရာမလိုပါဘူး ညှိမိနဲ့ရော ... အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေပါဗျာ”

သခင်မျက်စောင်းက ဓနဘက် စူးခနဲ ရောက်လာ၍ ညှိမိနှင့်နှစ်ယောက်ထဲ မထိုင်လိုတော့ပေ။ မနက်ဖြန် အဖေလာမယ်။ အန်ကယ်က ဓနကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် တရားဝင်မွေးစားတော့မည်ဖြစ်သည်။ သခင်က သူ့ညီမပဲ။ ကိုယ်က ကာကွယ်ပေးချင်တာပါ။ အန်ကယ် မရှိတော့ရင် သခင်ကိုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သခင်ကို စတော့တွေ့ချင်းကပဲ ချစ်မိတာပါ ... ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက ဆန္ဒပဲလေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထုတ်မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါတယ် သခင်ရယ် ...”

ညှိမိနှင့်ပဲ တရားဝင်တွဲလိုက်တာ ကောင်းမည်ဟုထင်မိသည်။ သခင်ကို မချစ်သင့်တော့ပါဘူး။ သခင်မျက်နှာလေး ညှိုးလျှဲနေသည်။ ဘာကြောင့်လဲ ... မင်းချမ်းမြေ့ရန်ကလည်း အကာအကွယ်ပေးချင်၏။ မင်းက ကိုယ့်ညီမလေးပါ။ တခါတလေ သူ့နှလုံးသားက သူ့အချစ်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပြစ်ချင်နေသည်။

“ဓန ... စားနော် ... ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲက အားရှိတယ် ဓနက ဟောင်းပညာရေးတစ်ဖက်ရော အလုပ်ကပါရှိနေတာလေ။ အားအင်တွေပြည့်ဝနေဖို့ လိုအပ်တယ်”

ညှိမိအဖြစ်ကိုသိတယ်။ ဓနပါးစပ်ထဲ ခွံ့ကျွေးမတတ်ဘဲ စိတ်က ခံပြင်းဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်တက်လာသည်။ ဓန ... နင်က

ရော သာယာနေတာလား။ ညှိမီ ပန်းကန်ထဲပြန်၍ ခပ်ထည့်ပေးနေသေးသည်။

“တောက်”

“ဟင် ... သခင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါသဖြစ်စရာတစ်ခုတွေ့မိပြီး တောက်ခေါက်မိသွားတယ်”

“သခင်ကလဲဟယ် ... လန့်လိုက်တာ၊ ဘာတွေဒေါသဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ... မင်းချမ်းမြေ့ မလာလို့လား၊ အဲတော့ ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ နင့်အဆက်ကြီး ... ”

“ဘာ”

သခင် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းချမ်းမြေ့က ကားကိုမိုပြီးရပ်နေသည်။ ဓနကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းခါပြသည်။

“သွားလေ သခင် ... ”

“မသွားပါဘူး ... သခင်တို့က ရန်ဖြစ်ထားတယ်”

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ နောက်ယှက်မှုကပိုပြီး များလာသည်။ သခင်ကို အသံအမဲဖြစ်နေသည်။ လက်နက်က ပါသေးတယ်။ သခင် လှည့်မကြည့်နဲ့၊ အစားအစာတွေစားပြီး ဓနက ပြန်ဖို့စပြောသည်။

“ပြန်ကြမယ် သခင် ... အန်ကယ် သိပ်နေမကောင်းဘူး၊ ဆေးခန်းပြစရာရှိတယ်လေ”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ”

နေနှင့်အတူတူ ထလာပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြသည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် သခင် ... ကိုယ်ရှိတယ်၊ ဒီကောင်နှောက်ယှက်တာများလာပြီ”

“သခင်ကြောက်တယ် ... သူ့မှာ ခါးပါတယ်နော်”

နေက ကားကိုဝေါခနဲ မောင်းထွက်လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကားလည်း နောက်မှကပ်လိုက်လာ၏။ ပြီးတော့ သခင်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်နေသေးသည်။

“သခင် ... မင်းပြေးလို့လွတ်မယ်ထင်လား ... ဟိုကောင်ဝပ်ရှော့အလုပ်သမား အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုဆန့်ကျင်မယ် မစဉ်းစားနဲ့ သေဖို့သာပြင်ထား ... ”

ချမ်းမြေ့လည်း ဒေါသတွေထွက်နေသည်။ ဝပ်ရှော့ကောင်ကြောင့် သူ့အစီအစဉ်တွေ ပျက်ရပေါင်းများပြီ။ အသေသတ်ဖြစ်ရမယ်။ ချမ်းမြေ့ကို ဘာထင်နေလဲ။

“ကားကိုရပ်လိုက်နော် ... ငါ ဝင်တိုက်ပြစ်မှာ၊ မင်း ငါ့ကို အာခံလို့ရမယ်မထင်နဲ့ သခင် ... မင်းနဲ့ငါ အိပ်စက်ထားတဲ့အချစ်ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေက ငါ့မှာမှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ရှိတယ်ကွ”

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ပြစ်မည်။ မာမိကလည်း ညံ့တယ်။ ဦးထင်လင်းကို အမိအရ မချုပ်ကိုင်နိုင်ပေ။ သူ့ဌေးကြီး ဦးထင်လင်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက အများကြီးပဲ။ မင်းချမ်းမြေ့ အမိအရ လုပ်ကိုင်

ရှင်မြတ်နိုး

ထားချင်မိသည်။

“ငါ့မှာ အသိုင်းအဝိုင်းတွေအများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်သခင်... အေးအေးဆေးဆေး တွေ အိပ်ပါ။ မင်းဒက်ဒီရော မင်းရော ငါကရေမြောင်းထဲကို ဆွဲယူပြစ်ချလို့ရတယ်ကွ”

စပီကာ ဖွင့်ထား၍ မင်းချမ်းမြေ့ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းနေ တာတွေကို ခန ကြားနေရသည်။

“ပိတ်လိုက်တော့ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ကိုယ်ရှိတယ်”

“ခန”

“ပြော”

“သခင်ကိစ္စ ရင်ဆိုင်ပြီးရှင်းပြစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ် ... ခနပါ အန္တရာယ်တွေနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“သခင်ကို ဒုက္ခပေးမလို့ဘဲ မကြောက်နဲ့ ... သခင်ကို အိမ် အမြန်ရောက်အောင်ပို့ပေးမယ် ... ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ ရတယ်”

ခနကို သူမ အထင်သေးမိတာတွေ နှောင့်တရစ်နေသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ သခင်လည်း သတ္တိမရှိပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခနနဲ့အတူတူ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

ကားက ခနရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ကားတွေကြားထဲမှာ တလှစ်လှစ် ပြေးနေသည်။

အခန်း (၁၂)

အဖေ ရောက်လာတော့ အန်ကယ်ထင်လင်းက ရှေ့နေကြီး တွေနှင့် သူ့ကိုမွေးစားသားအဖြစ် တရားဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ သခင် လည်း ခက်ခဲကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့၏။ အမွေစားအမွေခံ သားအဖြစ် ဖြစ်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး သားက ဒက်ဒီသားဖြစ်သွားပြီ၊ အမွေခံသား ပဲ ... ညီမလေး ဒေဝီသခင်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်စေချင်တယ်”

သခင်လည်း ကျေနပ်သည်။ ခနရှိနေမှပါ။ မနေ့က ခန ကြောင့် လူယုတ်မာရန်က သခင်လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ခနအရမ်း လျင်မြန်တာပဲ။ ကြောက်လည်း မကြောက်ပေ။ ခနကို အထင်သေး မိတာ မှားသွားတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး သခင်အနားမှာ ခနနေရ တော့မယ်။

“သမီးလည်း သားရဲ့အဖေကို ဖခင်တစ်ယောက်လိုပဲ

ရှင်မြတ်နိုး

ဆက်ဆံပြုစုရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရပါတယ် ကိုထင်လင်းရယ် ... ကျုပ်ကပြန်မှာပါ။ ကိုယ့် ဒေသကိုယ့်ရပ်ရွာမှာပဲ နေလို့ပျော်တယ်”

“ကိုခင်သော်ရာ ဒီမှာ ဘာမှအားနာစရာ မရှိဘူးနော် ... အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦး ... အခုတော့ အနားယူတော့နော် ... သားကတော့ ဒက်ဒီနဲ့ပြောစရာရှိတယ် ခဏလိုက်ခဲ့ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့”

သခင်က ကျေကျေနပ်နပ်လက်မှတ်ထိုးပေး၍လည်း ဓန စိတ်သက်သာရသည်။ ဒက်ဒီဆိုတဲ့ စကားကိုခေါ်ဖို့ ဓနအခက်အခဲ ဖြစ်နေရသည်။

“ဓန”

“ပြောပါ ဒက်ဒီ ...”

“အေး ကောင်းတယ် ... သားနဲ့ဒက်ဒီ အမြန်ဆုံးရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒီဘဝကိုပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု ရှိတာတော့မဟုတ် ပါဘူးနော် ဒက်ဒီ ...”

“ဒက်ဒီ သိပါတယ်ကွာ ... ဒက်ဒီအခြေအနေကို သားသိလို့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

လမင်းရင်ခွင်

“အဟွတ် ... အဟွတ် ...”

“ဒက်ဒီ ... ရရဲ့လား”

“လူတွေရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေရတာ စိတ်မောတယ်ကွာ။ အနားယူချင်တယ်”

“အိပ်မလား ဒက်ဒီ ...”

“ဒက်ဒီ လုပ်ငန်းတွေကို မင်းဦးစီးနိုင်အောင် ဒက်ဒီပြပေး ချင်တယ် ... ကျောင်းလည်းတက်ပါ ...”

“ဒက်ဒီ စိတ်ချမ်းသာသလို စီစဉ်ပါ”

မင်းချမ်းမြေ့ကိစ္စကို လုံးဝမပြောပြပေ။ ဒက်ဒီ စိတ်ပူပန် နိသာကရောက်မှာ စိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။

“သမီးအတွက်လည်း စိတ်ပူတယ်။ မင်းလက်ထဲ အားလုံး အပ်ပါတယ် ဓန ... လုံးဝအပ်တာပါ။ မင်းဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ပဲ နော် ... ဒက်ဒီကတော့ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ဘူး”

“အနားယူပါ ဒက်ဒီ ...”

“အေးအေး ... ဒီနေ့တော့ အနားယူမှဖြစ်မယ်ကွယ်”

ဓန ထွက်သွားသည်။ ဦးထင်လင်း စိတ်အေးသွားသည်။ ဓနက တော်တဲ့ကောင်လေးပဲ အရမ်းလည်း ရိုးသား၏။ သမီးလေး နှင့်လက်ထပ်ဖို့အထိ သဘောတူထားသည်။ မေသဲနုရန်ကလည်း ဖို့သေး၏။ မိမိလုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ မေသဲနုကို လုံးဝအသိမပေးခဲ့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငွေကြေးစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို

မက်မောလို့ဆိုတာ သိသာလာ၍ဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဟင် ... သား ဝင်ခဲ့လေ”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်မေသဲနုဆိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ် ဒက်ဒီ”

“ဟင်”

“တွေ့လို့ဖြစ်ပါ့မလား ဒက်ဒီ”

“တွေ့မှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ... ဒက်ဒီအခန်းထဲကို လွတ် လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေ ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် မေသဲနု ဝင်လာသည်။

“ကိုယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းဘူးလား ... ပိန်ချုံး သွားတယ်နော် ... သဲနုကိုရှောင်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ကိုယ်နေမကောင်းလို့ပါ ချောင်းတွေ ဆိုးပြီး ဖျားနေတယ် ... ဒါကြောင့် အပြင်မထွက်ဘဲ နားနေတာ”

“ဟိုကောင်လေးက တယ်ကလဲ ကိုယ် ... အရင်ကမတွေ့ ဖူးပါဘူး”

“နေလား ... သူက ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးရဲ့သားလေ၊ မနေ့ကမှ သားအဖနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

“ဘာပြောတယ် ... ကိုယ်မှာ အစ်ကိုရှိလို့လား၊ သဲနုအသိ

ဆုံးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ်စကားပြောလောသွားလို့ ကိုယ့် ဇနီးရဲ့အစ်ကိုကြီးပါ ...”

“ဟွန်း ... ဘယ်သူတွေတိုက်ပေါ် ခေါ်တင်ထားပြီး သဲနုကို လှည့်ပတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်”

ကိုယ်ထင်နှင့်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင် နေသည်။ သဲနု ဒေါသထွက်ရ၏။ သားနဲ့သူ့သမီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ လည်း ဒေဝီသခင်က ငြင်းနေလို့တော့။ များပြားတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ သဲနုလက်ထဲ အမိအရ-ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့က အခက်အခဲတွေ ရှိနေသည်။

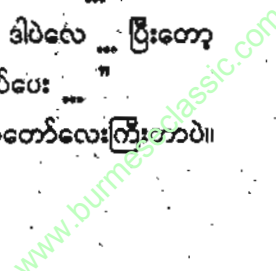
“မင်းကိုပြောရဦးမယ် သဲနု ... ဇနီးကို ကိုယ်မွေးစားလိုက် တယ်၊ အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ်ပါ ...”

“ဘာ ... ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ အခုမှလာပြီး ဘာအမွေစား အမွေခံလည်း ... ရှင်အမွေတွေကို ဆက်ခံဖို့ သဲနုသားရှိတယ်လေ”

“ကိုယ်ရှင်းရှင်းပြောမယ်နော် သဲနု ... မင်းသားကိုတော့ စိတ်မချဘူး၊ မင်းအတွက် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဒါပဲပြောပါ”

“သဲနုအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဟုတ်လား ... လက်ထပ် လေ ... ပိုင်ဆိုင်ခွင့် တချို့တဝက်လွှဲပေး ... ဒါပဲလေ ... ပြီးတော့ ဒေဝီသခင်နဲ့သား မင်းချမ်းမြေ့ကို လက်ထပ်ပေး ...”

သဲနု မင်းကတော့ လောဘရမ္မက် အတော်လေးကြီးတာပါ။

ကိုယ့်သမီးလေးကြောင့် ကိုယ့်သမီးလေး အရှက်သိက္ခာအတွက် မင်းဆန္ဒတွေကို လိုက်လျှောပေးနေတာကွ။ မိမိပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးအရယူဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

“သဲနုတို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြရအောင် ကိုယ်ရယ်နော် သဲနုတို့က ငယ်ချစ်တွေလေ ... သား မင်းချမ်းမြေ့ကလဲ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ အရင်းအနှီးနဲ့ ကြီးပွားအောင် လုပ်ပြန်င်တယ်လေ”

ဦးထင်လင်း လက်မခံနိုင်။ မင်းချမ်းမြေ့ ဘယ်လိုစီးပွားရေးတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ မိမိသတင်းအတိအကျ သိထားသည်။

“အတွတ် ... အဟွတ်”

“အဟွတ်”

“အား ...”

“ဟင် ... ကိုယ် ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးနေပါလား။ သဲနုလာပြီး ပြုစုမှုဖြစ်တော့မှထင်တယ် ... ကိုယ်နဲ့သဲနုတို့ အကြီးအကျယ် လက်ထပ်ကြဖို့ မလိုပါဘူးကွယ် ... တရားသူကြီးခေါ်ပြီး အိမ်မှာပဲ လက်ထပ်ကြမလား”

“နေပါဦး သဲနုရယ် ... အစ်ကိုကြီးရောက်နေတယ်။ သမီးကလည်း အကြီးအကျယ်ပြသနာရှာမှာ ... ကိုယ် အဆုတ်ရောဂါဖြစ်နေတယ် မင်းပြန်ပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို လိမ်ညှာပြီး လှည့်စားနေတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ထင်နော် ... ပဲနုကို လျှော့တွက်မထားနဲ့ ရှင်တို့သားအဖ ဘယ်

လောက်ခုကွရောက်သွားမယ်ထင်လဲ ... သဲနုဆန္ဒကို မလိုက်လျှော့ရင် ရှင့်သမီးနာမည် စုတ်ပြတ်သတ်သွားစေရမယ် ... ဘာမှတ်လဲ”

“တော်ပါတော့ကွာ ... မင်းကို ရောဂါကျူးစက်လိမ့်မယ်၊ ပြန်ပါ ... နေကောင်းသွားရင် ကိုယ်တို့ထပ်တွေ့ကြမယ်၊ အဟွတ်အဟွတ် ...”

“တောက် ... ကျွန်မအတွက် အသုံးစရိတ်ပေး ...”
မေသဲနု တောင်းသလောက် ချက်လက်မှတ်ရေးပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ပါကွာ ... မင်းကြိုက်သလောက် သုံးပါ”

“ကျွန်မတောင်းတာက ရှင့်အတွက် သူတောင်းစားပေးသလောက်ပဲ ရှိပါတယ်နော် ... သွားမယ် ... အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ချဉ်းစားထားပါ”

မေသဲနု ပြန်ထွက်လာရင်း ကိုထင်တူဆိုတာကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။ လူချောလူခန့် တစ်ယောက်ပဲ။ မိမိကိုတွေ့တော့ ဒေဝီသခင်က နှုတ်တောင်မဆက်။ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

“တွေ့မယ် ... မေသဲနုဆိုတာ ဘယ်လောက်အထိ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေဟောက်မလည်းဆိုတာ ညည်းသိစေရမယ်”

ဒေါသတကြီးနှင့် ကားမောင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားမင်းချမ်းမြေ့က ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေပြန်၏။

မိမိကိုလည်း အပြစ်တင်နေသည်။

“မာမိလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲသား ... ခင်းက အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ရက်ရွှေ့နေတယ်။ သားအကြောင်းတွေလည်း သိထားပုံပဲ ... အခု နေဆိုတဲ့ကောင်လေးကို သားအဖြစ်မွေးစားထားတယ်တဲ့”

“ဘာပြောတယ် မာမိ ... နေ ဟုတ်လား ... ဒီကောင်က ဝပ်ရှော့ဖြင်သမားပါ ... မာနနေတဲ့”

“ဟင် ... သူ့တူတဲ့ ...”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မာမိ ... နေဆိုတဲ့ကောင်က သားနဲ့ သခင်ကြားမှာ နောက်ယှက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်လား”

နေကြောင့် သခင်ကို မင်းချမ်းမြေ့ မချုပ်ကိုင်ထားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“မာမိလည်း ကိုထင်လင်းကို အရှက်ခွဲဖို့ ပြသနာတွေ ပိုကြီးသွားမှာစိုးလို့ မလုပ်သေးတာပါ”

“တောက် ... ဒီကောင် နေ ... ဝင်ဝင်ရှုပ်နေတယ်။ အခုလဲ ဘာအကွက်လဲ ... မွေးစားသားတဲ့ ...”

“မာမိကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်နေတာလို့ထင်တယ် သား ... အခု နေမကောင်းဘူး။ တီဘီရောဂါဖြစ်နေလို့တဲ့။ မာမိလည်း ရောဂါကူးစက်မှာကြောက်လို့ ပြန်လာခဲ့တာ”

“သခင် ... သခင် မင်းက ငါ့ကိုအခွဲတိုက်ပြီး တွဲနေတာ ငါ့ဘယ်ကွ ... ငါ့လက်ထဲ မင်းကြိမ်းသေ ရောက်ရမှာပါ သခင်ရာ”

နေဆိုတဲ့ကောင်က အခြံတမ်းလိုက်ပြီးနောက်ယှက်နေသည်။ ဒီကောင် ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ရွေးပဲ။ မင်းကို အမွေစားအမွေခံသားအဖြစ် မွေးစားလိုက်တယ် ဟုတ်လား ... ဦးထင်လင်း ခိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး မင်းချမ်းမြေ့ပဲ ပိုင်ဆိုင်စေမယ်။ စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါးနေမိ၏။ နေကို အဓိကဖြိုပြစ်ရမယ်။ မင်းချမ်းမြေ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တပည့်တွေနှင့်တိုင်ပင်လိုက်၏။ နေဆိုတဲ့ကောင်ကို အသေသတ်ပေးနိုင်တဲ့ကောင် ရှာသည်။

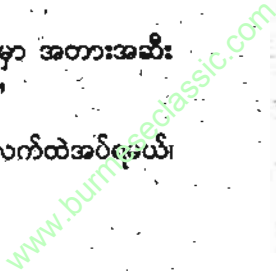
“ဘာမှမပူစမ်းပါနဲ့ အာစရိရာ ... နေဆိုတဲ့ကောင်ကိုသာ ပြော အဓ္မသေပဲ ... တပည့်ကြီး တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဗိုက်ကြီး ... မင်းတာဝန်ယူ၊ ဒီကောင်ကြောင့် သခင်နဲ့ဝေးသွားရတယ် ... ဒီကောင်သာ ဝင်မရှုပ်ဘူးဆိုရင် အဆီသစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်ပဲကွ ...”

တွေးမိတိုင်း မင်းချမ်းမြေ့ စိတ်မသက်မသာကြီး ခံစားနေရသည်။

“ဒီကောင် ဘယ်မှာလဲပြ ... အာစရိရာမှာ အတားအဆီး ထုတ်ကန်သင်းမှန်သမျှ ဖယ်ရှားပေးမယ် ...”

“အေး ပြမယ် ... ဒီကောင်ကိုတော့ မင်းလက်ထဲအပ်ပေးမယ်။”

ရှင်မြတ်နိုး

စေ့စပ်သေသပ်ဖို့တော့ လိုအပ်တယ်နော် ဗိုက်ကြီး ... ”

“စိတ်ချ ... ဗိုက်ကြီးပါ”

နေဆိုတဲ့ကောင်ကို အမြန်ဆုံးရှင်းပြစ်မှဖြစ်မည်။ ဒေဝီသခင်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားမိတာ မှားသွားတယ်။ နေရှိမယ်ထင်ရတဲ့ကားဝပ်ရှော့ကို ကားပြင်ရန်သွားသည်။

“နေက သူ့ဌေးသားဖြစ်သွားပြီ ... သူ့ဌေးကြီးက မွေးစားလိုက်လို့ သူ့ဌေးအိမ်မှာနေတယ်လေ ... ကားမပြင်တော့ဘူးဏှ”

နေက သခင်တို့တိုက်ကြီးထဲမှာ အခန့်သားစည်းစိမ်တွေခံစားနေပြီပေါ့လေ။ သူ့နေရာပါ ... ဦးထင်လင်းနဲ့သူက သားသမီးတော်ရမှာ ကိုနေ ... မင်းတော့ အမှားအကြီးကြီး ကျူးလွန်မိသွားပြီပဲ။

“ဗိုက်ကြီး”

“ပြောပါ အာစရီ”

“မင်းကြားလား ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် အာစရီ ... တပည့်ကြီးကိုလွှဲအပ်လိုက်စမ်းပါ ... အစအနတောင် မတွေ့စေရဘဲ ဖြစ်သွားမယ်”

ဗိုက်ကြီးက လက်ယဉ်သည်။ စိတ်ချရ၏။ မင်းချမ်းမြေ့ နိုင်နေကြပါ။ သတ္တိလည်း ရှိသည်။

“ဒီကောင့်ကို လွှဲလောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်လျှင်”

အားလို့မဖြစ်တော့ဘူး ဗိုက်ကြီး ... ”

“စိတ်ချ ... တပည့်ကြီးတာဝန်ထားပါ အာစရီ”

“အိုကေ”

“ဗိုက်ကြီးကိုသာ ပြပါ”

“လာ ... သခင်တို့ခြံနားသွားမယ်၊ အမြန်ဆုံးကွာ ... အမြန်ဆုံး ... ရှင်းပြစ် ... ”

ဗိုက်ကြီးအား ကားပေါ်တင်ပြီး သခင်တို့ခြံနား မယောင်မလည် ရောက်လာကြသည်။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဗိုက်ကြီး ... ခြံထဲမှာ သူ့ဌေးကိုကပ်ဖားရပ်ဖားလုပ်နေတဲ့ကောင် ... ”

နေက သူ့ဌေးကိုတွဲလျက် ကားထဲပို့ပေးနေသည်။

“သေသေချာချာကြည့်ထားနော် ဗိုက်ကြီး ... တွေ့လား၊ အဖိုးကြီးနေမကောင်းပုံပဲ ... ဆေးခန်းသွားပြဖို့ထင်တယ်ကွ ... အတော်ပဲ သခင်တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့မယ်ထင်တယ်”

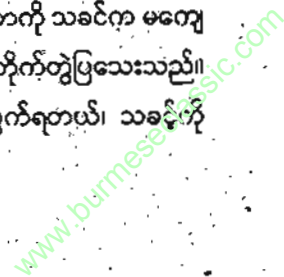
“သူ့သမီးကရော လိုက်မသွားဘူးလား ဆရာ”

“သူ့အဖေနဲ့ မတည့်ဘူးကွ”

သခင်ဒက်ဒီက သူ့မာမိနှင့် ငြိစွန်းနေတာကို သခင်က မကျေမနပ်နှင့် တားဆီးကန့်ကွက်နေပြီး သူ့ကိုအရွံ့တိုက်တဲ့ပြသေးသည်။

“တောက် ... တွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်ရတယ်၊ သခင်ကို

မြန်မြန်ချုပ်ကိုင်ထားရမှာကိုကွာ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

ဦးထင်လင်းနှင့်ခနတို့က ကားနှင့်အပြင်ထွက်သွားကြသည်။
ချမ်းမြေ့ ဖုန်းဆက်ပြီး သခင်နှင့်ဆက်သွယ်လိုက်၏။ သခင်က ဖုန်း
မကိုင်သဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ ပို၍ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲရသည်။

“အထဲဝင်မလား အာစရီ ...”

“တံခါးဝမှာ အစောင့်ရှိတယ်ကွ”

“အာစရီအတွက် လုံးဝမခံနိုင်တော့ဘူး၊ အရှက်ခွဲပြစ်ဗျာ
အင်တာနက်မှာ ဒေဝီသခင်ရဲ့ ဝစ်လစ်စလစ်ပုံတင်လိုက်
ကျွန်တော်တို့လည်း ကြည့်ရအောင်”

“ဟေ့ကောင် ဗိုက်ကြီး ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ သခင်
က ငါမြတ်နိုးတန်ဖိုးထားရသူကွ ...”

“မသိလို့ပါ အာစရီ ... တောင်းပန်ပါတယ်”

“သခင်ကိုမရရင် ငါရှားတော့မယ် ဗိုက်ကြီး ... မင်းစဉ်းစား
ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်လှပအိစက်တောင့်ဖြောင့်နေလဲ ...”

သခင်ကို အရှက်ခွဲပြစ်ဖို့ ချမ်းမြေ့လက်တွန့်နေသည်။ မထင်
မှတ်ဘဲ သူချစ်မြတ်နိုးသွားခဲ့ရ၏။ သခင်အမုန်းတွေကို မင်းချမ်းမြေ့
မခံယူနိုင်။ ခနကိုပဲ သတ်ပြစ်ချင်နေသည်။

အခန်း (၁၃)

“သခင်”

“ရှင် ... ရှင် ... မင်းချမ်းမြေ့ ရှင်နဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး ...
ထွက်သွားပါ”

“ကိုယ် ဘာမှနှောင့်ယှက်ဖို့ ရောက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး
သခင်ရယ် ... အကြောင်းရှိလို့ပါ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တူချစ်တင်း
နှောခဲ့ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေ ပေးချင်လို့ပါ”

“ဘာပြောတယ် ... ရှင်ဘာဖြစ်လို့များ ယုတ်မာကောက်
ကျစ်ချင်ရတာလဲ မင်းချမ်းမြေ့ ...”

“ယုတ်မာတာမဟုတ်ဘူးလေ ... ချစ်တာပါ၊ သခင်ကိုအရမ်း
ချစ်တယ် ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့
နေ့ရက်လေးတွေကို ဖျောက်ဖျက်မပြစ်ချင်စမ်းပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ

မကျော်လွန်ခဲ့ဖူးဘူးနော် ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

နေလည်း မရှိဘူး။ သခင်တစ်ယောက်ထဲ အတန်းရှေ့မှာ ရပ်နေတုန်း မင်းချမ်းမြေ့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အရင်ကလည်း ရောက်လာနေကျမို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အထူးအဆန်းဖြစ်မနေတော့။ သခင် နောင်တံတွေကြီးစွာရောက်နေရ၏။ ဒက်ဒီကိုခွဲပြီး ဒေါ်မေသိ နုရဲ့သားနှင့် တွဲမိတာပဲဖြစ်သည်။

“မင်းဒက်ဒီရော ကိုယ့်မာမိနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လေ ... လက်ထပ်ရက်တောင် ရွေးထားကြပြီ”

“ဟင်”

မင်းချမ်းမြေ့အမေ ဒေါ်မေသိနုကိုလည်း ရွံမုန်းမိသည်။ ဒက်ဒီ လက်မထပ်ရဘူး။ ဒက်ဒီရော ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရလဲ။ အခုတလော ဒက်ဒီအရမ်းပိုနီချုံးသွားသည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ်က တစ်ခြံထဲမှာအတူတူနေရတော့မှာလေ ... ဟိုကောင်ခနဲ ... ဘာမွေးစားသားလဲ အလင်ကား စက်ပြင်သတေ တောသားပဲ ... သခင်အဖေ့ကို ကပ်ပေါင်းပြီး အမွေတွေရအောင် လုပ်နေတာ”

“ဓနက သခင်အစ်ကိုပဲ ... သခင်အမေရဲ့အစ်ကိုက မွေးတာ လေ ... မကြာမင် ဒက်ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးတော့မယ်”

“ဘာပြောတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲသွားရသည်။ သခင် ထိုယ်တိုင်က ဒီကောင်ကို လိုလိုလားလားရှိနေ၏။ မဖြစ်ဘူး ... စာမီ ညံ့တယ်။ ဦးထင်လင်းကို အပိုင်မချုပ်ထားနိုင်ဘူး။ သခင်ကို လည်း သူ့ကြီးရှည်ရှည်နဲ့လှန်ထားမိတာ နောင်တရမိနေသည်။ အစောကြီးထဲက အပြတ်ချုပ်ပြစ်ရမှာပဲ။ သခင်က သူ့ကိုခွဲပြီးတွဲပြု နေတာလည်း သူသိနေ၏။ ဟိုကောင်ခနဲကြောင့် ဓနကိုပဲ သတ်ပြစ် ချင်နေသည်။

“မင်းကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ သခင် ... အရင်ကလို ပျော်ပျော်ပါး ပါး နေကြရအောင်ပါကွာ”

“လွှတ်နော် မင်းချမ်းမြေ့ ... နင်နဲ့ငါ လုံးဝမပတ်သက်ချင် တော့ဘူး၊ နောက်ထပ်မလာပါနဲ့”

မင်းချမ်းမြေ့က သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် သေမသာ ရုန်းပြစ်ရင်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေရသည်။ ထွတ်လမ်းက မမြင်ပေ။ ဓနရော ... ညိုမိနဲ့တွေ့နေကြတာ မပြီး တော့ဘူးလား။ ဓနက သခင်ရဲ့အစ်ကိုနေရာရောက်သွားပြီဆိုတော့ ညိုမိနှင့်ချစ်သူလူဘက်ဖြစ်ဖို့ မသင့်ပေ။ ဓန ကယ်ပါဦး ... သခင် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ဓနနှင့်ညိုမိတို့ စားသောက်တန်းကိုသွားတာ သခင် မလိုက်သွားခဲ့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲနေတာကိုလည်း သခင် မနာလိုဝန်တို့တွေဖြစ်ရပြီး တားဆီးပိုင်ခွင့်လည်းမရှိ ဖြစ်နေရ သည်။

“ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးခေါ်နေတာ မင်းလိုက်ခဲ့နော် သခင် ... မင်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်၊ လုံးဝကိုလက်လွှတ်မခံနိုင် တော့တာ”

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မင်းချမ်းမြေ့တပည့်တွေ ဝိုင်းထားသည်။ စိုက်ကြီးဆိုတဲ့လူကို သခင် သိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံမဖြစ်စေရန် သခင်လိုက်သွားမှပဲဖြစ်တော့မည်။ ဓန ဆီကို ဘယ်လိုမက်ဆော့ ပို့ရမလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်တွေနှင့် မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုတွေကို သခင်အသိဆုံးပင်။ လူမိုက်တွေမွေးပြီး မကောင်းမှုခုစရှိက်လုပ်ငန်းတွေနှင့် စီးပွားရှာနေ သူဖြစ်သည်။

“ကျွန်မလိုက်မယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက ဒီအတိုင်းကြည့်နေ မှာမဟုတ်ဘူးနော် မင်းချမ်းမြေ့ ... ရှင့်မာမီ အနာဂတ်လည်း ကောင်းမယ်မထင်နဲ့”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က လက်ထပ်ကြမှာပဲ ... ကိုယ့်မာမီ က မင်းနဲ့နှစ်ဖက်ဆွေမျိုး တော်သွားပြီလေ”

သခင် ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ မင်းချမ်းမြေ့နောက်လိုက် သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်တက်ကာနီးတွင် လမ်းမှာ တိုချိုနှင့်ဆုံ၏။ သခင်ကူညီဖို့ အချက်ပြလိုက်သည်။

“တက်လေ ...”
မင်းချမ်းမြေ့ကလည်း ဒီအခြေအနေတွေကို အားလုံးသိနေ

သည်။ သခင် မင်းလောက်တော့ကွာ ... သူတပည့်တွေကို ပြန်ထွက် ဖို့ အချက်ပြလိုက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဓနရော တခြားကောင်တွေရော အသေဆိုးနဲ့မသေစေချင် ရင် အကူအညီတောင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ဒေဝီသခင် ...”

မင်းချမ်းမြေ့ အကြောင်း သခင်အသိဆုံးပင်။ ဘယ်လိုလုပ်ရ စလဲ။ ဓနကို ထိခိုက်နစ်နာရမှာလည်း သခင်မလိုလားပေ။ ကိုချို တော့ မြင်သွားသည်။ သခင်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလဲဆိုတာ မသိနိုင် ဘူး။ သခင်စိတ်တွေ ပူပန်နေမိ၏။ ဓနကရော သခင်ကို ဘယ်လို ထင်မလဲ။ သခင်ရဲ့အပျိုစင်ဘဝလေးကို ဓနအတွက် ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်သွားချင်သည်။

“ဓနရယ် ... သေသေချာချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သခင် ချစ်မိသွားတာ ဓနပါ”

ဓနရဲ့ယောက်ျားပီသမှုတွေကို သခင်လေးစားအထင်ကြီးမိ သည်။ ဒက်ဒီဆီက စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ဓန မမက်မောဘူးဆိုတာ သခင်သိသည်။

“ညိုဖို့ကို မချစ်လိုက်ပါနဲ့ဓန ... တောင်းပန်ပါတယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

သခင် အမြဲတမ်း စိတ်ဓာတ်မာကျောပြီး လုပ်ချင်တာကို လုပ်တတ်ပြီး မာန်မာနတွေ ရင်နှင့်အပြည့် ထည့်ထားသူပါ။

ယောက်ျားတွေနှင့် မပတ်သက်ခဲ့။ မင်းချမ်းမြေ့ကိုတောင် ဒက်ဒီ
ကြောင့် ပတ်သက်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လူယုတ်မာကောင် ... နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှလက်မထပ်
ဘူး ... သေပဲသေပြစ်မယ်”

သခင်အား မင်းချမ်းမြေ့နှင့် တပည့်နှစ်ယောက်က ညှပ်တိုင်
ပြီး ခြံကြီးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မင်းချမ်းမြေ့ ဘာလုပ်တာလဲ ပြောလေ ... ဒါဘယ်နေရာ
လဲ”

“ကိုယ့်အိမ်လေ ...”

“ဟင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ သခင်ရယ် ... အထဲမှာ မင်းနှစ်ဖက်တော်ရ
မယ့် ကိုယ့်မာမိ ရှိပါတယ်”

ဒေါ်မေသဲနုတို့သားအမိ အရင်ကဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည်။
ဒက်ဒီနဲ့တွေ့မှ ချမ်းသာလာကြတာပဲဖြစ်၏။ မင်းချမ်းမြေ့ကို ဒက်ဒီ
အရင်းအနှီးတွေ ထုတ်ပေးထားသည်။

“ဝင်လေ”

“ဒါ ဘာသဘောလဲ မင်းချမ်းမြေ့ ...”

“သခင်ကို ခိုးလာတာလေ”

“ဘာ ...”

“အထဲကိုဝင်ပါ ... ဒီခြံထဲကနေ မင်းအပြင်ကိုလွှတ်ခွင့်မရှိ
တော့ဘူး သခင် ...”

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မကို မတော်မတရားလုပ်မယ်တော့
မကြံနဲ့နော် ... ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေပြစ်လိုက်မှာ”

“မင်း သေရဲရင်သေလေ ... မင်းအဖေရော မင်းရော မင်းတို့
မီးပွားရေးတွေအားလုံး အရှက်သိက္ခာမဲ့ပြီး မြောင်းထဲရောက်လိမ့်
မယ် သခင် ... စဉ်းစားနော် ...”

“တောက်”

“လာပါ ... တိုက်ထဲဝင်ပါ ... မကြာခင် မင်းက ကိုယ့်ဇနီး
ဖြစ်ရတော့မယ် ... အေးအေးချမ်းချမ်း သဘောတူလက်ခံပါ ဒေဝီ
သခင် ... လာပါ အထဲဝင်ရအောင် ...”

သခင်လက်ကို ဆွဲပြီး ဗိုက်ထဲဝင်လိုက်လာခဲ့ရသည်။
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်မေသဲနု ထိုင်နေ၏။ အရှက်မရှိလိုက်တာ။
ရုပ်ရည်နှင့်မလိုက်အောင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်လွန်းသည်။

“သမီး သခင်ပါလား ... မာမိဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုပါတယ်
ကွယ် ... လာပါ”

ဒေဝီသခင် ... ညည်းဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ တစ်နေ့နေ
မိဘု ငါ့လက်ထဲရောက်ရပြီလေ ... ငါ့သားကို ညည်းလက်ထဲ
မယ်။ ညည်းအဖေလည်း ငါ့ယောက်ျား ဖြစ်ရမယ်။ ညည်းတို့စည်း
စိပ်ဥစ္စာတွေအားလုံး အပိုင်သိမ်းပြစ်မယ်။ ဒေါ်မေသဲနု စိတ်ထဲကနေ

ရှင်မြတ်နိုး

ကြိမ်းဝါးနေမိသည်။

“သားက မိန်းမခိုးလာမယ်ဆိုတော့ မာမိက အရမ်းအုံ့ဖြူနေတာ သမီးလေးကိုတွေ့လို့ မာမိ စိတ်အေးရတယ် ... ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးလေးရယ် ...”

“ဒီမှာ ကျွန်မကို သူ့အတင်းအကျပ်ခေါ်လာတာပါ အန်တီ”

“သမီးလေးရယ် ... သားက အရမ်းချစ်လို့ပါ။ မာမိအသိဆုံးပါ ... ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပေးပါ”

“လက်မခံနိုင်ဘူး အန်တီ ... မင်းချမ်းမြေ့နဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ပြန်လွှတ်ပေးပါ ...”

“လူငယ်တွေကိစ္စ မာမိဝင်မပါတော့ဘူး ... သား ခေါ်သွားလေ”

“ဒီမှာ”

“သွားကြ ... လူငယ်တွေကိစ္စ ...”

ဒေါ်မေသဲနက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားသည်။ အယုတ်တမာမကြီး ... သခင် မတတ်နိုင်တော့။ ဓနရယ် ... သခင်ကိုလာကယ်ပါဦး။ သခင်ဘဝပျက်ရတော့မယ်။ ကိုချိုတော့ မြင်တွေ့သွား၏။ ဓန ရဲစခန်းကိုတိုင်ပါစေ။ မင်းချမ်းမြေ့က သခင်လက်ကို ဆွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲခေါ်လာသည်။

“သခင်ရယ် ... အေးအေးချမ်းချမ်းလေး ကိုယ်နဲ့နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်စခန်းလေး ဖွင့်ကြရအောင်ပါကွာ နော် ...”

လမင်းရင်ခွင်

“လွှတ်နော် မင်းချမ်းမြေ့ ... ငါ့ကိုပြန်ပို့ပေးပါ။ နင်တို့သား အမိနှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခရောက်မှာနော်”

“မရောက်ပါဘူး ... ကိုယ့်မာမိက မင်းဒက်ဒီကိုချုပ်ထားပြီး ပြီလေ ... မကြာခင် ကိုယ့်လက်ထဲကို မင်းတို့စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ဆောက်တော့မယ် သခင် ... ကိုယ့်ဇနီးမယားအဖြစ် နေစမ်းပါ”

“နင် ... နင်ယုတ်မာလှချည်လား ... ကောင်းပြီလေ၊ နင် နှုတ်ချင်တာလုပ်၊ နင်လည်း မကြာခင် ငါ့ကိုသတ်မှုရော မုဒိန်းမှုရော နှုတ်ထောင်ကျခံရလိမ့်မယ် ... လူယုတ်မာကောင် ...”

“ဖြန်း”

“ထို့ ...”

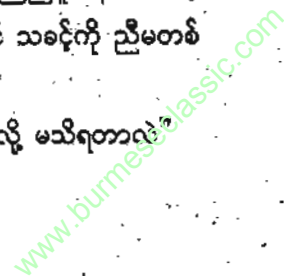
“ဖြန်း ... ဖြန်း”

မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့လက်ဝါးက သခင်ပါးပြင်ပေါ် ပြင်းထန်စွာ ဘူးရောက်လာသည်။

“မင်းကအချစ်နဲ့ ဆက်ဆံလို့မရဘူးထင်တယ် သခင်၊ နှိပ်စက် နှုတ်တော့မယ်ထင်တယ် ...”

ဓန ဘယ်ရောက်နေလဲ။ နင်က ညှိမိနဲ့ကြည်နူးနေတယ်ပေါ့ ဆယ်။ ဓနက အစ်ကိုနေရာမှာ သမာမိကြီးနှင့် သခင်ကို ညီမတစ် ဘောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံနေသည်။

“သခင်ချစ်တာက ဓနပါ ... ဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ”

ရှင်မြတ်နိုး

သခင်ရင်တွေ စီးတောက်နေသည်။ မင်းချမ်းမြေ့က သူမ အနားကပ်ထိုင်ပြီး လက်တွေနှင့်သိုင်းဖက်လာ၏။ သခင် ရွှံ့ရာမှန်း တီးစွာဖြင့် ဖယ်ရှားပြစ်ပေမယ့် မလွတ်။ သူ့မျက်နှာကြီးက သူမ မျက်နှာပြင်ပေါ် နီးကပ်လာသည်။

“အချစ်ရယ် ... ကိုယ်အကြမ်းမဖက်ချင်ပါဘူးကွာ ... အသာ တကြည့်လေး ခံယူစမ်းပါ ... မင်းအစ်ကို ခနလည်းရောက်လာဖို့ မစွယ်ပါဘူး”

“တောက် ...”

“မင်း ကိုယ့်ဇနီးမယား ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်သခင် ... အချစ် ကိုအရမ်းချစ်လို့ပါ”

“လူယုတ်မာ ...”

“ချစ်တယ်”

မင်းချမ်းမြေ့က သူမအား စော်ကားဖျက်စီးပြစ်ဖို့အတွက် ကြံစည်နေသည်။ သခင် ရုန်းဖယ်တွန်းကန် အော်ဟစ်ရင်း မောပန်း နှမ်းနယ်လျက် မန္တာကိုယ်အင်အားမဲ့သွား၏။ မင်းချမ်းမြေ့ လူယုတ် မာကောင် ... နှင်အစော်ကားခံရပြီး ငါအသက်ရှင်နေမယ်ထင်ထား ဒက်ဒီကိုလည်း စိတ်နာသည်။

“ဒက်ဒီကြောင့်ပဲ ... ဟိုမိန်းမကြီးကို ဒက်ဒီပတ်သက် ... အထောက်အပံ့တွပေးလို့ သခင်အရွဲ့တိုက်မိတာ ... တကယ်”

လမင်းရင်ခွင်

ဒက်ဒီနောက်ဆုတ်လိုက်ပါလား”

သူမ အော်ဟစ်ပြစ်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ ရဲ့ ယုတ်မာကောက် ကျစ်မှုကိုနာကြင်ခါးသည်း ရွံ့မှန်းစွာခံစားနေရ၏။ သွားပြီ ... သခင် တန်ဖိုးထားရတဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေး ... သခင် သတိလစ်ချင်သလို လိုလောက်ကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်နေရကာ နက်ရှိုင်း လွန်းတဲ့ ချောက်ကြီးထဲထိုးကျသွားရလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အချစ်ကလေး မင်းဘာတတ် နိုင်သေးလဲ ... အခုတော့ ငါ့လက်တွင်းကျရောက်ပြီလေ”

မင်းချမ်းမြေ့ အောင်သေအောင်သားစားပြီး အလွန်မြန်ရှက် စွာ အော်ဟစ်ရယ်မောနေသည်။

ဒေဝီသခင် အရမ်းချစ်စရာ။

တစ်လုံးတစ် လှပချောမောလွန်း၏။

နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးကို အနမ်းရွေ့တာ မဝနိုင်။

မျက်နှာလေးက ဝင်းဝင်းအိအိလေး နာတန်လေးက စင်းနေ သည်။

“အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတယ် ... မင်းချမ်းမြေ့ဘဝမှာ အအောင်မြင်ဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲလေ”

မင်းချမ်းမြေ့ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

တပည့်ကျော်တွေက တာဝန်ကျပွန်စွာ မိဒီယို ရိုက်တာ၏။ မာမီ ထွက်လာသည်။

“သား ... ချမ်းမြေ့ မာမိတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ... လျှောက်စမ်းပါ။ ကိုထင်လင်းဆီက ဖုန်းဆက်တယ် ... သူ့သမီးကို ပြန်ပို့ပေးပါတဲ့”

“မာမိ ဘာပြောလိုက်လဲ”

“မရှိဘူး ... မသိဘူးပေါ့ ... မင်းချမ်းမြေ့လည်း မရှိဘူး ... ပြောလိုက်တယ် ... သားနဲ့သူ့သမီး လိုက်သွားတာ မြင်တဲ့လူရှိတာ တဲ့လေ”

“ပြန်ပို့မှာပါ။ မာမိ ... စထလေးပါ။ အခု သခင်ကအိပ်နေတယ်။ အနားယူပါစေ ...”

“မာမိ စိတ်ပူတယ်”

“ပူစရာမလိုဘူး မာမိ ... သူတို့သားကို ဒုက္ခပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး အလွယ်တကူ လက်ထပ်ပေးမှာပါ”

“ကောင်းတယ် သား ... အပိုင်လုပ်ထား၊ ဒင်းက မာမိနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ငြင်းချင်တယ်လေ ... သက်သက်အချိန်လာဆွဲတယ်”

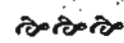
ဒေါ်မေသဲနုလည်း ကိုထင်လင်းကို အပိုင်ချုပ်လိုနေခဲ့သလို မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကိုထင်လင်းနှင့်လက်ထပ်ပြီး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကတော်ကြီးဘဝ ခံယူချင်သည်။

“မာမိ ဘာမှမပူနဲ့ ... မင်းချမ်းမြေ့ပါ ... မကြာခင်

အထာကွမကြီးဆီကို ဖုန်းဆက်မယ် ... ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သွားပြီလို့ ...”

မင်းချမ်းမြေ့ တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း ဦးထင်လင်းထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ဟိန်းဟောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလေသည်။

“တောက်”

ဦးထင်လင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်ပေ။ ပြတ်ပြတ်သားသား ခုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရမယ်။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပဲ မိမိကြောင့်ပါ ... ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ သမီးလေးဘဝ နစ်မွန်းသွားခဲ့ရ၏။ ဓနဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သဖြင့် ဓနဆရာကလာသည်။

“ဓနလည်း နေရာအနှံ့လိုက်ရှာခဲ့တယ် ... ဒက်ဒီ မတွေ့ဘူး။ နှစ်ချမ်းမြေ့နဲ့ပါသွားတယ်လို့သိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်လက်ထဲမှာပဲ ... ဒက်ဒီဆီ ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင်”

ဓန အရမ်းစိတ်ပူနေရသည်။ သခင်ကို ခဏလေးပဲ မျက်နှာထဲဖြူခဲ့မိတာပါ။ ညိုမိသွင်နှင့် တမင်တဲ့ပြစ်မိ၏။ သခင်က သူ့ညီမဖြစ်နေပါပြီ။ ဖြူစင်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးလိုသည်။

“ဒီလူယုတ်မာတွေနဲ့ ထပ်ပြီးမပတ်သက်ချင်တော့ဘူး သား အနန်းပဲတိုင်မယ် ... ဒင်းတို့အိမ်ကိုဝိုင်းမယ် ... အချိန်မရှိတော့ဘူး ... မင်းစိစဉ်ပါ ...”

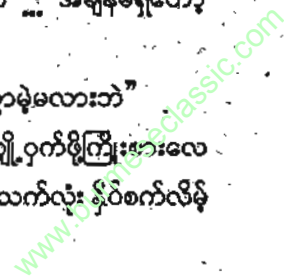
“သခင်အတွက်ရော ဒက်ဒီဂုဏ်သိက္ခာမဲ့မလားဘဲ”
“ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ... လျှို့ဝှက်ဖို့ကြီးအားလေ ... တို့ဘားအမိက အကျပ်ကိုင်လေပဲ ... တစ်သက်လုံး နှိပ်စက်လိမ့်”

အခန်း (၁၄)

“မင်း ... မင်း ငါ့သမီးကို တစ်ခုခုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး ... မင်းချမ်းမြေ့ ငါ့ဆီကလည်း ဘာမှရဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ မင်းလက်ထဲမှာပဲ ငါ့သမီးကို အသေခံပြန် လိုက်မယ်”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုပြစ်လိုက်သဖြင့် မောပန်း ခွမ်းနယ်ကာ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ လူယုတ်မာသားအမိကို လှုံ့လိုက်လျှောဖြည့်စွမ်းမပေးနိုင်တော့။ မင်းချမ်းမြေ့ဆိုတဲ့ထောင်အကြံပက်စက်လွန်းသည်။

“အန်ကယ့်သမီးက ကျွန်တော်လက်ထဲမှာပဲ ... ကျွန်တော် မယားဖြစ်သွားပြီလေ ... အသာတကြည် လက်ထပ်ဖို့ ရှင်ဖြူပေါ့၊ အန်ကယ့်သမီးက အပြစ် လက်ခံပါ ... အန်ကယ့်အရှက်သိက္ခာ အတွက်ရော ဒေဝီသခင်အတွက် စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်”

မယ် ... ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကိုပြန်ခေါ်ထားရမယ်
အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

“ဒက်ဒီအနားယူပါ ... ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့နော် ... ကျွန်တော်
အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်”

“အေး ... အေး ... သွား ... ဒက်ဒီကိုစိတ်မပူနဲ့၊ အရှက်
သိက္ခာမဲ့ရုံမကလို့ မြောင်းထဲပဲရောက်ရောက်ကွာ ... လုပ်ပြစ်”

ဓနအပြင်ထွက်လာပြီး သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့အား အုံနှင့်ကျင်းနှင့်တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်မည်
ဖြစ်၏။ သခင်ကတော့ သူဆက်မတွေးရဲတော့။ သူ့ကိုပဲ မုန်းတီးနေ
ပြီလား။ သူတာဝန်မဲ့လို့ပါ။ သက်ဆိုင်ရာမှာ လူပျောက်တိုင်သည်။

“ဒေဝီသခင်ပါ ... မင်းချမ်းမြေ့က ကျောင်းကနေခေါ်သွား
တာပါ။ အခုသူ့လက်ထဲမှာရှိနေကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောပါတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့နေထိုင်တဲ့ လိပ်စာကို ပေးလိုက်သည်။
သက်ဆိုင်ရာတွေနှင့်အတူတူ မင်းချမ်းမြေ့တို့ခြံ လိုက်သွားတော့
ခြံတံခါးရော တိုက်အဝင်အစရော ဝိတ်ထား၏။ ရှောင်တိမ်းသွားကြ
ပြီထင်တယ်။ ဒေဝီရော ... သူ့ရင်တွေမီးတောက်တွေ ထတောက်
သွားပြီဟုပင် ထင်မိသည်။

“တိုက်ထဲကိုဝင်ကြည့်မယ် ... ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောတာ
တော့ သူတို့တွေထွက်သွားကြတာ မိန်းကလေးမပါဘူးတဲ့ ...
ဒေါ်မေသဲနုတို့သားအမိနဲ့ တခြားသူတွေတဲ့ ...”

“သခင်ကို ကယ်ပေးကြပါ ... အမြန်ဆုံး ကူညီပါဗျာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... မင်းချမ်းမြေ့ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ စောင့်
ကြည့်နေတဲ့တရားခံပါ ... ဒုစရိုက်သမားပဲ။ သွားတတ်လာ တတ်တဲ့
နေရာတွေ ခြေရာခံမိထားပါတယ်”

သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကပြောပြီး ခြံထဲဝင်ကြသည်။
ဆိုက်တံခါးသေခွကိုဖျက်ပြီး တိုက်ကြီးထဲရောက်လာကာ ဓာတ်တိုက်
ဆုံးကို ရှာဖွေကြသည်။

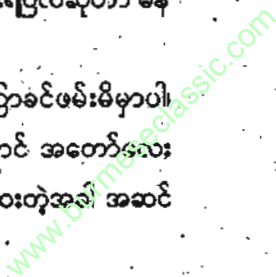
“ဒီမှာ မိန်းကလေးရှိတယ် ... အိပ်ဆေးတွေတိုက်ထားတယ်
ဆင်တယ် ... အိပ်နေတယ်”

“ဟင် ... သခင်ရယ် ... အရင်တစ်ခါကလို အဝတ်အစားမဲ့
တွေ့ရမလားလို့ အဝတ်အစားအပြည့်နှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်အေး
သွားရသည်။

“သခင်ရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ကိုယ့်ကြောင့်ပါ ...
ဇီဝိန်နည်းနည်းလေး သတ်လက်လွတ်ဖြစ်သွားလို့ပါ”

သခင်ကိုပွေ့ချိုပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒီအချိန်
အောက်ဆိုင်ရင် သခင် ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်သွားပြီလဲဆိုတာ ဓန
အတွေးမိလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ စူးရှနာကျင်ရသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... ဒီကောင်တွေကို မကြာခင်ဖမ်းမိမှာပါ။
မိန်းကလေးကိုတော့ စိတ်တွေပြန်မတ်လာအောင် အတော်လေး
အချိန်ရမယ်ထင်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးတဲ့အခါ အဆင်

သင့်ဖြစ်အောင် ကူညီပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သခင်ကိုကားပေါ်တင်ပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့မိသည်။ ဒက်ဒီလည်း အတော်လေး စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေပြီး သမီးကိုကြည့်၍ မျက်ရည်တွေစီးကျနေ၏။ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးအားခေါ်၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရသည်။

“သခင် အိပ်ဆေးမိပြီး အိပ်ပျော်နေတာပါ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ အပျိုစင်ဘဝကို မျက်သီးခံလိုက်ရပုံပါပဲ ... မကြာခင် မှခင်းဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးပါလိမ့်မယ် ...”

သူ့စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲလျက် သခင်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“ဒက်ဒီကြောင့်ပါ ... သမီးကလုံးဝ မေသဲနုကို လက်မခံဘူး အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်တယ် ဒက်ဒီ ကျွန်မိတာပါ ... အကျင့်စရိုက်တွေကို နောက်ကျမှသိပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး ကွာ ... သမီးလေး အရှက်သိကွာအတွက် ဒက်ဒီရှေ့ဆက်တိုးမိနေတယ်”

“သခင် အသက်ရှင်လျက် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ” ဒက်ဒီ ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့တော့ ... ကျန်းမာရေးပဲ ဂရုစိုက်ဖို့ ကျန်တာတွေ ကျန်တော်အားလုံး လုပ်ပါမယ်”

“သားရှိလို့ပေါ့ ... အားကိုးပါတယ် ခနရယ် ... သားပဲ သခင်

တို့စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... ဒက်ဒီအားလုံးလွှဲအပ်ပါမယ်”

“ဒက်ဒီပဲ ကျန်းမာအောင်နေပါနော် ... သခင်အတွက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ဒက်ဒီအနားယူပါ”

ဒက်ဒီကိုတွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲပြန်ပို့လိုက်သည်။ သခင်ကတော့ အိပ်စက်နေဆဲပင် သူ့စိတ်ပူတာက သခင်စိတ်တွေ မမေ့မုန်ဖြစ်သွားမှာပဲဖြစ်၏။ ခနကို မုန်းတီးသွားပြီလားကွာ။

“ခန ကျေးဇူးပြုပြီး သခင်အနားမှာပဲနေစမ်းပါ ... ညှိမိနဲ့ ဓတွနဲ့ ... လုံးဝရည်းစားဖြစ်လို့ မရဘူးနော်”

သခင်စုကားကို ခနလက်မခံခဲ့ပေ။ ညှိမိသွင်နှင့်ချစ်သူအဖြစ် သူ့စိတ်တွေကို သန့်ရှင်းအောင်တည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သခင်က သူ့ညီမဖြစ်နေပြီမို့ ညှိမိနှင့်တွဲခဲ့၏။ သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေကို ဖယ်ထုတ်ရှင်းလင်းထားဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

“သခင်ရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ ကိုယ်ရင်နာလို့ မဆုံးဘူး ...”

သခင်သတိရလာလျှင် ဘယ်လိုပြသနာတွေဖြစ်လာမလဲ။ ဇူးပူးစင်စင်လေး သခင်ဘဝနစ်မြွန်းချေမှုဖြစ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ... ဘယ်လိုအကာအကွယ်တွေ ပေးရမလဲ ပြောပါဦး သခင်ရယ် ...”

အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်ခင်လေးအား သခင်အနားက မသွားဘဲ စောင့်ရှောက်စေသည်။

ပုဂံမြို့တိုင်း

“ဒေါ်ခင်လေး ... သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ပေးပါ ... သခင် သတိရလာရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲမသိဘူး၊ သတိရရခြင်း လာ ခေါ်ပါ”

“စိတ်ချပါ မောင်ခနရယ် ... အဒေါ်လည်း သခင်ကိုချစ်ပါ တယ်၊ စိတ်သဘောထားအရမ်းဖြူစင်ပြည့်ဝရှာတယ်လေ”

“အင်း ... အင်း ...”

“အင်း ...”

“ဟော မောင်ခန ... လှုပ်လာပြီ၊ သခင် သတိရလာပြီထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ခင်လေး ...”

“ဝါး ... အင်း”

သခင် သန်းဝေရင်း ခန္ဓာကိုယ်လေးက လွန်လူးလာသည်။ ဒီယုတ်မာကောင်က အိပ်ဆေးတိုက်ပြီး သခင်ကိုစွန့်မြစ်ထားခဲ့၏။ ကံကောင်းသွားစာက သခင်ကို တိုက်ကြီးထဲမှာရှာတွေ့ လိုက်ခြင်း ပဲဖြစ်သည်။

“သခင် ... သတိရပြီလား”

“အင်း ... အား ကျွတ် ... ကျွတ်”

“သခင် ...”

သခင်ဆိုတဲ့ သူမနာမည်ကိုခေါ်တဲ့အသံ ကြားလိုက်ရသည်။ နေလား ... ဟုတ်တယ် ... ခနအသံပဲ။

လမ်းဆုံခြင်း

“သခင် ... ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လား သခင်ရယ်”

“အင်း ... ကြားတယ် ... နေလား”

“ဟုတ်တယ် နေလေ ...”

“ခန ... ခနရယ် ... သခင်အရမ်းကြောက်တယ် ... သခင်ကို ဖက်ထားပါနော် ... သခင် ကြောက်တယ်”

“သခင်”

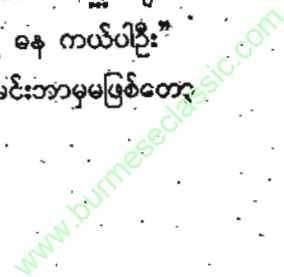
သခင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကနေ ကယောင်ကတမ်းပြောနေ တာကို ခနသိသည်။ သခင်ကို ဖက်ထားဖို့ သူတွန့်နေ၏။ သခင် ကောင်းကောင်း သတိမရသေးပေ။

“ဖက်ထားပေးလိုက်ပါ ခနရယ် ... ဒီကလေးမလေးက မေတ္တာဝတ်နေတာပါ ... အဒေါ်ကိုလည်း သခင်နေမကောင်းတဲ့ အချိန်တွေဆိုရင် အတင်းဖက်ထားခိုင်းတတ်တယ်လေ”

ဒေါ်ခင်လေးကပြောပြီး သခင်အတွက် စားစရာတွေသွား ထုမည်ဆို ထွက်သွားသည်။ သူလည်း စိတ်တွေထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သဖြင့် ပေါက်ကွဲစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“သခင်ကြောက်တယ် ... အရမ်းကြောက်တယ် ... ချောက် ကြီးထဲကိုကျတော့မယ်ထင်တယ် ... အား ... နေ ကယ်ပါဦး”

“သခင် ... သခင် ... သတိထားပါ။ မင်းဘာမှမဖြစ်တော့ ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရောက်နေပါပြီ”

ရှင်ပြန်ဦး

“ကြောက်တယ် ... သခင်ကို ဖက်ထားပါ။ အနားကနေ လုံးဝထွက်မသွားပါနဲ့နော် ခန ...”

“အင်း ... အင်းပါ သခင်ရယ် ...”

သခင်ပြန်၍ အိပ်ခက်သွားသည်။ သူ့ကို အတင်းအကျပ် ပွေ့ဖက်ထားသဖြင့် မဖယ်ရဲရှာပေ။ သခင်ကို အားအင်တွေပေးချင်တယ်။ ကိုယ်မြင်တွေ့စထဲက သခင်အပေါ် မတန်မရာ ချစ်မိသွားခဲ့သည်။

“သခင်နဲ့ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ပတ်သက်ဆက်ဆံရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်လုံးဝ မထင်ထားခဲ့တာပါ။ အိပ်မက်တွေလားကွာ”

သခင်က အသိမဲ့နေသည်။ သူ့ရင်တွေကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသလိုလိုပင်။ ဖက်လည်း မထားရဲဘူး။ လွတ်လည်း မလွတ်ထားရက်ဘူး။ ကိုယ်က သခင်နဲ့မတန်ပါဘူး။ သခင်ကိုဖက်ထားပြီး သူလည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ကယ်ကြပါဦး ... ကျွန်မဘဝပျက်ရပါပြီ ... ကယ်ကြပါ ...”

“ဟင်”

သခင်က အသံကုန်အော်ဟစ်ပြီး အတင်းကုန်းရှန်းဖယ်ရှားနေ၍ နေတင်းကျပ်စွာပြန်၍ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။

“သခင် ... သတိထားပါ။ ကိုယ်လေ ခန ...”

“ဟင် ... ခနလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဘာမှကြောက်မနေနဲ့တော့နော် ... အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်လား”

သခင် ပြန်၍ဖက်ထားမိသည်။ ခနပဲ ... သေချာတယ်။ ခနကို တွေ့လိုက်မှ သူမစိတ်တွေ လုံခြုံအေးချမ်းသွားရသလိုပင်။

“ခန ... လာကယ်တာလား၊ သခင်ကိုလာကယ်တာလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... အခု သခင်အိမ်ပြန်ရောက်နေတာပါ။ မင်းချမ်းမြေ့တို့ကို ရဲတွေလိုက်ဖမ်းနေကြပြီ”

“ခနရယ် ... သခင်လေသခင် ... ဘဝပျက်ပါပြီ၊ လူယုတ်မာစင်းချမ်းမြေ့ပေါ့ ... သခင်ဘဝကို ဖျက်ဆီးပြစ်လိုက်ပါပြီ”

“သခင်ရယ် ...”

သခင်ဖျက်ဝန်းတွေထဲကနေ ဖျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်းကျလာသည်။ ခနကို ဖက်တွယ်ထားမိ၏။ တသိမ့်သိမ့် ရိုက်ငိုမိနေသည်။

“ခနကိုပြောသားပဲ ... သခင်အနားမှာနေပါလို့ ဘာဖြစ်လို့ ညှိမိဆီသွားရတာလဲ”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ မထင်မိလို့ပါ သခင်ရယ် ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခနာက်ထပ် သခင်အနားကနေ လာမိမှသွား”

ရှင်မြတ်နိုး

တော့ပါဘူးကွာ”

ကိုယ်က သခင်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး မချစ်မိအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ ညှိမိနဲ့တွဲရတာပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းပဲရှိရှိ သခင်ကို စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ လေ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သခင် ရှိက်ကြီးတင် ငိုကျွေးနေလေသည်။

“အဟင့် ... အဟင့် ... ဟင့် ...”

“အဟင့် ...”

“သခင် အရမ်းရှက်တယ်၊ အမှုကိုဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ခနရယ် ... သခင် သေပြစ်ချင်တယ် ... ခနရော သခင်ကိုအထင်သေးနေပြီလား”

“ဘာဖြစ်လို့ အထင်သေးရမှာလဲသခင် ... ဘာမှမတွေးနဲ့ တော့နော် ... ခန ရှိပါတယ်ကွာ၊ သခင်အနားမှာ စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

“သခင် ကြောက်တယ် ... လူ့လောကကြီးထဲမှာတောင် မနေချင်တော့ဘူး ... သခင်အနားမှာ နေပေးပါနော်”

“ညီမလေးရယ် ... မကြောက်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ... စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

ခနက သခင်အား ညီမလေးတစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံတော့မယ်ဆိုတာ သခင်သိလိုက်သည်။ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ် ခနရယ် ... ထာဝရပိုင်ဆိုင်ထားချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ သခင်

နလုံးသားထဲမှာ ရှိနေပါတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့လည်း သခင် မတောင်းဆိုရဲပါဘူး။ တောင်းဆိုခွင့်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ မင်းချမ်းမြေ့ လူယုတ်မာကြောင့် သခင်အပျိုစင်ဘဝလေး ပျက်စီးသွားရပါပြီ။ သခင် ခန္ဓာကိုယ် မသန့်ရှင်းတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ရွံမိတယ်။ စက်ဆုတ်မိနေတယ်။ သခင်ကြေကွဲစွာ ငိုပြစ်မိသည်။

၀ ၀ ၀

အခန်း (၁၅)

“သမီး သခင် ...”

“ဟင် ... ဒက်ဒီ ... ထွက်သွားပေးပါ။ သခင်အနားမလာပါနဲ့ ... ဒက်ဒီကြောင့် ဟိုမိန်းမကြီးကို ဒက်ဒီပတ်သက်ခဲ့လို့လေ ... ဘာသမီးလဲ သခင်မှာ အဖေ မရှိဘူး ...”

သခင် ရူးသွပ်စွာ အော်ဟစ်မိနေသည်။ ဒက်ဒီကို မုန်းတယ်။ သခင်ကို တန်ဖိုးမထားဘဲ စွန့်ပြစ်ထားတဲ့အဖေ။ သခင်ကို သက်ဆိုင်ရာတွေကခေါ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ သခင်ရှက်လေပဲ။ သေပြစ်ချင်သည်။ ဇနီးမရှိပေးလို့ပေါ့။

“သခင် သတိထားပါ ... ဒက်ဒီ ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး သခင်အတွက် ဒက်ဒီဘယ်လောက်အထိ ပူပင်သောကရောက်ခဲ့လဲ”

“မသိဘူး ... ဘာမှမသိဘူး။ ဟိုမိန်းမယုတ်မကြီးကို မတွဲဘဲ”

နဲ့လို့ သခင်တားခဲ့တာပဲ ... ဒက်ဒီ လုံးဝလက်မခံဘူး ... သခင်ထက်တောင် အရေးပေးပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ထောက်ပံ့ကူညီစာယ် ... သခင်ခံစားချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ ထောက်ထားခဲ့ညှာတာ မရှိခဲ့ဘူး ... ဒက်ဒီကို မုန်းတယ်”

ခန ပြောင်းဖူးပြောဆိုပေမယ့် သခင်က လက်မခံပေ။ စိတ်တွေ ကယောင်ခြောက်ခြားနှင့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေသည်။

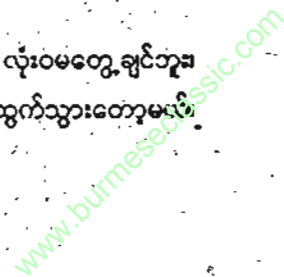
“ထားလိုက်ပါသားရယ် ... နေပါစေ၊ ဒက်ဒီအပြစ်တွေလည်း ဝါပါတယ်။ မေသဲနုကြောင့် သမီးလေးကိုတောင် ဥပေက္ခာပြုထားခဲ့မိသွားတယ်။ သမီးလေးသဘောပါပဲ ... ဒက်ဒီ သွားပါမယ်”

“နောက်တစ်ခါ သမီးဆီကို လုံးဝမလာပါနဲ့ဒက်ဒီ ... ဟိုမိန်းမကြီးက ကြံရာပါလေ ... မကြာခင် ထောင်ထဲရောက်တော့မယ်။ သွားပြီးဖေးမစောင့်ရှောက်ပါဦး”

သခင် ရူးသွပ်နေပြီ။ ဒက်ဒီကိုလည်း မုန်းမိသည်။ ဒေါ်မေသဲ၊ နတ်မုန်းလို့ သူ့သားနှင့်သခင် အရွဲတိုက်ပြီး တွဲမိခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီကြောင့်ပဲ ... ဒက်ဒီထွက်သွား၏။ သခင် မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထားပြီး ဒက်ဒီမရှိမှ ပြန်ဖွင့်သည်။

“သခင်”

“ဒက်ဒီကို မုန်းတယ် ခန ... သခင် လုံးဝမတွေ့ချင်ဘူး။ အမှုပြီးသွားရင် သခင်နိုင်ငံခြားကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတော့မယ်။ ဒက်ဒီနဲ့အဝေးဆုံးမှာပဲ နေချင်တယ်”

“ဒက်ဒီကျွန်းမာရောက အရမ်းဆိုးဝါးနေပြီသခင် ... စိတ်ကို ထိန်းပါ။ ဒေါ်မေသီရီကို ဒက်ဒီက မပတ်သက်ချင်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ နှိမ်းခြောက်အကွက်ဆင်တာ ခံနေရတယ်လေ ... ဒါကြောင့်လည်း သခင်ရှေ့ရော့အတွက် စောင့်ရှောက်ဖို့ ကိုယ့်ကို သားအဖြစ်မွေးစား ခဲ့တာပဲ”

“သခင် အရမ်းကိုနာကျင်ရပါတယ် ... အားလည်းငယ်တယ်။ ဒက်ဒီရဲ့ဥပေက္ခာပြု စွန့်ပြစ်ခဲ့မှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သခင်ခံစားခဲ့ရ တာပါ ... မာဒီကို မချစ်ဘဲယူလိုက်ရပြီး ဒက်ဒီအချစ်ဆုံးက ငယ် ရည်စားမေသီရီတဲ့လေ ...”

ပြောရင်း သခင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှ မျက်ရည်တွေလိမ့်ဆင်း ကျလာပြန်သည်။ ခန ဖွေဖက်နမ်းရှိုက်လျှက် သခင်မျက်နှာပြင် လေးပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးချင်မိနေသည်။ မသင့်တော် တဲ့ဟု ထင်မိ၏။ သခင်က သူ့ညီမလေးပါ။ အချစ်ဆိုတာတွေကို သူ့နဲ့လုံးသားထဲကနေ ဖယ်ရှားပြစ်လိုသည်။

“သခင် ကျောင်းလည်းမတက်ချင်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့ဘူး ... ခနပဲ သခင်အနားမှာ နေပေးပါ”

“စိတ်ချစမ်းပါ သခင်ရယ် ... ညီမလေးအနားမှာ အစ်ကိုရှိ နေမှာပါ အားမငယ်နဲ့နော် ...”

ဘာအစ်ကိုလဲ။ သခင် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ခနကိုချစ်တယ်။

အရမ်းချစ်တယ်။ သခင်ခန္ဓာကိုယ်က မသန့်ရှင်းတော့ဘူး ခနရယ်။ ဘယ်လိုဘဝကိုရပ်တည်ရမှာလဲဟင်။ ခနက ကျောင်းတက်သည်။ သခင် စိတ်မချ။ ညိုမိသွင်နှင့်တွဲနေကြပြီလားဟု တွေးမိတိုင်း နာကျင်ရ၏။ သခင် သေပါရစေ။ ခနက သခင်အား ချောမော့နှစ် သိမ့်၍ အလုပ်သမား ဒေါ်ခင်လေးဆီ သေသေချာချာအပ်၍ တျောင်းသွားသည်။

“ဒေါ်ခင်လေး ... စိတ်ချပါရစေဗျာ ... သခင်အနားမှာနေ ပေးပါ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ”

“စိတ်ချပါ မောင်ခနရယ် ... သွားစရာရှိတာသွားပါ။ သခင် လေးက အဒေါ်လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ ... အဒေါ် စောင့် ရှောက်ရမယ်လေ”

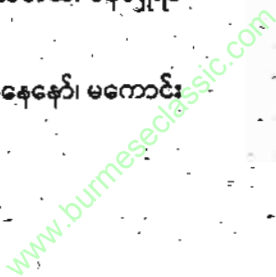
“သခင်”

“ဟင်”

“တိုက်ထဲကနေ အပြင်မထွက်နဲ့နော် ... ဟိုကောင်က မမိ သေးဘူး ... အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“အမြန်ပြန်လာခဲ့ပါ ခန ... သခင်အားငယ်တယ်၊ ခနမရှိရင် သခင် မနေတတ်ဘူး”

“အစ်ကိုပြန်လာမှာပါ ... သခင်အနားယူနေနော်၊ မကောင်း ထာတွေ လုံးဝမတွေ့နဲ့ ...”

စုတ်မြတ်နိုး

“အင်း”

သခင်ကို ပွေ့ဖက်နမ်းလျက် နှုတ်ဆက်ချင်သည်။ မဖြစ်ဘူး သခင်က သူ့ညီမတစ်ယောက်ပဲ။ ဓန အပြင်ထွက်လာခဲ့၏။ ဒက်ဒီ ဆီသွားသည်။

“ဒက်ဒီ ... နေမကောင်းဘူးလား။ ဆေးရောသောက်ပြီး ငါ့လား”

“သောက်ပြီးပါပြီ သားရယ် ... စိတ်မပူပါနဲ့၊ သမီးကိုလည်း ဒက်ဒီ အပြစ်မတင်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒက်ဒီကြောင့်ပါ ...”

“အဟွတ် ... ဟွတ် ...”

“အဟွတ်”

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ကျောက အရမ်းအောင့်သည်။ လှုပ်ရှားလိုက်တိုင်း မောဝန် နေ၏။ မိမိမှာ အချိန်မရှိတော့တာ မိမိသိနေသည်။

“သမီးရော”

“လောလောဆယ်တော့ သခင်ကိုနားလည်ပေးပါ ဒက်ဒီ အရမ်းစိတ်ခြောက်ခြားနေတယ်။ အရှက်ကြီးတဲ့ မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

“သား စောင့်ရှောက်ပါ ... သမီးလေးအနားမှာ နေပေးအိ အန္တရာယ်က မအေးသေးဘူး”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ”

လမင်းရင်ခွင်

“သား”

“ဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သမီးနဲ့သားကို လက်ထပ်စေချင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဒက်ဒီဆန္ဒပါ သားနဲ့လက်ထပ်မယ့် ဓနီးအဖြစ်အပ်ထားခဲ့ ချင်တယ် ... ဒါပေမဲ့လေ အခုတော့ ...”

“အဟွတ် ... အဟွတ်”

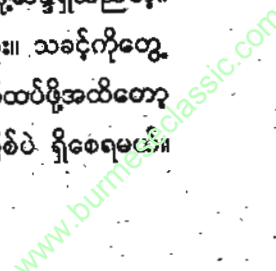
“ဟွတ် ...”

“အဟွတ် ...”

“ဒက်ဒီ နားလိုက်ပါတော့၊ သခင်အတွက် လုံးဝမပူပါနဲ့ ... ထွန်တော့မှာ သခင်နဲ့လက်ထပ်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပေးသွားပါမယ်”

“လိမ္မာလိုက်တာ ... ဒက်ဒီစိတ်ချပါတယ်၊ ယုံကြည်ပါတယ် ထွယ်”

ဒက်ဒီအခန်းထဲကနေ ထွက်လာတော့ ဓနစိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရသည်။ သခင်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆန္ဒရှိသည်တဲ့။ ဘာအဆင့်မှမရှိတဲ့ကောင်ပါ။ သခင်နဲ့မတန်ပါဘူး။ သခင်ကိုတွေ့ ဆွေချင်းပဲ နေစွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့မိတာပါ။ လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ သုံးဝမဖြစ်နိုင်ပေ။ ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ရှိစေရမယ်။ ဆရာဝန်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှင်မြတ်နိုး

“ခန”

“ဟင် ... ညိုမိ”

“သခင်သတင်းတွေက အရမ်းပျံ့နေတယ် ... ညိုမိ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီလူယုတ်မာကောင်ကို မမိသေးဘူးလားဟင် ... သခင်ကိုတွေ့ချင်တယ် ... အားပေးချင်လို့ပါ”

“လောလောဆယ်တော့ သခင်စိတ်ဒဏ်ရာတွေရနေတယ် အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ ... ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့နိုင်သေးဘူးထင်တယ် ကိုယ်ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”

“အင်း”

သခင်သတင်းတွေက စာစောင်တွေထဲမှာပါ ရေးသားဖော်ပြနေကြ၍ ပျံ့နှံ့နေသည်။ သခင်ကို သနားနေမိ၏။ မာန်မာနတွေနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝစွာ အလှသရဖူဆောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ညိုမိသွင်နှင့်ခန ချစ်သူတွေအဖြစ်လက်တွဲဖို့ ခန ဆုံးဖြတ်ခက်ခဲနေလေသည်။

“ခနရှိနေပေလို့ပေါ့နော် ... သခင်ဒက်ဒီလည်း နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ... ညိုမိ ဘာကူညီရမလဲဟင်၊ အားမနာနဲ့နော် ခန”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညိုမိရယ် ... လောလောဆယ်တော့ မလိုအပ်သေးပါဘူး ... ကိုယ်ပြောပါ့မယ်”

သခင်နှင့်ကင်းရှင်းစေဖို့ ခနဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

လမင်းရင်ခွင်

ဒက်ဒီက လက်ထပ်စေလိုသည်တဲ့။ သခင်က သူ့ကိုအထင်ကြီးမှာမဟုတ်။ သူ့စိတ်တွေကို ချိုးနှိမ်ရမယ်။ ညိုမိနှင့်တွဲလျက် စာသင်ခန်းတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ “သခင်ကို သတိရလိုက်တာ ... ညိုမိနဲ့က သွားအတူလာ

အတူနေခဲ့ကြတာပါ”

သူ စာသင်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ညိုမိနှင့်စကားမပြောချင်တော့။ သခင်အတွက် နာကျင်နေရ၏။ ခနလည်း သတိရသည်။

“သခင်အကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းဘူး ခန ... တို့ချို လိုက်ကယ်ရမှာ”

ကိုချို မြင်လျက်သားနှင့်သခင်ကိုကြိတ်ပြီး ချစ်သူနေဖြစ်သည်။

“သခင်ကို တွေ့ချင်တယ် ခနရာ ... အားပေးချင်တယ်။ ဇင်းက ညိုမိနဲ့အတွဲဖြစ်နေပြီ ... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်လေ သခင်တို့ကြိတ်ပြီး ကိုယ်ချစ်နေမိတာပါ”

“ဘာ”

သူ့အသံက အထိတ်တလန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်

ရှင်မြတ်နိုး

ကျယ်လောင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ယောက်ဖရ ... ညီမကိုထိလို့လား”

“တောင်းပန်ပါတယ် ကိုချိုရာ ... အခုချိန်မှာ သခင်အရမ်း နာကျင်မွန်းကျပ်နေတယ် ... ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့ဘူး ... ဒက်ဒီကိုတောင် မောင်းထုတ်နေတယ်”

“ဒါကြောင့် အားပေးချင်တာပါ ခန ... အရမ်းမာနကြီးတဲ့ ပင်မြင့်စံ သခင်ကိုလန့်ပြီး ကိုယ့်အချစ်တွေကို ဖွင့်ဟမပြောခဲ့တာ ပါ”

ကိုချိုစကားတွေကို သူနားမထောင်လိုပေ။ စိတ်တွေက ပေါက်ကွဲချင်လာသည်။

“လောလောဆယ်တော့ သခင်နဲ့တွေ့လို့မဖြစ်သေးဘူးထင် တယ် ကိုချို ... စိတ်တွေပုံမှန်မဟုတ်သေးဘူး၊ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုချိုရယ်နော် ...”

“ညိုမိသွင်ကိုရော တွေ့ခွင့်ရလား”

“ဘယ်သူမှ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့လေ”

“ခနရာ ... မင်းနဲ့ညိုမိရော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရောက်နေပြီလဲ ...”

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ကိုချို ... အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေ ရှိတယ် ဒက်ဒီကလည်း နေမကောင်းဘူးလေ ...”

လမင်းရင်ခွင်

“သခင်ကိုတော့ တွေ့ချင်တယ် ... ကိုယ်ကြိုက်ပြီးချစ်နေ တာ ကြာပြီလေ ... မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ချစ်သူထင်နေလို့ ... ဒီကောင် တွာ အသေသတ်ချင်တယ်”

“တော်ပါတော့ ကိုချိုရာ ...”

သူအတန်းတွေကို အပြည့်မတက်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ သခင်ကိုစိတ်မချပေ။ နွမ်းနယ်ညှိုးရော်လျှက် အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေခွေ လေးအိပ်နေ၏။ ခန အနားရောက်သွားသည်။

“သခင်”

“ဟင် ခန ... ပြန်လာပြီလား”

“အင်း”

“စောစောက စစ်ဆေးရေးတွေလာသေးတယ်၊ ဟိုလူယုတ် မာကို မမိသေးဘူးတဲ့ ... သခင်ကြောက်တယ်”

“ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး သခင်ရယ် ... ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိမွေးစမ်းပါကွာ”

“ဟင့်အင်း ... သခင်အနားမှာ ခနနေပေးပါ ... နင် ... နင်က နင့်ချစ်သူနဲ့ သွားချိန်းတွေ့နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင် ... ကိုယ်နဲ့ညိုမိတို့က ချစ်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေပါ ... စိတ်ထဲဘာမှမထားပါနဲ့”

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား ခန ...”

“အင်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“ဒါဆို ကတိပေး ...”

“ပြော ...”

“ညိုစိသွင့်ကို မချစ်ပါဘူးလို့ ...”

ထိုကတိကို ခန မပေးလိုပေ။ သူ့စိတ်တွေ သန့်ရှင်းနေစေချင်သည်။

သခင်အပေါ် ညိုမလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံသွားနိုင်ရန် ကြားခံညိုစိရှိမှ ဖြစ်မည်ထင်မိ၏။

ချစ်တာ မချစ်တာကို ကတိမပေးလို။

ဒါပေမဲ့ သခင်စိတ်တွေ အားငယ်သွားမှာတော့ စိတ်ပူမိသည်။

“ပေးလေ ... ညိုစိနဲ့ချစ်သူတွေ မဖြစ်ပါဘူးလို့ သခင်ဘေးမှာပဲနေပေးပါမယ်လို့ ...”

“သခင်”

“ကတိပေးလေ ... အဲဒီကတိကို ဘာဖြစ်လို့မပေးနိုင်ရတာလဲ ... နင်က ညိုစိကိုချစ်နေတာ မဟုတ်လား ... သခင် တောင်းပန်ပါတယ် ... ညိုစိကိုမချစ်ပါနဲ့ ... ပေးပါ ကတိ ...”

သခင်မျက်ဝန်းတွေက ညိုငယ်ဖျော့တော့စွာဖြင့် ခနကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခနအတွက် အခက်တွေ့ရ၏။

သခင်ကို သူ့ ညိုမတစ်ယောက်အဖြစ်သာ ခန ဆက်ဆံရမည်

ဖြစ်သည်။

လမင်းရင်ခွင်

“သခင် သိပါပြီ ... ခနမှာ ချစ်သူရှိနေပါတယ် ... ညိုစိ မဟုတ်လား ပြောလေ ... မလိပ်နဲ့ ...”

သခင်စိတ်တွေ မူမမှန်တော့ပေ သူ့စိတ်ပူပန်ရသည်။

မင်းချမ်းမြေ့ကိုလည်း မင်းမမိသေး၍ သခင်လုံခြုံရေး စိတ်မချရသေးပေ။

သခင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းလေးက စုထော်နေသည်။

“သခင် သိပါတယ်လေ ... သခင်ဘဝက ဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုမှ မရှိတော့တာပဲ ... နင်က ရွံနေပြီ မဟုတ်လား ခန ...”

“မဟုတ်ပါဘူး သခင်ရယ် ... မင်းဘယ်လိုဘဝမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ညိုမလေးပါပဲကွာ ...”

ဘာညိုမလေးလဲ မုန်းလိုက်တာ။

သခင်အစ်ကိုနေရာကပဲ နေချင်တာလား။

ခနကို သခင်အရင်က အထင်သေးခဲ့မိတာ နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

သခင်က ခနကိုချစ်သူအဖြစ် ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့လေ ...

သခင်က အပျိုစင်မလေး မဟုတ်။

မာနတွေအားလုံး လူယုတ်မာ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့ နှိက်ချိုး

ရှင်မြတ်နိုး

ဖျက်စီးခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“အား ... ကြောက်တယ် ... အရမ်းကြောက်တာပဲ၊ သေပစ်ချင်တယ် ... အား ...”

သခင် ဆက်ပြီးမတွေးရဲတော့ပဲ နားနှစ်ဖက်အား လက်ဝါးလေးနှင့်အုပ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြစ်မိသည်။

အခန်း (၁၆)

“သခင် သတိထားပါ ... မင်းစိတ်တွေကို အိဒီလိုပေါက်ကွဲပြစ်လိုက်လို့ မရဘူးလေ ... တင်းထားပါ ...”

“အဟင့် ... ဟင့် ... အဟင့် ... သခင်အနားမှာ ဘယ်သူမှ နေစရာမလိုတော့ဘူး ... ထွက်သွားတော့ ... နင့်ကိုလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

ဓနက သခင်အနားပင် ကပ်ရမှာကိုတွန့်နေသည်။ ဘာတူညီမလဲ။ နင်က သခင်ကို ရွံရှာစက်ဆုတ်နေလို့ မဟုတ်လား ဓန။

“ကိုယ်ထွက်သွားပါ့မယ် သခင် ... ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်ကိုမင်းထိန်းပါ။ သခင်ကို အမြဲတမ်း ဓနစောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါ ... အမှုပြီးသွားရင် ကိုယ်တို့မိသားစု နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားကြမယ်လေ စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ပါကွာနော် ...”

“မသိဘူး ... ဘာမှလာမပြောနေနဲ့တော့ ... ဓနလည်း အလကားပဲ ... ဒက်ဒီကိုလည်းမုန်းတယ်၊ နင့်ကိုလည်းမုန်းတယ်”

ထွက်သွား ... ”

“သခင် အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ် ဒက်ဒီလည်း နေမကောင်းဘူး ... သမီးအတွက် ဒက်ဒီနဲ့လုံးသားတွေ မီးတောက်လောင်ကျွမ်းနေပါတယ် ... အစ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ် စိတ်ကိုထိန်းပါ ... ”

“ခန”

“ဟင်”

“သခင်ကို ဖက်ထားပေးပါလား ... အရမ်းအားငယ်တယ်၊ ကြောက်နေလို့ပါနော် ... ဖက်ထားပေးပါလား။”

သခင်ခန္ဓာကိုယ်လေးအား သိုင်းဖက်ထားပြီး ခနစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲလွင့်ထွက်မသွားစေရန် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သူနမ်းပြစ်ချင်မိ၏။ သခင်နှင့်တွေ့ဆုံစဉ်ကပင် ရူးသွပ်စွာ ချစ်ခင်နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့ရသူ ဒေဝီသခင် ဖြစ်နေသည်။

“ခန”

“ဟင်”

“သခင်ကို တစ်ယောက်ထဲပြင်မထားပါနဲ့နော် ... ခနထားခဲ့လို့ သခင်လူယုတ်မာလက်ထဲ ရောက်ရတာပါ”

“သခင်ရယ် ... ”

သခင်ကို အနမ်းမိုးတွေ ဒလကြမ်းရွာချပေးစမ်းပါ ခန။ ဘာဖြစ်လို့များ တုန့်နှေးနေရတာလဲဟင်။ ညိုမိကြောင့်လား ...

သခင်က အပျိုစင် မဟုတ်တော့လို့လား ... သခင် ငိုပြစ်ချင်သည်။

“အားမငယ်နဲ့နော် သခင် ... အစ်ကိုတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးပုံတယ် ... စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ပါ”

“သခင် မတွေးချင်ဘူး၊ တွေးမိရင် သခင်ရူးမတတ် အော်ဟစ် ဖြစ်ချင်တယ် ... သခင်အနားကနေ ထွက်မသွားပါနဲ့ခနရယ်”

ခန ခန္ဓာကိုယ်အား သခင်တင်းကျပ်စွာ တုန့်ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။ ညိုမိရေ ရှင့်ဆီကနေ သခင်လူယုတ်ရမှာပဲ။ ညိုမိက အမဲစက်လေးတစ်စက်လေးမှ မစွန်းထင်းရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ခနကို သခင်ချစ်မိသွားပါပြီ။ အရမ်းချစ်လို့ မစွန့်လွှတ်နိုင်တော့လို့ပါ။ ခနက သူမလက်လေးကို မသိမသာ ဖယ်ရှားနေလေသည်။

“ဒက်ဒီဆီ သွားဦးမယ် ... အစ်ကိုဆေးခန်းပို့ရဦးမယ် သခင်”

“ဒက်ဒီက သခင်ထက်တောင် အရေးကြီးနေလို့လား ခန”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သခင်ရယ် ... ဒက်ဒီ နေမကောင်းဘူးလေ”

“သွားပါ ... သခင်ကအရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒက်ဒီပဲအရေးကြီးပါတယ် ... သခင်ဘဝကတော့ အဖတ်ဆယ်လို့တောင် မရတော့ပါဘူး ခနရယ် ... ”

“အဟင် ... အဟင် ... ဟင် ... ”

သခင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သခင်စိတ်တွေက ဂယောက်

ဂယက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်သေးပေ။ ဒက်ဒီကို မုန်းနေသည်။ ဓနကိုတော့ သူမချစ်နေပြီဟု တွေးမိပေမယ့် ဓန မပျော်ရွှင်နိုင်ခဲ့။ သခင်ကို ချစ်သူအဖြစ် ဓန ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနှင့်မှ ပတ်သက် ဆက်ဆံမှု မပြုလိုပေ။ ဓနချစ်နေဆဲပင်။ အပျိုစင် မဟုတ်တော့လို့ မဟုတ်ပါဘူးသခင်။ မွေးစားသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဓန ထိန်း သိမ်းထားရမယ့် ကျင့်ဝတ်တစ်ခုကြောင့်ပါကွာ။ သခင်အား ချော မော့နှစ်သိမ့်ထားခဲ့ပြီး ဒက်ဒီဆီရောက်လာသည်။

“ဒက်ဒီ ... ဆေးခန်းပြုရမယ်လေ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

ဒက်ဒီကိုကြည့်ရတာလည်း အားမရပေ။ ဒေါ်မေသဲနုကြောင့် အရှက်တွေကွဲကာ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ကျဆင်းနေရသည်။ စီးပွားနေ ကိုလည်း ဓနနှင့်လွဲအပ်ဖို့ စိစဉ်နေ၏။ အိပ်နေရာကနေ ထသည်။

“ဒက်ဒီ ဆေးခန်းတောင် မသွားချင်တော့ဘူး သားရယ် ...

သေပါရစေ ... သခင်ပြောတာတွေ မှန်ပါတယ် ... ဒက်ဒီကြောင့် မေသဲနုကို တော်တော်လေးစွဲလမ်းနှစ်သက်ပြီး သမီးကို စိတ် သောကရောက်စေခဲ့တယ် ဓနရယ် ... အခု သမီးဘဝကိုပါ အဖူ ဆီးခံလိုက်ရတဲ့ အထိပဲ ...”

ဦးထင်လင်း မဖြေနိုင်ခဲ့။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးသောက်

တိုက်အသွင်းခံရသလို ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေသည်။

“အန်ကယ်က သေလူပါ ... ဒါပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ချစ်ခြင်း

အတ္တာတွေပြန်ရတဲ့အထိ အသက်ရှင်ချင်သေးတယ်သား”

“စိတ်တွေကို လျှော့ချမပြစ်လိုက်ပါနဲ့ဒက်ဒီ ... တင်းထားပါ ... သခင်လည်း စိတ်မပြိမ်သက်သေးဘူး၊ နားလည်ပေးပါ”

“သားရှိနေလို့ပေါ့ ... ဒက်ဒီတို့သားအဖရဲ့ဘဝက မတွေးရဲ အောင်ပါပဲကွာ ... တွေးတောင် မတွေးရဲတော့ဘူး”

“ထပါ ဒက်ဒီ ... ဆေးခန်းပြုရမယ်၊ ဒက်ဒီကိုကြည့်ရတာ အားမရလိုက်တာ”

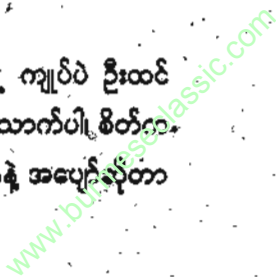
“အမလေး ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... သေပြစ်လိုက်တာမှ အောင်းဦးမယ် သားရယ်”

“စိတ်လျှော့တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့ဒက်ဒီ ... ဘဝဆိုတာ လိုပဲလေ ... ဓနတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့သားပဲကွယ်”

ဓနအား မိမိလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်နေ သည်။ ဓနကို ယုံမိ၏။ သမီးလေးနှင့်လက်ထပ်ပေးချင်သည်။ ဆေး နန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးက စစ်ဆေးပြီး စိတ်တွေကိုတည်ငြိမ် စေရန် ထိန်းချုပ်ဖို့ သတိပေး၏။ မိမိ သိပါတယ်။ အခြေအနေက ဖြည့်ဖြည့် ဆုတ်ယုတ်လာသည်။

“နောက်တစ်ခါ ဆေးခန်းကိုမလာပါနဲ့ ... ကျုပ်ပဲ ဦးထင် ... သိလာမယ် ... ပေးထားတဲ့ ဆေးတွေသာသောက်ပါ၊ စိတ်က ... တစ်ပထင်တယ် ... ကိုထင်လင်း ခင်ဗျားအနေနဲ့ အပျော်လို့တာ

မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာသိပေမယ့် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့တော့ သတ္တိမွေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက မိမိတို့မိသားစုဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေ၍ အကြောင်းစုံသိနေသည်။ မိမိစိတ်တွေကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူး သေချင်သည်။ မင်းချမ်းမြေ့ကြောင့် မိမိဘဝလည်း မြောင်းထဲထိုး ဆင်းကျသွားရပြီဖြစ်၏။ ဒီကောင်ကို မမိသေးသ၍ သမီးအတွက် လည်း စိတ်ပူပင်မိသည်။

“သားရယ် ... ဒက်ဒီ အရမ်းမောလာတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်ကိုတင်းခိုင်းပေမယ့် ဒက်ဒီ မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“တာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ ... အဆိုးဆုံးကိုတောင် ဒက်ဒီသိ ထားတာပဲ အိမ်ပြန်ရအောင် ...”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိပ်ရာထဲဇာနီးဝင်ပြီး အနားယူနေရ သည်။ မောလိုက်တာ ... ကျောထဲမှလည်း စူးရှနာကျင်အောင် သက်နေ၏။ အဖျားတွေလည်း ရှိနေသလိုပင် မိမိ သိသည်။

- “ခန”
- “ပြောပါ ဒက်ဒီ ...”
- “သမီးနဲ့လက်ထပ်ပါ”
- “ဗျာ”
- “ဒက်ဒီ မသေခင် သမီးနဲ့လက်ထပ်ပေးခဲ့ချင်တယ်”
- “မဖြစ်ပါဘူး ဒက်ဒီ ... သခင်က ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ

သခင်အတွက် မပူပါနဲ့ ... ကျွန်တော် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို စောင့် ဆောင်ပေးနေမှာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ခန ... လောကကြီးထဲမှာ ဒက်ဒီ အထုံကြည်ဆုံးက သားပါပဲ ... ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပဲပြောပြော ကုန်မခိုက်ပါနဲ့ သားလက်ထဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပ်ထားခဲ့ချင်တယ်။ ဒက်ဒီ စိတ်ချနိုင်မယ် ... လက်ထပ်ပါ ...”

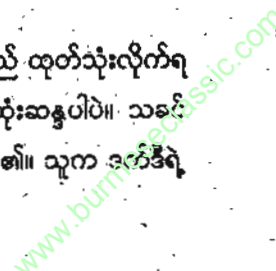
“သခင်က ကျွန်တော်နဲ့လုံးဝ မတန်ပါဘူး ဒက်ဒီ ... စိတ်မပူ အဖို့ သခင်ကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ ... ဒက်ဒီ ချစ်မိန်းတွေလည်း ကျွန်တော်ခဏပဲ ကိုင်ထားမှာပါ။ သခင်ဘဝ အဖူးရေး စိတ်ချရတဲ့အထိပဲလေ ...”

“ဒက်ဒီကတော့ သားနဲ့သမီးကို လက်ထပ်ပေးပြီး ဒက်ဒီလူ့ ဆယ်ဝကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ရင် သားတို့နိုင်ငံခြားမှာပဲ အခြေချ နေထိုင်စေချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ် ဒက်ဒီ ... သခင်လည်း သိပါ သလဲ ... ညိုမိသွင်ပါ ...”

“ဟုတ်လား”

ခနလည်း မတတ်နိုင်တော့။ ညိုမိနာမည် ထုတ်သုံးလိုက်ရ သည်။ သခင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခနရဲ့အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒပါပဲ။ သခင် သိသလိုဘဝမျိုးပဲရောက်ရောက် သူချစ်မြတ်နိုး၏။ သူက ဒက်ဒီရဲ့

မွေးစားသားပါ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေဖြင့် သန့်ရှင်းစွာသခင်ကို စောင့်ရှောက်လိုသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ... အင်းလေ သမီးကို သားလက်ထဲ အပ်ထားခဲ့ပြီးပြီပဲ ... စိတ်ချပါတယ်လေ ... သားမင်္ဂလာပွဲအတွက် ဒက်ဒီတာဝန်ယူမယ်နော် ... အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်စေရမယ်”

“ကျောင်းပြီးမှပါ ဒက်ဒီ ... တစ်နေ့နေ့တော့ ညိုမိနဲ့ဒက်ဒီ ကို မိတ်ဆက်ပေးပါမယ် ... အမှုကိစ္စရှိနေသေးလို့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ ခေါင်းထဲထည့်မထားပါနဲ့ဦး”

ဓနစိတ်ကို ရှင်းထားမှဖြစ်မည်။ ညိုမိနဲ့ပဲ လက်ထပ်မယ်။ သခင်ကိုတော့ စိတ်တွေ အထိုင်ကျတဲ့အခါ သူမပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေအားလုံး ပြန်အပ်ပြီး သူမဆန္ဒအတိုင်း နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင် နိုင်ဖို့ စီစဉ်ပေးမည်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ စိတ်သန့်တယ် သခင် ... အချစ်တွေက ပူလောင်ပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်တွေ မရဲဘူး သူဌေးသမီးကို အပိုင်ချိုင်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ် လုံးဝမရပ်တည်နိုင်ဘူး ... မင်းအတွက်ပါ သခင် ...”

ဒက်ဒီကို အားပေးနှစ်သိမ့်၍ သူ့အိပ်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ သည်။ ရင်တွေနာကျင်နေရ၏။ ဓန ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ညီမအဖြစ် ပတ်သက်ဆက်ဆံဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာ အခဲ

ခက်ခဲလွန်းသည်။

“မဖြစ်ဘူး သခင်ရယ် ... ကိုယ်သိပါတယ်။ သခင်လည်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်းအချစ်တွေကို ကိုယ်လက်မခံနိုင် ဘူး ... ခဏတာပဲ မင်းမှာအားကိုးမရှိလို့ ကိုယ့်အပေါ် အားကိုးချင် တာပါ ... ကိုယ့်လိုအဆင့်မျိုး သခင်မှန်းထားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း တစ်သက်လုံး နောင်တတွေ ရနေလိမ့်မယ်”

သခင် အားကိုးတွယ်တာရာ ကင်းမဲ့နေတဲ့အချိန်မှာပဲ သူ့ကို ချစ်သယောင် ရူးသွပ်မှုတစ်ခုအဖြစ်ပဲ ရှိနိုင်မှာပါ။ တစ်နေ့နေ့ သခင် စိတ်တွေ တည်ငြိမ်သွားတဲ့အချိန်တွင် သခင် နောင်တရနိုင်သည်။ သခင်ကိုရော သခင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုရော ဓန တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရယူလိုခြင်းမရှိပေ။ ဓန ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီး ညိုမို့ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ... ညိုမိလား ... ကိုယ်ပါ ဓန”

“ဟင် ဓနလား ... ရှင် မနက်ကကျောင်းကနေ အစောကြီး ပြန်သွားတယ်။ ညိုမို့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်သွားဘူးနော် ... ပြော အခု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ဒီအချိန်ကြီး”

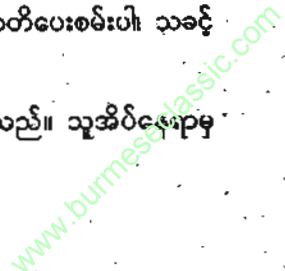
ညိုမို့ကိုချစ်တယ်ဟု ပြောဖို့ ဓနလွန်စွာ ဝန်လေးနေမိ သည်။ သခင်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သလို ဟုပြောရမှာ ဝန်လေးမိနေ၏။ မချစ်ဘဲနှင့် ချစ်သည်ဟုပြောလိုက် ထွင်လည်း တစ်ဖက်မိန်းကလေးအပေါ် ထိခိုက်နစ်နာနိုင်သည်။

နှစ်မြို့ဖို့

“နေ ပြောလေ ... အဲဒီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား သခင်ရော”
 “အင်း ... အဆင်ပြေပါတယ် ညိုမီ”
 “ညိုမီကို ဘာပြောချင်လို့လဲဟင် ... ပြောလေ နေ”
 “ညိုမီ”
 “ဟင်”
 “ညိုမီကို ကိုယ်လေ ချစ်တယ်”
 “ဘာ ... တာပြောတယ် နေ ...”
 “ကိုယ် ချစ်တယ် ... ညိုမီဆန္ဒကရော ကိုယ်မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်ပြောဖို့ သတ္တိ လုံးဝမရှိလို့ ...”
 “နေရယ် ... ဒါများ ရှင့်တော်ကနေ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား
 အရမ်းကိုကြားချင်လို့ မျှော်လင့်နေတဲ့ ညိုမီပါနော် ... အခုကြား
 တာတောင်မှလေ အိပ်မက်ထင်နေတယ် ... နေ တကယ်ပဲ ညိုမီ
 ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာပါနော်”
 “အင်း ... တကယ်ပါ”
 “ညိုမီ အရမ်းဝမ်းသာလိုက်တာ နေရယ် ... ညိုမီလည်း
 နေကိုချစ်ပါတယ်၊ စတွေ့ဆုံမိထဲကပါ ... နေကသာ တေမိမိ
 ကြီးလုပ်နေတာ အစောကြီးထဲက စဉ်းစားထားပြီးသားပါနော် ...
 နေကို ညိုမီ ချစ်တယ်”
 “မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာတွေ့မယ်နော် ... ကိုယ့်ကို
 နေပါ”

လမင်းရင်ခွင်

“နေရယ် ... ညိုမီလေ အိပ်မက်လိုပဲ ထင်နေသေးတယ်၊
 နေသာ ညိုမီအနားမှာရှိနေရင်လေ ညိုမီပါးကို လှမ်းဆိတ်ခိုင်းတယ်
 သီလား ... I Love You”
 “နေ ဖုန်းပိတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ဆက်ပြီး အပိုစကားတွေပြော
 မနေချင်တော့ပေ။ သခင်တောင်းဆိုမှုတွေအားလုံး နေဘက်မှ
 အတိအလင်း ငြင်းဆန်ပြရတော့မည် ဖြစ်သည်။
 “သခင်ရယ် ... မင်းကိုချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ နေမှာ
 သတ္တိမရှိဘူး ... ကိုယ်အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်အဖြစ် လူ
 လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှင်ရပ်တည်မနေချင်ဘူး”
 ညိုမီကိုပဲ ချစ်သူအဖြစ် တွဲရတော့မည်ဖြစ်သည်။
 “ကိုယ် ညိုမီကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် သစ္စာမမဲ့ပါဘူး၊
 ကိုယ် တာဝန်ယူရပါတယ်”
 ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့နေအခြေအနေကိုလည်း ညိုမီအားလုံးသိ
 ထားသည်။ သူ့ဘဝနှင့် အနီးစပ်ဆုံးက ညိုမီပါပဲ။ အချစ်ဆိုတာကြီး
 တို့ နေ မုန်းတီးလာမိ၏။ သူ့နလုံးသားတွေ နာကျင်နေမိသလိုပင်
 အခွင့်ကိုလည်း သနားနေသည်။
 “ညိုမီကို မချစ်ပါနဲ့ နေရယ် ... ကတိပေးစမ်းပါ။ သခင်
 အနားမှာပဲနေပေးပါ့မယ်လို့လေ ...”
 သူ့ရင်တွေ နာကျင်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သူ့အိပ်နေရာမှ

ရှင်မြတ်နိုး

ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ကာ သခင်အခန်းဆီရောက်သွား၏။ သခင်အိမ်
ခန်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အကယ်၍သာ နေဝင်ရောက်
သွားမည်ဆိုလျှင် ဟန့်တားပိတ်မင်တားဆီးမယ့်သူ တစ်ယောက်
မရှိ။ ဒက်ဒီက သခင်နှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုထားသလို
သခင်ကလည်း စိတ်ရူးသွပ်လျက် နေကို အချစ်တွေပေးဆပ်ဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်လိုက်လျှင် သခင်
အခန်းနားကနေ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ နေ ယောက်ျားကောင်း
ပီသရမယ်။ သခင်အား ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပဲ ဆုံး
ဖြတ်ထားသည်။

အခန်း (၁၇)

“ညိုမိ”

“မောင်ရယ် ... တကယ်ပဲ ညိုမိကိုချစ်ပါတယ်နော်၊ ညိုမိ
လေ အိပ်မက်မက်နေလားလို့တောင် ထင်နေဆဲပဲ ... ညကလေ
အိပ်မက်လေးပျောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ မျက်လုံးတွေကိုတောင်
မဖွင့်ရဲဘူး”

ညိုမိရဲ့မျှော်လင့်ချင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ရင်ဆိုင်ရမှာကို နေ တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ ညိုမိအပေါ်
နေ ရက်စက်လွန်းရာ ကျနေ၏။ နေချစ်တာက သခင်။

“မောင့်ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ... တစ်ခုပဲရှိတာက
မောင့်မှာ ဘာပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှ မရှိဘူးနော် ... သခင်အမွေပစ္စည်းတွေ
အားလုံးခဏပဲ ထိန်းပေးနေရတာပါ”

“ညိုမိ သိပါတယ် မောင်ရယ် ... မောင့်ကို ဝပ်ရှော့ကောင်
လေးဘဝထဲက ချစ်မိတာပဲဟာ နော် ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

ခန စိတ်မောမိသည်။ ညိုမိကို လက်ထပ်တဲ့အထိ သူလုပ်နိုင် ပါ့မလား။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ အခိုင်အမာနေရာအပြည့်ရှိနေတာက သခင်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ခန လုပ်ရပ်တွေမှားယွင်းနေပြီထင် တယ်။ နစ်နာမည့်သူက ညိုမိပဲဖြစ်သည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“ညိုမိကိုချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောပေးပြီးတော့ နမ်းပြ”

“ဘာ”

“မောင်က ချစ်တယ်ပြောတာ ညိုမိခုထိ မယုံသေးလို့ပဲ။ ဟွန်း ... ပြောလေ ... ကျွန်မကိုနမ်းပါ”

“ဒက်ဒီ စောင့်နေတော့မယ်ထင်တယ် ... ညိုမိ သွားကြ မယ်”

“အတော်ပဲ ... သခင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်တယ်”

“ဒက်ဒီက နေမကောင်းဘူး ... သခင်ကလည်း အတွေ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ... သခင်စိတ်တွေ အရမ်းနာကျင်ထိခိုက်နေတယ်ထေ ဒက်ဒီနဲ့ပဲတွေ့ပါ ...”

ဒက်ဒီနဲ့သခင်ကလည်း မသင့်မြတ်ကြ။ သခင် ပြဿနာ အကြီးအကျယ်ရှာနေသည်။ ခန နှလုံးသားထဲမှာ မွန်းကျပ်နေတာ ညိုမိကိုပင် စကားမပြောချင်တော့။ သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

“မောင်ကလေ တကယ်ပဲ အရှက်အကြောက် ကြီးလွန်း

လမင်းရင်ခွင်

တယ် ... ဒါကြောင့် ညိုမိ မယုံတာပေါ့”

မောင်အချစ်တွေက အေးစက်စက်ကြီးပဲ။ ညိုမိကိုချစ်တယ် လို့ပြောထွက်တာကိုပင် ညိုမိ ဝမ်းသာကျေနပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ညိုမိ ပျော်နေမိ၏။ မောင်ရဲ့ မွေးစားအဖေနှင့်ပင် တွေ့ဆုံခွင့်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ သခင်ကိုလည်း ညိုမိ ဖေးမကူညီချင်သည်။ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သခင်တို့မြို့ကြီးထဲရောက်တော့ သခင်အရမ်းချမ်း သာတာပဲဟု တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်။

“အထဲဝင်ရအောင် ညိုမိ”

“သခင်တို့က အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော် မောင်”

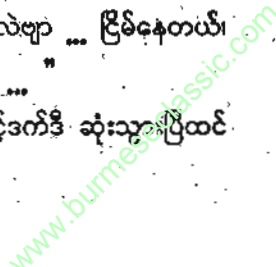
ခန ဘာမှတုန့်ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ တိုက်ကြီးထဲဝင်လာ ပြီး ဒက်ဒီအိမ်ခန်းထဲ တန်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဒက်ဒီ”

ခုတင်ပေါ်မှာ ဒက်ဒီကငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ချောင်းဆိုးသံလည်း မကြားရ။ ငြိမ်သက်လွန်းသည်ဟု ထင်မိလာရ ကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရ၏။ ခန အနားကပ်သွားပြီး ဒက်ဒီ ခန္ဓာကိုယ်အား ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီ ... ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ ... ငြိမ်နေတယ်၊ ချောင်းလည်းမဆိုးတော့ပါလားဗျာ ဒက်ဒီ ...”

“မောင် ... ဟို ... ဟိုလေ သခင်ဒက်ဒီ ဆုံးသွားပြီထင် တယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မောင်ရယ် ... သခင်တို့မှာ မိသားစု ဆရာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား ... ဖုန်းဆက်ရအောင်”

“ဒက်ဒီရယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ ... ဓနကိုတောင် သေ သေချာချာ နှုတ်မဆက်ခဲ့ဘူး ... ဒေဝီသခင်ကိုရော စိတ်ချသွားပြီ လား”

သူ ပေါက်ကွဲစွာအော်ဟစ်ပြောဆိုနေမိသည်။ ဒက်ဒီအရမ်း စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။ သူချစ်သူ ညိုမိပွင့်ကို ဒက်ဒီနှင့်တွေ့ဖို့ခေါ် လာပြီဟု ဖုန်းဆက်ထားသည်။ ဒက်ဒီ ဘယ်လောက်အထိများ ခံစားရရှာမလဲ။

“ဒက်ဒီ ထပါဦး ... ဓနကိုစိတ်ပူအောင်မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... တောင်းပန်ပါတယ် ... ဓနမှာ ဘာမှအဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါ”

ဒက်ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုဖက်၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေးမိသည်။

“စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပါဦး မောင်ရယ် ... နော် ... တခြားစီစဉ် စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ရဦးမယ်လေ ... သခင်ရော ဘယ်မှာလဲ ... ညိုမိသွားရှာမယ်”

“နေဦး ညိုမိ ... မင်းမသွားနဲ့၊ မောင်ပဲသွားပြောပြမယ်၊ မင်းပြန်လိုက်တော့နော် ... အငှားကားနဲ့ပဲပြန်ပါ၊ သခင်နဲ့မင်း တွေ သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မောင်တို့မှာ တခြားရှင်းလင်းစရာတွေ ရှိနေလို့ပါ”

“မောင်တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ... နောက်နေ့မှ သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ပြီး ညိုမိ ပြန်လာခဲ့နော်”

“မောင့်ကို ညိုမိ စိတ်မချဘူး ... မောင် အရူးလိုဖြစ်နေတာ လေ”

“မင်းကိုပြန်လို့ပြောနေတယ်လေ ... ပြန်တော့ ပြန်စမ်းပါ”

“ဟင် ... မောင်”

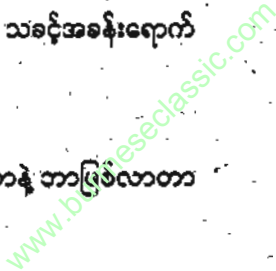
မဖြစ်ဘူး ... ညိုမိကို သခင်တွေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ လော လောဆယ် ဒက်ဒီအတွက်တောင် ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းမသိသေး။ ညိုမိကို ချစ်သူအဖြစ် မရွေးချယ်ပါနဲ့လို့ သခင်အထပ်ထပ်တောင်းဆို နေခဲ့လေသည်။ သခင်ကို အလွန်အမင်းကြီး စိတ်ထိခိုက်နာကျင်မှု တွေ မခံစားစေချင်သေးဘူး။ ရူးသွားနိုင်တယ်။ အသက်အရွယ်နှင့် ဓမ္မအောင် သောကတွေ ရင်ဆိုင်ခံစားနေရရှာသည်။

“ညိုမိပြန်မယ်နော် မောင် ... စိတ်ကိုထိန်းပါ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကိစ္စပဲရှိရှိ ... အချိန်မရွေး ညိုမိဆီ ဖုန်းဆက်နော်”

ညိုမိ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူ့အသိစိတ်တွေထဲမှာ သခင်ပဲ ရှိနေသည်။ ညိုမိကို အားနာနေခဲ့ပေမယ့် သခင်အတွက်ပဲ သူဦးစား ဝေး စဉ်းစားမည်ဖြစ်၏။ သူ့အပြင်ထွက်လာပြီး သခင်အခန်းရောက် လာသည်။

“သခင်”

“ဟင် ဓန ... မျက်နှာလည်း မသာမယာနဲ့ ဘာဖြစ်လာတာ

ရှင်မြတ်နိုး

လဲ”

“သူတွေ့ရတာ သခင် နည်းနည်းတော့စိတ်ကြည်လင် တည်ငြိမ်နေပုံပင်။

“ခန”

“ဟင်”

“ဒက်ဒီနေကောင်းလား ... ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး သခင်လေ ဒက်ဒီကိုသတိရနေတယ် ... သခင် တောင်းပန်ချင်တယ်၊ သခင်ကြောင့် ဒက်ဒီပိုပြီး အခက်တွေ့နေရတယ်ထင်တယ် ... ဒက်ဒီက အရမ်းရိုးသားဖြူစင်ပြီး သခင်ကိုလည်း ချစ်ရှာပါတယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးခန ... စိတ်တွေတည်ငြိမ်လာသလိုပဲ ... သခင်ဆီလာနေတဲ့ ဒက်ဒီခြေသံတွေကို နားစွင့်နေမိသလိုပဲ”

“လောကကြီးက အရာရာဆန့်ကျင်ဘက် အမှုကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ရှုပ်ထွေးပူလောင်နေတတ်တယ် ... သခင် ထင်ထားတာတွေ ဖြစ်မလာနိုင်သလို မထင်ထားတာတွေလည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ”

“အင်းနော် ... သခင်လေ တစ်ချိန်လုံး ဒက်ဒီအပေါ်ဒေါသတွေ နာကြည်းမှုတွေနဲ့ အရွံ့တိုက်လာခဲ့တာ ... အခုမှ ဒက်ဒီကို နားလည်လာမိသလိုပဲ ... ပြသနာတွေက သခင်ကြောင့်ပဲ ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးလာခဲ့တာပဲ ... ဒက်ဒီဆီသွားမယ် ... ခနလည်းလိုက်ခွဲ”

“ဒက်ဒီလေ ... ဒက်ဒီ ... အသက်မရှိတော့ဘူး သခင်”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်၊ ဒက်ဒီ သေပြီဟုတ်လား။

လမင်းရင်ခွင်

မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ... ဘာတွေ့လာပြောနေတာလဲ”

ဒက်ဒီ ဆုံးဖြတ်တဲ့။ သခင် မယုံကြည်နိုင်။ ရောဂါဝေဒနာတွေ ဖြစ်နေတာတော့ သခင်သိနေပေမယ့် ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြစ်ပယ်နေခဲ့သည်။

“ခန အခုပဲ ဒက်ဒီကိုတွေ့ဖို့ သွားတာ ... ဒက်ဒီက အသက်ထင်းမဲ့နေပြီ သခင် ... မင်းစိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းချုပ်ပါ တကယ်ပဲ ဒက်ဒီက လူ့လောကကြီးထဲကနေ ထွက်ခွာသွားပြီ သခင်ရယ် ...”

“ဒက်ဒီရယ်”

“သခင် ... သခင်”

ပျော့ခွေလဲကျသွားသည့် သခင်ကိုယ်လုံးလေးအား ခနပျေ့ထူထိန်းမတ်ပေးထားလိုက်ရ၏။ အပူသောတံတွေ မျိုးစုံနှင့် ရူးသွပ်ဓတတ် ခံစားနေရတဲ့ ဒေဝီသခင်။

“သခင် သတိထားပါ ... သခင်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုအရမ်းစိတ်ပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့ကွာ ... သခင်”

သူ မိသားစုဆရာဝန်ကြီးထံ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်သည်။ ဒက်ဒီနာရေးကိစ္စတွေက ရှိသေးတယ်။ အိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်ခင်လေးတို့လည်း အော်ဟစ်ခေါ်နေမိ၏။ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာတော့ ဒက်ဒီအကြောင်း မပြောပြရသေးဘဲ သခင်ကိုပဲ အသက်ကယ်ပေးဖို့ အငမ်းမရ တောင်းဆိုနေမိသည်။

“သခင်ကိုကြည့်ပေးပါ ဒေါက်တာ ... အသက်ကယ်ပေးပါဗျာ၊ အမြန်ဆုံး ကြည့်ပေးပါ”

“မောင်ခန ... စိတ်ကိုထိန်းပါ။ ဒေဝီသခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အားအရမ်းနည်းနေတယ် ... ဓဏလောက် နားလိုက်ရင် သတိပြန်ရလာမှာပါ ဦးထင်လင်းရော ...”

“ဟာ အခုမှသတိရတယ် ဆရာကြီး ... ဟို ... ဒက်ဒီလေ ဒက်ဒီ ဆုံးသွားပြီ ...”

“ဟင်”

ဆရာဝန်ကြီးက ဒက်ဒီအိပ်ခန်းထဲ လိုက်လာပြီး စစ်ဆေးလိုက်တော့ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပေးသည်။

“ဦးထင်လင်း ... ဆုံးသွားပါပြီ၊ ဒေဝီသခင်ပဲ အရေးကြီးပါတယ် ... မောင်ခနက ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပြီး ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးပါ ... အားဆေးလည်း သွင်းပေးထားတယ်၊ ဆရာထပ်လာခဲ့ဖူးမယ်”

ခန တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သခင်အနားရောက်သွားတော့ သခင် အိပ်စက်နေဆဲပင်။ ဒက်ဒီအလောင်းကို သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်၏။ သခင် ဝအောင်ကြည့်ပြီးမှ အအေးတိုက်ကို ပို့ဆောင်မည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။

“ဒက်ဒီမှာ ရောဂါဝေဒနာတွေ ရှိပေမယ့် ရုတ်တရက်ကြီး သေဆုံးရတာကတော့ ခနကြောင့်ပါပဲ ...”

တကယ်တော့ ခန ဒီလောက်အထိ လုပ်ဆောင်ရန်မသင့်ဟု ထင်မိသည်။ သခင်ကိုစောင့်ရှောက်မည့်ခန ချစ်သူရှိနေတာ စိတ်ပူပင်သောကရောက်သွားသည် ထင်၏။ ခန မပြောနိုင်။ အတော်လေး ချောင်ကျနေသည်။

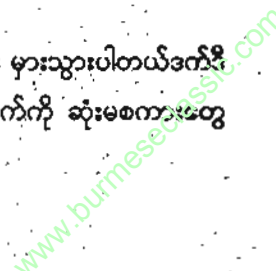
“ဒက်ဒီရယ် ... ဘာမှစိတ်မပူပင်ပါနဲ့တော့ဗျာ ... သခင်ကို ခနစောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ ... လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာတောင် ညီမလေးအဖြစ် ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါဗျာ”

လက်ထပ်ဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သခင် ပိုင်ဆိုင်ရမည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အပိုင်ချိုင်ဖို့ဟု ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့သံသယအထင်မခံနိုင်ဘူး။ ညှိမီနှင့်လက်ထပ်ပြီးလျှင် သခင်အား အမွေတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပေးအပ်လိုက်တော့မည်ဖြစ်သည်။

“သခင်ကို ခန ဘယ်လောက်အထိ ချစ်မြတ်နိုးရလဲဆိုတာ ခနနှလုံးသားက အသိဆုံးပါ ... သခင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမယ် ... အန္တရာယ်တွေကင်းရှင်းအောင် အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေနဲ့ပေါ့”

ဒေဝီသခင် ပြန်၍သတိရလာသည်။ သူ့လက်တိုတွဲလျက် ဒက်ဒီကို ကြည့်သည်။

“သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... သခင် မှားသွားပါတယ်ဒက်ဒီရယ် ... နောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင် သမီးမိုက်ကို ဆုံးမစကားတွေ ပြောခဲ့ဘူးလား ဒက်ဒီ ...”

ရှင်မြတ်နိုး

သခင်ခန္ဓာကိုယ်လေးက ခနရင်ခွင်ထဲ လဲပြိုကျလာသည်။ ခန အလိုက်သင့်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ခန နှလုံးသား တဆတ်ဆတ် လှိုက်တုန်ခါသွားသည်။ ခနအချစ်ဆုံး မိန်းကလေးတို့ မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရ၏။ အရမ်းချစ်တယ်ကွာ။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သခင်ရယ် ... ဒက်ဒိုကို ဝအောင်ကြည့်ပါ ခနတို့ ရှိခိုးကန်တော့ကြရအောင် ...”

“ခန”

“ပြောလေ သခင် ...”

“သခင်ကို ပြစ်မထားပါနဲ့နော် ... လောကကြီးထဲမှာ သခင်ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်ရပ်တည်လို့ မရနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ခနပဲ အားကိုးရာ ရှိတာပါ ခနရယ် ...”

ညိုမိအား ခန ရွေးချယ်လိုက်တာ သခင်မသိသေးပေ။ ခန ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... သခင်မှာ ရင်ဆိုင်ရမည့် ပြဿနာတွေကလည်း များလွန်းနေသေးသည်။

“ခနရယ်”

“သခင်ရယ် ...”

နောက်နေ့တွင် ညိုမိနှင့်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာသည်။ သခင်က လုံးဝအတွေ့မခံခဲ့။

“သခင်က ဘာဖြစ်တာလဲ ... ညိုမိတို့ကို အတွေ့မခံဘူး မောင်ရယ် ... ညိုမိက အားပေးချင်တာပါ”

လမင်းရင်ခွင်

“သခင်ကို ထားလိုက်ပါ။ ကျောင်းမှာပဲနေလိုက်ပါတော့ ညိုမိ”

“ဟင် ... မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မောင်တို့မိသားစုပြဿနာတွေရှိလို့ပါ ... သူငယ်ချင်းတွေ တို့လည်း သခင်တွေ့ချင်ပုံမရဘူး ... သခင်ကို နားလည်ပေးလိုက် ပါညိုမိ ...”

“အင်းပါ ... သခင်ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲစိမ်းနေပါစေ ယောင်းမတော်ရမယ့်သူဖြစ်နေလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါတယ် ... သခင်ကလေး အမြဲတမ်း ဗိုလ်ကျချင်တဲ့စိတ်က မပျောက်ဘူး”

ညိုမိလည်း မောင့်ကိုစိုးရိမ်နေမိသည်။ သခင်က မလွယ်ဘူး။ ညိုမိ သံသယတွေနှင့်မောင့်ကို ထားခဲ့ရ၏။ ညိုမိတို့သူငယ်ချင်းတွေ မကျေမနပ်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“သခင်က မာနအရမ်းကြီးတယ် ... အရွဲတိုက်တတ်တယ်၊ ခနတော့ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ သေချာတယ်”

“မောင်ကတော့လေ ... သခင်ကို အမွေတွေအားလုံး လွှဲအပ်ပေးပြီး ညိုမိနဲ့လက်ထပ်မယ့် ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာတာကိုပဲ သဘောကျတာတဲ့”

“ညိုမိ”

“ဟင် ...”

“ခနကိုယ့်လား ... ငါ့အထင်တော့လေ ခနချစ်နေတာက

ရှင်မြတ်နိုး

သခင်ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ကိုချို၊ စကားပြောတာ ကြည့်ပြော
နော် ... မောင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ ဘာ
တော့မှ ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူး၊ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပါနော် ... သခင်က မာနကြီးလွန်းလို့ မောင်အရမ်း
မုန်းနေတာဟ”

ညိုမိပြောမယ့်သာပြောရတာ ဓနက သခင်ဆို ပြာယာခင်
နေအောင် စိတ်ပူပင်တတ်ပြီး သည်းခံနေတတ်သည်။ အောက်ထူ
လည်းခံသည်ဟု ညိုမိတွေ့မိလာ၏။ ရင်တွေပူလိုက်တာ။ ဓန
ကောင်မျိုးကို သခင် လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးဟု မကြာခဏ ပြော
တတ်သည်။

“သခင်ရေ ... မောင့်ကိုတော့ နင်မလုပ်နဲ့ဟာ ... နင်ချစ်နိုင်
မှာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ... ”

သခင်က အရွဲ့တိုက်ပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်သူဖြစ်၍ ညိုမိ စိတ်
မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

အခန်း (၁၈)

“ဓန ပြောစမ်းပါ ... နင်နဲ့ညိုမိက ဘာလဲ ... အရမ်းချစ်ကြ
တဲ့ချစ်သူတွေလား၊ လက်ထပ်ကြတော့မှာလားဟင်၊ အမှန်အတိုင်း
ပြောနော် ... ပြော ... ”

“ဟုတ်တယ် သခင် ... ”

“ဘာ”

“ဒက်ဒိုကိုလည်း ပြောပြထားပြီးပါပြီ ... ညိုမိနဲ့လက်ထပ်
ဧယ်”

“ရှင် ... ရှင် တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ပြသနာတွေ အပူ
ဒီးတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတဲ့ သခင်ကို ဥပေက္ခာပြုရက်တာလား
ဓန”

သခင်ရယ် ... ကိုယ့်နှလုံးသားတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေက
တိုက်ပဲအသိဆုံးပါကွာ။ မင်းကိုချစ်သူအဖြစ်ရော ဇနီးမယားအဖြစ်
ဆက်ထပ်ယူဖို့ရော တိုက်လုံးဝသတ္တိမရှိဘူး သခင်။ ကိုယ် အချောင်

ရှင်မြတ်နိုး

သမားဘဝ မခံယူချင်ဘူး။ သခင်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ကိုယ်အမြဲတမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနေမှာပါ။ ဓနက မင်းကိုစတွေ့ ထဲက ချစ်မြတ်နိုးလာခဲ့ရသူပဲ။

“သခင်ကို တစ်ယောက်ထဲမထားခဲ့ပါနဲ့ ဓနရယ်နော် ... ညိုမြကို မချစ်ပါနဲ့၊ သခင်ကို ချစ်ပါ ... ”

သခင် ငိုသည်။ တသိမ့်သိမ့်ရှိကိုင်နေသော သခင်အား ဓန ပွေ့ယူချော့မော့နှစ်သိမ့်ပေးနေရ၏။ ဒက်ဒီအသုဘရက်လည်ပြီး တစ်လပြည့်သည်နှင့် သခင်ကို စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ခွဲဝေပေးမည် ဖြစ် သည်။

“မငိုပါနဲ့သခင်ရယ် ... စိတ်ကို ထိန်းချုပ်စမ်းပါ။ ကိုယ်ရှိတဲ့ တယ် ... ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ထာဝရစောင့်ရှောက်ပေးမှာ ပါ ... အားမငယ်ပါနဲ့ ... ”

“ဓန တကယ်ပဲ ညိုမြကို ချစ်တာကိုး ... ”

သခင်မှာ မာနတွေရှိသည်။ ဓနက ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ။ မချစ် ဘူး ... ဝပ်ရှော့ပြင်သမား သွားစမ်းပါ။ သခင် မာနတွေတင်းပြီး ဓန ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြစ်လိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည် တွေကိုသုတ်ပြစ်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုထော်ပြစ်လိုက်သည်။

“ဓန ... နင်ထွက်သွားတော့၊ နင့်ကို ငါလုံးဝအထင်မကြီးဘူး သခင်မှာက အပြစ်အနာအဆာတွေနဲ့ အပျိုလည်း မစစ်တော့ဘူး မဟုတ်လား ... နင့်စိတ်ဓာတ်ကို ငါသိသွားပြီ၊ ရတယ် ... ငါ့ဘဝ

ငါရပ်တည်မယ်၊ နင်က ဒက်ဒီတရားဝင်မွေးစားသားပဲ ... ကျန်တဲ့ အမွေတွေ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲပေးမယ် ... ငါကျေနပ်ပါတယ် ဓန ... ”

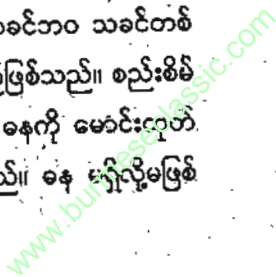
ဓန ဘာမှဆက်မပြောလိုတော့။ သူ့ကို သခင်မုန်းတီးသွား စေချင်သည်။ မောင်နှမ စိတ်တွေရှိနေစေချင်မိ၏။ သူလည်း ပြင်း ပြလွန်းတဲ့ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ခံစားရသည်။

“ထွက်သွားတော့လေ ... အပိုတွေလာပြီး နှစ်သိမ့်မနေနဲ့ တော့ ... ငါတစ်ယောက်ထဲလဲ ဖြစ်တယ်”

ဓန ထွက်သွားတော့လည်း တကယ်ပဲထွက်သွားရက်တယ် ဆိုပြီး တားဆီးချင်သည်။ ဓန မရှိမှ သခင်အားငယ်စွာ ငိုမိ၏။ ဒက်ဒီ လည်း မရှိတော့ဘူး။ သခင်အတွက် ဒေါ်သဲနကို ဆန့်ကျင်နေခဲ့တာ တွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ သမီးအတွက်ပဲထားခဲ့တာတွေ နောက်ကျ ဗုသိလိုက်ရသည်။

“ဒက်ဒီကို သခင်အရွံ့တိုက်ပြီး လုပ်ချင်တာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ ဝါးမိသားစု ပြိုကွဲပျက်စီးရတာပါ ... ဒက်ဒီကို သမီးတောင်းပန်ချင် ပါတယ် ... သမီး နောင်တတွေ အကြီးကြီးရနေပါတယ် ဒက်ဒီရယ်”

ဓနကိုလည်း အရွံ့မတိုက်လိုတော့။ သခင်ဘဝ သခင်တစ် ယောက်ထဲ ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။ စည်းစိမ် တွေလည်း ဓနကို တစ်ဝက်ခွဲပေးသွားမှာပါ။ ဓနကို မောင်းထုတ် ပြစ်လိုက်မိတာပင် သခင် နောင်တရသွားသည်။ ဓန မရှိလို့မဖြစ်

ရှင်မြတ်နိုး

သေးပါဘူး။ မင်းချမ်းမြေ့ ရန်ကလည်း မအေးရသေးဘူး။ ဒက်ဒီ ဆုံး သွားတော့ ဒေါ်သဲနု ရိုင်ခွင့်တွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အလွယ် တကူ အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်။ လောဘရမက်ကြီးတဲ့သားအမိ။ သက်ဆိုင်ရာတွေက လိုက်ဖမ်းနေသည်ဟု သိရသည်။

“သခင်လေးရေ ... မနက်စာ စားဖို့လာခဲ့နော်၊ မောင်ခန တော့ စားပြီးသွားပြီ ... ကျောင်းကိုထွက်သွားပြီတဲ့လေ”
“ဟင်”

ဒေါ်ခင်လေး ဝင်လာပြီးပြောလိုက်သဖြင့် ခန မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့အသိတွေက သူမရင်ကို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားရသည်။ မာနခန နင်တော်တော် မာနကြီးတဲ့ကောင်။

“သခင် ဘာမှမစားချင်ဘူး ဒေါ်လေးခင် ... ထားလိုက် တော့”

“မစားလို့မဖြစ်ဘူးလေ သခင်ရယ် ... အားနည်းသွားလိမ့် မယ်၊ သခင်စိတ်တွေ မာကျောတက်ကြွနေတာပါ ... ရှေ့ဆက်ပြီး ရပ်တည်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ ... ထနော် ... ဒေါ်လေးကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ် မဟုတ်လား ... တပါကွယ်နော်”

ဒေါ်လေးခင် ချောမော့ခေါ်သဖြင့် လိုက်လာခဲ့ရသည်။ ထမင်းစားစားပွဲမှာ သခင်တစ်ယောက်ထဲပါ။ အရင်က ဒက်ဒီနဲ့ သခင် ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်ခဲ့တဲ့နေရာလေး။ နောက်တော့ ခန တစ်ယောက်တိုးလာ၏။ သခင်ကြောင့်ပဲ ... မိသားစုထမင်းပိုင်း

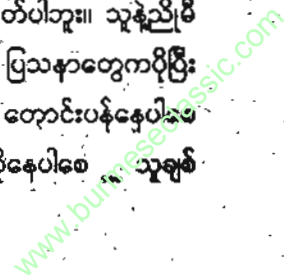
လေးက ခြောက်သွေ့ပြိုပျက်သွားခဲ့ရသည်။

“နေကပြောတယ်လေ ... သခင် စားချင်တဲ့ဟင်းတွေပဲ ကရ တစိုက်မေးပြီး စီစဉ်ပါတဲ့ ... သူညီမလေးကို ပျော်ရွှင်စေချင်ပါပြီ တဲ့ ... တကယ့်ကို ယောက်ျားကောင်းပီသပြီး တည်ကြည်တဲ့ ကောင်လေးပဲသခင် ... အင်းလေ ... သခင်က မကြိုက်လို့ပါ ... ဆရာထင်လင်းရော ဒေါ်လေးခင်ရောက ခနနဲ့သခင်ကို သဘော တူနေကြတာ လက်ထပ်စေချင်ကြတယ် ...”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်လေးခင်ရယ် ... သူ့အကြောင်း မပြော ပါနဲ့တော့၊ သူ့မှာက ချစ်သူရှိပြီးသားပါ၊ လက်ထပ်တော့မယ် ... ဟုတ်တယ် ... ခနလိုကောင်ကို သခင်အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘူး လို့ပဲ သတ်မှတ်တယ် ... စက်ပြင်သမား ...”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့သခင်ရယ် ... မောင်ခနက သခင်အပေါ် အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးတာပါ၊ သခင်ရဲ့ အန္တရာယ်တွေကို မောင်ခန ပဲ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပါ”

သခင် ရွံ့ပြောနေတာသိရဲ့လား။ သူ့ကို ခနမှန်းပြစ်ချင် တယ်။ ကျောင်းမှာ သူသာ သခင်ကို အရေးတယူလုပ်ခဲ့လျှင် ဟိုမင်းချမ်းမြေ့လိုကောင်မျိုးနဲ့ တွဲပြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ညီမိ တွဲနေထဲက သခင် မနာလိုဝန်ကိုတွေ့ဖြစ်ပြီး ပြသနာတွေကပိုပြီး ကြီးထွားလာတာလေ။ သခင် ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်နေပါမ ဝေ အောက်ကျနောက်ကျ ရှိခိုးမတတ် တောင်းဆိုနေပါစေ ... သူ့ချစ်

တာက ညိုမိတဲ့လေ။ သခင်ကိုတော့ ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်မယ်ဗျဲ။ မုန်းလိုက်တာ ... ဘာညီမလေးလဲ ... ဒေါ်လေးခင် ကျေနပ်စေရန် ခပ်မြန်မြန်စားသောက်ပြီး ထလာခဲ့သည်။

“သခင် ခြံထဲဆင်းဦးမယ်နော်”

“အေး ... အေး ... အပြင်မှာတော့ အကြာကြီးမနေနဲ့နော် ဒေါ်လေး စိတ်ပူလို့ ... ဟိုသားအမိက လွတ်နေသေးတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သခင် ခြံထဲဆင်းလာခဲ့လေသည်။ ငယ်စဉ်က မာမိနှင့်အတူ မိသားစုပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လာခဲ့တဲ့ ခြံကြီးပါ။ သစ်ပင်ပန်းမာန်တွေ နှင့် အရမ်းလှပစိုပြေလွန်းခဲ့သည်။ ဓနရယ် ... တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီး မိသားစုဘဝလေး ထူထောင်ချင်ပါတယ်။ ညိုမိကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရတာလဲဟင်။ သူမ မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းလာသည်။

“မငိုပါဘူး ... ဓန နှင့်ကိုအားကိုးမှီတွယ်နေမယ်ထင်လား သခင်ပဲ ...”

ဓနကို ဘယ်လိုပဲမုန်းစရာတွေ စဉ်းစားမိနေပါစေ သခင် မမုန်းနိုင်။ ဓနကိုချစ်တယ် ... ဓနကို ချစ်တယ် ... သခင်နဲ့လုံး အရမ်းကြီး နာကျင်ကြေကွဲနေရတယ် ဓန။ စိတ်တွေကိုတင်းပြီး တစ်ယောက်ထဲရပ်တည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားချင်တယ်။ သခင် အားငယ်

နေသည်။

“သခင် ...”

“ဟင် ... နင် ... နင် ... ချမ်းမြေ့”

ချမ်းမြေ့ကိုတွေ့လိုက်သဖြင့် သခင် အထိတ်တလန့်နှင့် ထွက်သွားဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ခြံထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာရတာလဲ။ နြံတံခါးက ပွင့်သွား၏။ သူ ... သူ ... သော့အတူနဲ့ဝင်လာတာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“မင်းတို့ခြံကိုဘယ်လောက်ပဲ သော့အထပ်ထပ်ခတ်ထားပါ စေ ... ချမ်းမြေ့ဖွင့်နိုင်တယ်လေ ... ဟိုမှာတွေ့လား ... အဲဒါ ငါ့ တပည့်သော့ဝိဇ္ဇာတွေလေ ...”

“နင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“သခင်ကို ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ပါ။ ဟိုမှာ သခင်ယောက္ခမ လောင်းကြီးလည်း စောင့်နေတယ် ... ဦးထင်လင်းပိုင်ဆိုတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး ကိုယ်တို့သားအမိလက်ထဲ ရောက်သင့်နေပါပြီ တွာနော် ...”

“အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ ... နှင့်ကို ငါလုံးဝ မလက်မထပ်ဘူး။ နှင့်လက်ထဲမှာ ငါ့ဘဝကျဆုံးရမယ့်အစား အသေပဲ ခံပြစ်လိုက်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို အသေခံလိုက်ပေါ့။ နှင့်ကိုသတ်ပြီး ရင် ဓနဆိုတဲ့ကောင်ကို လိုက်သတ်မယ်။ ပြီးရင် ... နှင့်အိမ်ကို မီး

လောင်တိုက်သွင်းဖြစ်မယ်”

မင်းချမ်းမြေ့လက်ထဲမှာ ခါးရှိနေသည်။ သခင် ဘယ်လိုလုပ်ရတော့မလဲ။ အဓိက ခနဲပဲ။ သူ့ကို မထိခိုက်စေချင်ပါဘူး။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါသခင် ... အရင်ဆုံး မင်းအိမ်ဖော်မကြီး ဒေါ်ခင်လေးကို သတ်ပြုရမလား”

မင်းချမ်းမြေ့လူတွေလည်း အပြင်မှာရှိနေသည်။ ခြံထဲအထိ ကားကရပ်ထား၏။ လူယုတ်မာကောင် ... သခင်ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးက ယိုင်ခွေကျချင်လာသည်။ မင်းချမ်းမြေ့နှင့် မယှဉ်နိုင်မှန်း သိနေ၏။ သူ့အတင်းအကျပ် ခေါ်ဆောင်တော့မှာ သေချာသည်။

“ခနဲရယ် ... သခင်ကိုကယ်ပါဦး၊ သခင်မှာ အန္တရာယ်တွေက ပိုင်းနေတယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ သခင်ဘဝအဆုံးသတ်ပြီ ထင်ပါတယ်”

မင်းချမ်းမြေ့က သူမလက်လေးကို တင်းကျပ်စွာဆုတ်ကိုင်ပြီး တားဆီးဆွဲခေါ်နေသည်။ တပည့်တစ်ယောက်ကပါလာပြီး ချုပ်ကိုင်ဆွဲယူနေ၏။ သခင် မရှုန်းနိုင်။ အင်အားတွေ ချိန်နေသည်။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးဆေးနဲ့ ငါ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျှောလိုက်ရင် လောကကြီးက ငြိမ်းချမ်းသွားမယ် သခင် ...”

သူ့အမိန့်သံတွေက တင်းမာပြတ်သားနေသည်။ လူယုတ်မာတွေရဲ့ လက်ထဲကနေ မလွတ်နိုင်တော့။ သခင်ခေါင်းတွေ မူးနောက်

ရီဝေလာ၏။ မင်းချမ်းမြေ့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွားသည်။

“ခနဲကို မထိပါနဲ့ ... ခနဲကို အသက်ချမ်းသာပေးပါ”

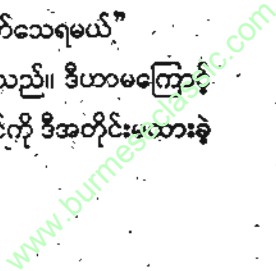
သခင် အော်ဟစ်တောင်းဆိုချင်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေက မဟာ။ လှုပ်ရှားဖို့ပင် အင်အားတွေ ကင်းခဲ့သွားသည်။ မြို့ပြင်အထိ ကားကိုမောင်းသွားပြီးမှ ခြံကြီးတစ်ခြံထဲ ဝင်သွား၏။ သူမလက်ကို ဆွဲလျှက် အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

“ပါလာပြီလား သား ... ဒီတစ်ခါတော့ အပိုင်ချုပ်ဖြစ်လိုက်တော့ ... မာမိတို့ကို အမြဲတမ်း နောက်ယှက်ခွကွပေးနေတဲ့ ဟာမလေး”

ဒေါ်သဲနု ဒက်ဒိုငယ်ချစ်ဦး ... သခင် မုန်းတီးရွံရှာရတဲ့ မိန်းမကြီး။ ဒက်ဒိုက ဆုံးသွားတော့ ဒေါ်သဲနု ဘာမှအခွင့်အရေးမရလိုက်။ အင်ဒိုက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျချင်သလောက်ကျသွားပါစေ သခင်ရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေ မထိပါးရအောင် ကာကွယ်ပေးသွားခဲ့သည်။

“ညည်း ... ငါ့သားနဲ့လက်ထပ်ရမယ်၊ နောက်ဆုံးအေ ... ညည်းရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေး၊ ငါ့သားရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ပေးဆပ်ရမယ်၊ ညည်းဘဝတစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သတ်စေရမယ် ... ကျုပ်တို့ သေရရင်လည်း ညည်းကိုတော့ မထားခဲ့ဘူး ... လိုက်သေရမယ်”

ဒေါ်မေသဲနု ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေသည်။ ဒီဟာမကြောင့်ပဲ။ မိမိလိုအပ်ဆန္ဒတွေ မပြည့်ဝခဲ့။ ဒေဝီသခင်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့နိုင်ဘူး။

“ဒီဟာမကို ဆွဲခေါ်သွားတော့ သား ... မင်းပျော်ပျော်ကြီး အောင်ပွဲခံလိုက်စမ်း”

“စိတ်ချပါ မာမိ ... ဒေဝီသခင်ကို အမဲဖျက်သလို ဖျက်ပေး ပါ့မယ် ... ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်ရင် ဓနကို သူ့ရှေ့မှာတင် သတ်ပြမယ်”
သူမ ဘယ်လိုမှ တုန်ပြန်အံတုနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဓနကို ပဲ အန္တရာယ်ကင်းစေချင်မိနေသည်။

“ဓနကို မထိပါနဲ့ ... သခင်ကို ရှင့်ဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ။ ဓနကို တော့ မသတ်ပါနဲ့ ...”

သခင်လေသံသဲ့သဲ့လေးဖြင့် မင်းချမ်းမြေ့ကို ပြောနေမိ သည်။ သူ တဟားဟား အော်ဟစ်ရယ်မောနေ၏။ သခင် အရမ်း ကြောက်ပါတယ်။ ရပ်တည်နိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့။ သူပြုသမျှ နုရ တော့မည့် အခြေအနေဖြစ်သွားသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ရဲ့အောင်ပွဲခံနေ မှုကို သိသလို မသိသလိုလိုနှင့် သခင် မငြင်းဆန်တော့ဘူး။ မင်းချမ်း မြေ့သဘောအတိုင်းပဲ ငြိမ်သက်စွာ လက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား သည်။

“သခင် မသေချင်သေးဘူး ဓန ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လေ ဓနကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်အောင်လို့ပါ။ ... သခင် လိုက်ရင် သူတို့က ဓနဘက်ကိုလှည့်မှာ မဟုတ်တော့လို့ပဲ”

သခင် သတိတွေကို ကြိုးစားပြီးထိန်းချုပ်နေစဉ်မှာပင် အပြင်မှ ဆူညံစွာအော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဆရာ ... မကြာခင် သက်ဆိုင်ရာတွေရောက်လာတော့ မယ်တဲ့ ... ထွက်ပြေးကြရအောင်ပါ။ မာမိကြီး ကားပေါ်ရောက်နေ ဖြီ ... ဒီဟာမကို ထားခဲ့လိုက်တဲ့”

“ဘာကွ ... မထားခဲ့ဘူးခေါ်သွားရမယ် ... ငါမထားရက် ခဲ့နိုင်ဘူး”

“ပြဿနာ ပိုကြီးထွားလာလိမ့်မယ် ဆရာ ... မြန်မြန်သွားပါ ထွန်တော်တို့ တားဆီးထားမယ် ... ဒီမိန်းကလေးပါနေရင် ဓနဆို တဲ့ကောင်က သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေမယ် ... ထားခဲ့ပါ”

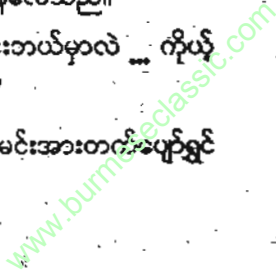
မင်းချမ်းမြေ့ကို သူတို့တွေက အတင်းဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ ဓန လာကယ်နေပြီလား။ သခင် အားတက်ဝမ်းမြောက်သွား၏။ သခင်ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ပြီး အားလုံးထွက်သွားကြသည်။

“ဓနရယ် ... ငါ့အတွက် နင့်မှာအန္တရာယ်တွေ ပတ်ချာဝိုင်း လာပြီပဲ ... ရန်သူတွေ များလိုက်တာ”

သခင် ထဖို့ ကြိုးစားသည်။ ခေါင်းတွေထဲမှာ ချာချာလည် အောင် မူးဝေနောက်ကျိနေ၍ ရုတ်တရက် မထနိုင်။ အပြင်မှာ အော် ဟစ်သံတွေက ပွက်လောရိုက် ဆူညံပွက်နေလေသည်။

“သခင် ဘယ်မှာလဲ ... သခင်ရေ မင်းဘယ်မှာလဲ ... ကိုယ့် အသံကြားရင် ထူးစမ်းပါ ... သခင်ရေ ...”

အို ... ဓနအသံပဲ။ သခင် အလွန်အမင်းအားတက်ပျော်ရွှင်

သွားရသည်။ သခင် ဒီမှာဟု အော်ပြောလိုက်ပေမယ့် အသံတွေထဲ
တိုးလျှလွန်းနေ၏။ သခင်အသက်ကိုရော အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေ
ကြားထဲတပါ အကြိမ်ကြိမ် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သူက မာနနေပါ။

“သခင် ... သခင် ... မင်းသတိရလား၊ အားတင်းထားနော်
ကိုယ်လာပြီ ... ”

“ခန ... ခနရယ် ... ”

သခင်ကိုတွေ့တော့မှ ခနစိတ်အေးသွားရပြီး သခင်ခန္ဓာ
ကိုယ်လေးအား ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

သခင် မိန်းမောသွား၏။

ဒေါ်လေးခင် ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသဖြင့် ခန လိုက်
လာနိုင်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာတွေကလည်း သတင်းရထား၍ မင်းချမ်းမြေ့
တို့သားအမိ ခိုအောင်းနေတဲ့နေရာကို သိခြင်းဖြစ်၏။

ဒါတောင် မင်းချမ်းမြေ့တို့သားအမိ ကားနှင့်ထွက်ပြေး
လွတ်မြောက်သွားသည်။

“သခင်ရယ် ... ကံကောင်းလို့ပါလားကွာ ... ကိုယ်အချိန်ကို
ရောက်လာလို့ပဲ ... ”

သခင်ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ရတာ လုံးဝစိတ်မချနိုင်
တော့။

ကျောင်းမှာလည်း သခင်တစ်ခုခုဖြစ်မလားဆိုပြီး စိတ်ပူရ
သည်။ ညှိမီနှင့်လည်း ချစ်စကားတွေ မပြောဖြစ်ကြ။ သူ့နှလုံးသား
ထဲတွင် တွေ့ဝေရှုပ်ထွေးနေခဲ့၏။ သခင်ကို တကယ်ပဲ သူ့ပေက္ခာ
ဖြင့်မလားလို့ မဝေခွဲနိုင်။ သခင်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး အပြင်သို့ခေါ်လာခဲ့
လေသည်။

“သခင်ရယ် ...”

“ကျွန်မဘဝ အေးချမ်းသွားရင် ရှင်က ရှင်ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး ကျွန်မကိုထားခဲ့မှာမဟုတ်လား ခနရယ် ... ကျွန်မလေ တစ်ယောက်ထဲဘဝကို ဖြတ်သန်းရမှာ သတ္တိတွေပျောက်ဆုံးနေသေးတယ် ... ခနအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးပါတယ်၊ ခနကိုလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်စေချင်ပါတယ်”

သခင် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြစ်နေစဉ်က ခနကို ခေါ်ပါနဲ့ ခနအသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ ... ရှင်သဘောဆန္ဒတွေအတိုင်း ကျွန်မလိုက်လျှော့ပေးပါမယ်ဟု တတွတ်တွတ်ပြောနေခဲ့သည်။

“သခင်ရယ် ... ကိုယ်လည်း မင်းတစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့လော်တော့ပါဘူးကွာ ... မင်းနဲ့လုံးသားက ကိုယ့်ကိုချစ်နေတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်သိနေပြီပဲလေ”

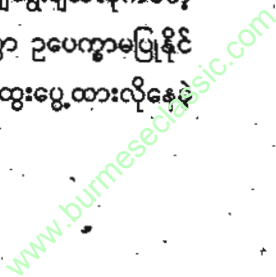
သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ထိုစကားတွေပြောဆိုရေရွတ်နေမိသည်။ သခင်ကို မသိစေချင်သေးပေ။ သူ့အသေအချာမဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့။ ညှိမိသလိုရှိနေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခုတုံးအဖြစ် အသုံးချရွေးချယ်လိုက်မိတဲ့ ချစ်သူပါ။ ထိုကိစ္စအတွက်လည်း သူတာဝန်ခံခဲ့စွာ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ပေ။ ကိုယ့်ရဲ့လမင်းရင်ခွင်ထဲမှာ သခင်ကိုပဲ ထွေးပွေ့ထားလိုနေခဲ့သည်။

အခန်း (၁၉)

ထွက်ပြေးသွားသော မင်းချမ်းမြေ့တို့သားအမိ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆေးရုံရောက်သွားရကာ နှစ်ယောက်လုံး ကွယ်လွန်သွားကြလေသည်။ မင်းချမ်းမြေ့ တပည့်တွေအားလုံးကိုလည်း ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့၏။ ခနရဲ့စိတ်ပူပင်သောကရောက်မှုတွေ အတော်လေး လျော့ပါးသွားသည်။ သခင်အတွက် အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေ ကင်းရှင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းတွေကို ခနပြောပြတော့ သခင်မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အပြုံးတွေ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေဆဲ ဖြစ်နေသည်။

“သခင် ... မပျော်ဘူးလားကွာ၊ မကြာခင် အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေးကို မင်းပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်လေ ...”

“သခင် မပျော်ပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့လေ သခင်ဘဝရဲ့ အအေးမြဆုံး လမင်းရင်ခွင်လေးက မကြာခင်ပျောက်ဆုံးတော့မှာမို့ပါ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ညိုမို့ကိုပဲ လက်ထပ်ပါဓန ... ကျွန်မရဲ့ယောင်းမအဖြစ် ကြေးကြေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံပေးပါ့မယ်နော် ... ဓနစိတ်တွေ ရှုပ် ထွေးညစ်နွမ်းမနေစေချင်လို့လေ”

သခင် ငိုပြစ်ချင်သည်။ ဓန ရင်ခွင်ထဲသို့ထပ်ပြီး တိုးဝင်ဖက် တွယ်ဖို့ဆန္ဒတွေကို သူမထိန်းချုပ်နေရသည်။ သခင် တွယ်တာနှစ် သက်ရတဲ့ လမင်းရင်ခွင်လေးပါ။ ညိုမို့တို့ရောက်လာ၏။ သခင်ကို လာကြည့်တာပါ။ သခင်ရဲ့ မနာလိုဝန်တို့မူတွေကို သခင်နုလုံးသား မှ ဖယ်ရှားပြစ်ရင်း ညိုမို့ကိုရန်လိုမှုတွေ မရှိတော့ဘဲ အပြုံးနှင့်ဆီးကြို ရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ညိုမို့နဲ့အချစ်ဆုံး အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

“ညိုမို့ လာလေ ယောင်းမ ... အခုလိုလာပြီး အားပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပဲ ...”

သခင်စကားလုံးတွေက ပြေပြေပြစ်ပြစ်ထွက်ပေါ်မလာခဲ့။ တုန်ယင်လိုက်တုန်သွားရသည်။ ညိုမို့နှင့်ခနကိုတွဲလျက် မြင်တွေ့ နိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ ယခင်ကလို ဓနကို မတူမတန်သလိုလို ရင်ထဲ က ချစ်နေလျက် မာနတကြီး ချိုးဖဲ့နှိမ်ချတဲ့ အမူအယာမျိုးတွေ ဟန်ဆောင်၍ပင် မပြသလိုတော့ပေ။ ညိုမို့ရယ် ... ပြန်ပါတော့ သခင်မှာ သတ္တိတွေ မရှိလို့ပါ။ ဓနကို သခင်အနားကနေ ဆွဲထုတ် မသွားပါနဲ့ဟု တောင်းပန်ချင်နေမိသည်။

လမင်းရင်ခွင်

“မောင်ရယ် ကြည့်ပါဦး သခင်ကို ... မတွေ့ရတာကြာလို့ လားမသိပါဘူး အရမ်းချောင်ကျသွားတယ် ... သူငယ်ချင်းရယ် အားမငယ်ပါနဲ့ဟာ ... သခင်အတွက် လိုအပ်တာတွေအားလုံး ညိုမို့ ဖြည့်စွမ်းပေးမယ် ... သခင် ပျော်ရွှင်သလိုနေပါ”

“အင်းပါ ကျေးဇူးပဲ ...”

မောင်တဲ့ ... အရင်ကလည်း ဓနကို ကြိုတ်ပိုးနေတဲ့ ညိုမို့က ဓကြာဓဏပဲ စိုင်စိုးပိုင်နင်း မောင်ဟုခေါ်နေတတ်သည်။ သခင် အမြင်ကတ်နေမိ၏။ ညိုမို့အသံတွေက သခင်နားထဲသို့ ပူပြင်းခမ်း သတ်လျက်။ ဓနကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သဖြင့် အပြုံးတွေကို သူမ နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်မှ မဖယ်ရှားပြစ်ခဲ့။ ဓနက သတိထားမိပုံရပြီး ညိုမို့ ထို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားသည်။

“ညိုမို့ ... သွားကြမယ် ... သခင်နားပါစေ”

“ဟုတ်သားပဲ မောင်ရယ် ... သခင်အရမ်းပင်ပန်းနေတာ၊ နားတော့နော် ... ဟဲ့ ယောင်းမ ... ဘာမှအားမငယ်နဲ့သိလား မောင်ရောငါပါ သခင်ကို ညီမလေးလို နွေးနွေးထွေးထွေး စောင့် ရှောက်ပေးမယ်”

ဘာတွေလာပြီး ပြောနေတာလဲဟာ။ မောင်ရောနှင့်ရော ဟုတ်လား ... သခင်စိတ်ကိုထိန်းစမ်းပါ။ ညိုမို့က ဘာသိမှလဲ။ ဓနလိုအဆင့်ကို ဒေဝီသခင်က ဘယ်တော့မှမမှန်းဘူးလို့သင်ထား တာပါ။ ဘယ်လိုပဲ ထိန်းချုပ်ထားပါစေ မရခဲ့။ ဓနဟို့နောက်ကို

ထွက်လိုက်သွားချင်ပေမယ့် အင်အားတွေ ချိန်လွန်းနေသည်။ သခင် ရဲ့လမင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ညိုမိရောက်နေတာ ကြည့်နိုင်မှာမဟုတ်။ ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေပဲ ကျနေသည်။

“ခနကို မုန်းတယ် ... အရမ်းမုန်းတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ညိုမိတို ချစ်ရတာလဲဟင် ... သခင် ဘာလုပ်ရတော့မလဲ သေချင်တယ်”

သခင် အိပ်ရာထဲမှာပဲ ခွေနေမိသည်။ အစားအသောက်တွေ လည်း မစားနိုင်။ ဒေါ်လေးခင်က အတင်းအကျပ်ကျွေးရ၏။ ကျွန်ုပ် အသည်းကွဲနေတယ် ခန။ ဘယ်သူမှလည်း တွေ့ချင်စိတ် မရှိတော့ တူး။ နှလုံးသားထဲမှာ မီးတောက်တွေ ထတောက်နေပြီထင်တယ်။ ခန ခဏလေးပျောက်သွားတာပင် လွမ်းဆွေးတမ်းတလို့ မဆုံးနိုင်။ အချစ်တွေကို သခင်နှလုံးသားထဲမှာ ထိန်းသိမ်းသိုဝှက်ထားရတာ ခက်ခဲလွန်းနေသည်။ သခင်မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့၏။ ခန မသိနိုင်ပါဘူး ... သခင်ဟန်ဆောင်နေခဲ့လို့ ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သခင်အားအင်တွေ ချိလာပြီး အိပ်ရာပေါ်ထ နေ မထနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားသည်။

“သခင် ... မင်းအစားတွေ မစားဘူးဆို၊ အဲဒီလိုမလုပ်တို့ သခင်ရယ် ...”

သခင်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားသခင်။ အရမ်းဝိန်းချိုးနေတဲ့ ပါးလုပ်လုပ် သခင်ကိုယ်လေးကို သူတူမပွေ့တူ ထားလိုက်မိသည်။

“သခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... အစာတွေက မျိုချလို့မရဘူး ခနရယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ဒက်ဒီကို သတိရနေလို့ထင်တယ်။ တောင်းပန်ချင်တယ် ... သမီးရဲ့မိတ်မမှုတွေကိုလေ။ အခု သခင် အရမ်းလိမ်မာနေပြီဆိုတာ ပြချင်တယ်”

ကိုယ် သိနေပါတယ် သခင်ရယ်။ ဒက်ဒီသာရှိရင် မင်းနဲ့ကိုယ့် တို့ အတင်းအကျပ် လက်ထပ်ပေးမှာမဟုတ်လား။ သခင်ကို လုံးဝ ထက်လွတ်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ခနရဲ့၍ သိရှိလာရသည်။

“ခန”

“ဟင်”

“ဒက်ဒီကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေရော ဒီခြံကြီးကိုရော ခနနာမည် နဲ့ပဲ လွှဲပေးထားချင်တယ် ... ခနက သခင်အသက်နဲ့အရှက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား ... လက်ဖွဲ့ချင်တယ် လက်ခံပေးပါနော် ...”

“သခင် ကျန်းမာအောင်ပဲ ကြိုးစားပါကွာ၊ ကိုယ့်ကိုစိတ်ပူ အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ... ဆရာဝန်ကြီးခေါ်ရမယ်”

“သခင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အားနည်းနေတာပါ ခန ... ကျောင်းကိုသွားပါ။ သခင် ကြိုးစားပြီး ထူမတ်နိုင်အောင် ကြိုးစား ပြမယ် ခနရယ် ... ညိုမိ စောင့်နေလိမ့်မယ်”

ညိုမိကို အိမ်ခေါ်မလာဖို့ တားဆီးချင်သည်။

“သခင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော် ... ညိုမို့ကိုလည်း ပြောပြမနေပါနဲ့၊ မကြာခင် တူထောင်လာမှာပါ ... ခနကို ကျေးဇူးဆပ်ပြီးရင် ပိုပြီးတောင် စိတ်ချမ်းသာရမှာ”

ခက်မပြောပါနဲ့တော့ သခင်ရယ် ... ကိုယ်သိပါတယ်၊ မင်းဘယ်လောက်အထိ ခံစားနေရလဲဆိုတာ။ ခနကိုယ်တိုင် ချောစေ့၍ အစားအသောက်တွေကျွေးပြီးမှ ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့သည်။

“ညိုမို့လက်ထပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး သခင်သေလိမ့်မယ် ညိုမို့ကိုလည်း မချစ်ဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး ... နနီယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်မယ်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သခင်ကိုတော့ လက်လွတ်အဆုံးရှုံးခံနိုင်ကြောင်း တဖြည်းဖြည်းပို၍သိလာခဲ့သည်။ ညိုမို့နှင့်တွေ့ဆုံရတဲ့ အချိန်တွေက သူ့အတွက် မွန်းတျပ်ကျပ်ကြီးနှင့် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ခန ကျောင်းကိုရောက်တော့ ညိုမို့က လူကြီးတွေအဖို့ ပေးပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပြောသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

“လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး ညိုမို့လက်ထပ်ကြရအောင် သခင်ကိုလည်း အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ပေးချင်တယ်နော် ... မောင်”

“မဖြစ်သေးဘူး ညိုမို့ ... အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတစ်ခု

အထိတော့ စောင့်ရလိမ့်မယ် ... သခင်ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းသေးဘူး ... ကိုယ်လည်း အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင် ... မောင်ပဲလက်ထပ်ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တာလေ ... ညိုမို့ စိတ်မချတော့ဘူး။ ညိုမို့နဲ့ပတ်သက်လာရင် မောင့်ဘက်က အရမ်းအေးစက်တာပဲ ... ညိုမို့အပေါ် မောင့်သဘောထားရိုးသား ဖြူစင်ရဲ့လား ... မောင်နဲ့ညိုမို့တို့ နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေပွင့်အံ့ထွက်လာဖို့ ညိုမို့ ခုတုန်းအလုပ်ခံရတာလား ပြောလေ ... ”

“မဟုတ်ဘူး ညိုမို့ ... လောလောဆယ် ကိုယ်တို့မိသားစု ပြဿနာတွေရှိနေသေးတယ် ... သခင်အတွက် အချိန်ပေးရလိမ့်မယ် ညိုမို့ ... ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ မလောပါနဲ့”

“မရဘူး ညိုမို့ စိတ်ပူတယ် ... မောင်က ညီမ ညီမနဲ့ သခင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပြာယာခတ်နေတာပဲ ... ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှလည်း မမြင်တော့ဘူး ... မောင် အရမ်းအဖြစ်သဲလွန်းတယ်၊ ညိုမို့ကတော့ အချိန်တွေ ဆွဲမနေချင်တော့ဘူး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ် ... ”

“ကိုယ် မလိုက်လျှောနိုင်သေးဘူး ညိုမို့ ... ကိုယ်တောင်းဝန်ပါတယ်”

“ရှင်ကိုမယုံဘူးခန ... အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ရှင် သခင်ကိုချစ်နေတာပါ ... သခင်က ညိုမို့ထက်ပိုပြီးချောမောလှပတာပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်းချမ်းသာတယ်၊ အမွေတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီးကြီးနဲ့နဲ့တဲ့ မိန်းမ ... ”

ရှင်မြတ်နိုး

“ညိုမိ တော်ပါတော့ကွာ ... အဲဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်လို့ မင်းကိုချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့တာလေ”

“ကျွန်မက အရပ်မဟုတ်ဘူးနော် ဓန ... ရှင်ကစားချင်တိုင်း ကစားလို့မရဘူး ... လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ရမယ် ... ရှင် လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းသဘောအတိုင်းဖြစ်စေရမယ် ... ကျေနပ်ပါတော့ကွာ”

“ဒါဆို ဒီညနေပဲ ညိုမိမိဘာတွေနဲ့တွေ့ဖို့ မောင်လိုက်ခဲ့ရမယ်”

သို့အတွက် ညိုမိနှင့်လက်ထပ်ရန် ဒီလောက်အထိ ခက်ခဲ နေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ တကယ်တမ်း လက်ထပ်ဖို့ တွန့်ဆုတ်နေမိ သည်။ အခုချိန်အထိ ညိုမိအား ချစ်သူအဖြစ် အမည်လေးပဲတပ်ထား ၍ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယမနေမိ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှား ယွင်းသွားပြီလားပဲ။ သခင်ကို ဥပေက္ခာပြုထားလို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မထူးတော့ပါဘူး။ ညိုမိနှင့်ပဲ လက်ထပ်မယ်။ ညိုမိခေါ်ရာနောက် လိုက်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ညိုမိနှင့်လိုက်သွားခါနီးမှာပင် ဒေါ်လေးခင်ဆီက ဖုန်းလာ၏။ သခင်အရမ်းဖျားနေသည်တဲ့ အမြန် ဆုံးလာခဲ့ဖို့ ပြောသည်။

“ညိုမိ ... မောင် မလိုက်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ သခင် နေမကောင်းဘူးတဲ့ ... ကိုယ် ပြန်သွားရမယ်ထင်တယ်”

“မရဘူး မောင် ... အိမ်ပြန်မရှိတာဘဲ၊ ညိုမိက မောင့် ချစ်သူလေ ... ညိုမိမိဘာတွေနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ ... ညိုမိနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ရ

လမင်းရင်ခွင်

မယ်”

“ကိုယ်ပြန်ရမယ်ညိုမိ ... တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီက ကိုယ့်လက်ထဲ အပ်ထားခဲ့တာပါ။ မင်းမိဘတွေနဲ့ နောက်နေ့တွေ တွေ့လို့ရတာပဲ”

“မသွားရဘူး ... ရှင်သွားရင် ညိုမိနဲ့အပြတ်ပဲ”
သူ့ဆက်ပြီး အချိန်ယူဆွေးနွေးတာတွေ မလုပ်နိုင်တော့ပေ။ သခင် နေမကောင်းဘူးတဲ့ ... ဓန ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“အရူးကောင် ဓန ... ငါ့ကို အသုံးချတာပဲ၊ နင်ချစ်တာ သခင်ပဲ ... ငါသိတယ် ... နင့်လိုကောင်နဲ့ ငါဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး ... မှတ်ထား ... ”

ညိုမိ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံတွေက ဓနကားနောက်မှာ ဝေ့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

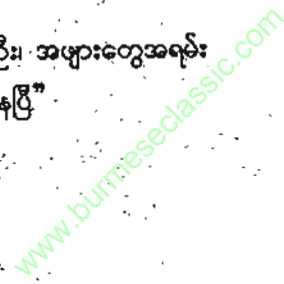
“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် ညိုမိ ... လောကကြီးထဲမှာ တိုယ့်အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက သခင်ပဲ”

သူ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ သခင်ဆီရောက်လာခဲ့ သည်။

“မောင်ဓနရယ် ... သခင်ကိုကြည့်ပါဦး၊ အဖျားတွေအရမ်း တက်နေတယ် ... သတိတွေတောင် လစ်နေပြီ”

“သခင် ... သခင်”

“အင်း”

ရှင်မြတ်နိုး

“သတိရလား ... ကိုယ်လေ ခနပါ ... ကြားလား သခင်”
“ခနလား”

“ဟုတ်တယ် ခနပါ ... သတိထားပါဦးသခင်ရယ် ... ကိုယ်
ဆရာဝန်ကြီးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်၊ အားတင်းထားပါနော်”
“ခနရယ်”

ညည်းညူသံလေးနှင့်အတူ မျက်တောင်လေးတွေ ဖြတ်ခနဲ
ပွင့်လာသည်။ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာပြီး စစ်ဆေးနေသည်။ သူ
အရမ်းစိတ်ပူပင်နေ၏။ ခနရင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည်။

“သခင် ... မင်းကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ဟန်ဆောင်ပြီး
မင်းနဲ့အဝေးဆုံးကိုထွက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်အရမ်းချစ်
တယ် ... သခင်တလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးမှ ကိုယ်ရဲ့လမင်းရင်ခွင်
ထဲမှာ ထွေးပွေ့မထားနိုင်တော့ဘူးကွာ”

ဆရာဝန်က ဆေးထိုးပေးသဖြင့် မကြာခင် အဖျားကျသွား
သည်။

“ဒေဝီသခင်မှာ တခြားဘာဝေဒနာမှမရှိဘူး ... အအိပ်အစား
မမှန်ဘူးထင်တယ် ... အားအရမ်းနည်းနေတယ်၊ ကြာရင် မကောင်း
ဘူးနော် ... စိတ်ချမ်းသာအောင်နေရမယ် ... ဒေါ်ခင်လေး ဂရုစိုက်
ပါ ... မောင်ခနလည်း ဒေဝီသခင်အပေါ် စောင့်ရှောက်ပေးပါကွာ၊
ကိုထင်လင်းက အပ်သွားတာပဲဟုတ်လား”

ဆရာဝန်ကြီးရဲ့မှာစကားတွေက အဓိပ္ပာယ်နက်ရှိုင်းစွာရှိနေ
ကြောင်း ခနသိသည်။ သူ့အနေနှင့် သခင်အား အနီးကပ်ကြင်နာ
ထူယစွာ စောင့်ရှောက်ပေးရတော့မည်ဖြစ်၏။ ဒေါ်လေးခင်က
လည်း သခင်ကို ဥပေက္ခာပြုမထားဖို့ တောင်းပန်သည်။

“သခင်ကိုပဲ လက်ထပ်ပါ မောင်ခနရယ် ... မင်းချစ်ရက်
သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းပယ်နေရတာလဲဆိုတာ ဒေါ်လေးသိပါတယ်၊
တခြားတွေ ဘာမှမတွေးပါနဲ့ကွယ် ... သခင်အနားမှာ မင်းရှိမှဖြစ်
မယ်လေ”

ဒေါ်လေးခင် ထွက်သွားတဲ့အချိန်တွင် အခန်းထဲမှာ ခနတစ်
ထောက်ထဲကျန်ခဲ့သည်။

သခင်က အိပ်ပျော်နေဆဲပင်။

“သခင်ရယ် ... မင်းကိုဥပေက္ခာပြုထွက်သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်
နိုင်တော့ပါဘူး ... ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ သခင်အနားမှာပဲ ထာဝရ
အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး နေသွားပါတော့မယ်ကွာ”

“ဟင် ... ခန တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ သခင်အနားမှာပဲ
တကယ်နေတော့မယ် ဟုတ်လား ...”

“သခင် ... မင်းအိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းလေ ... သခင်အိပ်နေတာပါ၊ ခနစကားသံကြောင့်
ထားမသိဘူးလေ သခင်လန့်ပြီး နိုးထလာတယ်”

“သခင်ရယ် ...”

သခင်ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သူတင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

“စောစောက နေပြောနေတာတွေက တကယ်လား ... ထပ်ပြီး သခင်ကိုမချစ်သလိုလိုလိမ်ညာဟန်ဆောင်ပြနေဦးမှာလားဟင်”

“ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ သခင်ရယ် ... တခြားသူတွေကိုလည်း ကိုယ်ခုတုံးမလုပ်ချင်တော့ဘူး ... အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း မထူထောင်နိုင်တော့ဘူး ... ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးရတာက သခင်ပါ”

“နေ”

“ပြော”

“ညိုမိကရော”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အခန်းဝတွင် ညိုမိပေါ်လာသည်။

“ညိုမိအတွက် ဘာမှထည့်စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့ ဒေဝီသခင်ချစ်ကြပါ ... ချစ်ကြပါ ... နေပြောသလိုပဲ အချစ်မပါတဲ့ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ညိုမိပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ်လေ ... ဒါကြောင့် ညိုမိနောက်ဆုတ်ပေးပါမယ် ... သခင်အနားမှာ နေရှိနေဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုတာလည်း ညိုမိ နားလည်ပါတယ် ... သွားပြီ ... ”

“ညိုမိ”

ညိုမိ လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာ ညိုမိသိအောင် ဒေါ်လေးခင် ရှင်းပြလိုက်တာလေ ... တမင်ပြလိုက်တာပါ။ သခင်အနားမှာနေရှိနေမှ ဖြစ်မယ်လို့ ... ”

ဒေါ်လေးခင်က လာပြောပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားပြီဟု ရေရွတ်ရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

ခနနှင့်သခင်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အပြုံးပီတိတွေ ဝေဆာစွာ သခင်က ခနရဲ့လမင်းရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ဖက်တွယ်ထားလိုက်လေသည်။

“မောင့်ရဲ့လမင်းရင်ခွင်လေးကို သခင်ပြန်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွားပြီနော်”

“အင်း”

“မောင်”

“သခင်”

“ကျွန်မကိုချစ်တယ်လို့ သေချာအောင်ထပ်ပြောပါဦးလား”

“သခင်ရယ် ... မောင့်နှလုံးသားထဲမှာ မြင်မြင်ချင်းစွဲလမ်းပြီး ချစ်မြတ်နိုးရတာ ဒေဝီသခင်ပါ ...” ယုံကြည်ပေးပါကွာ။ သခင်ကို မောင် အရမ်းချစ်တယ်”

၂၄၀

ရှင်မြတ်နိုး

“မောင်ရယ်”

မာနနေကာ ဒေဝီသခင်အား အချစ်တွေ စတင်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့
ပုံတွေကို ပြန်ပြောပြတော့ ဒေဝီသခင် တစ်ခပ်ခပ်နှင့်ပျော်ရွှင်ကြည်
နူးလျှက် ရယ်မောလေသည်။

ရှင်မြတ်နိုး